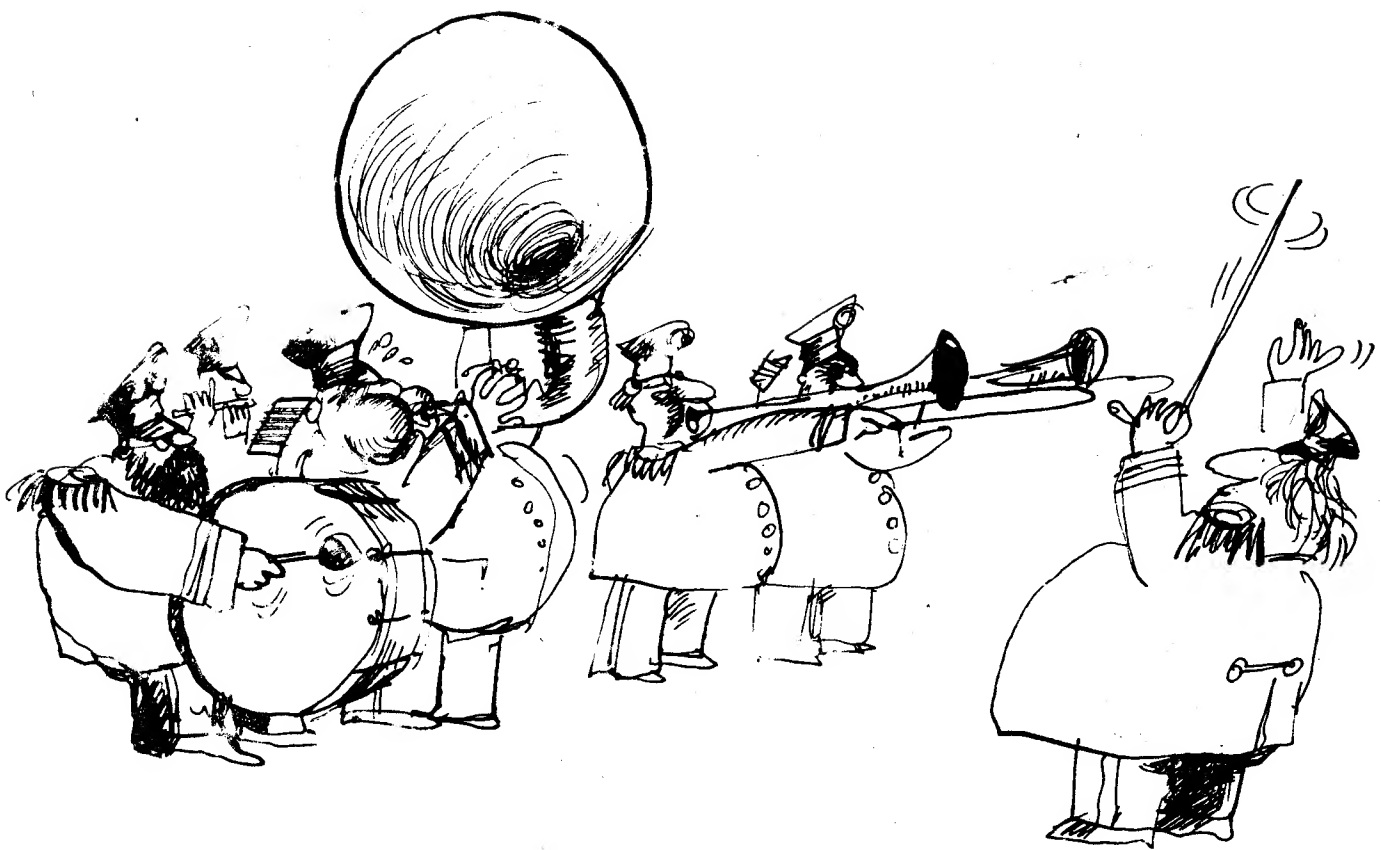

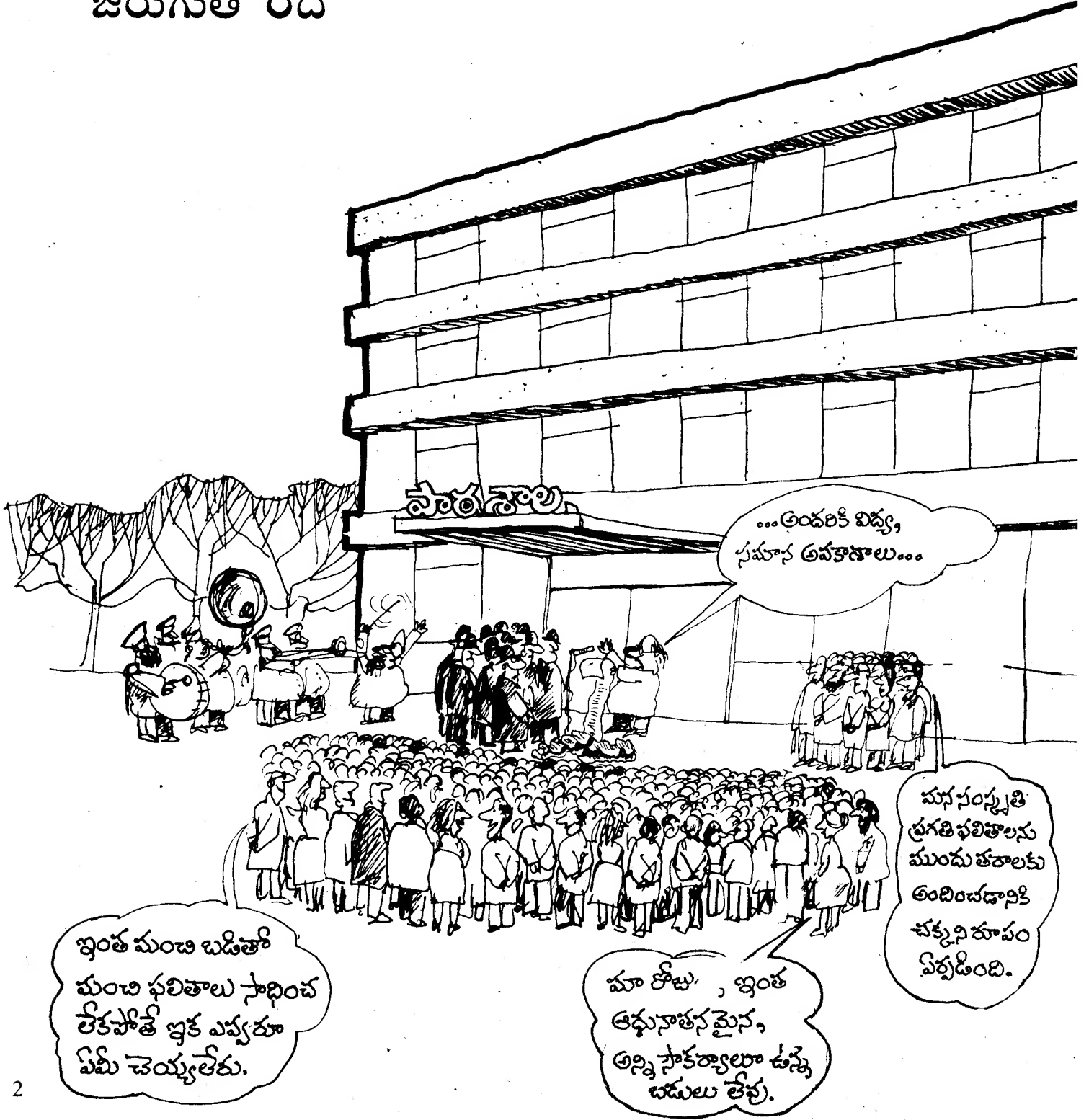
**आदर्शः
सिद्धिः!**

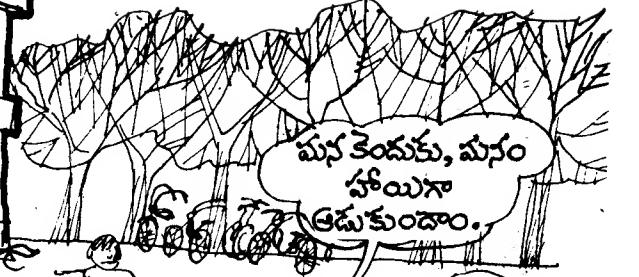
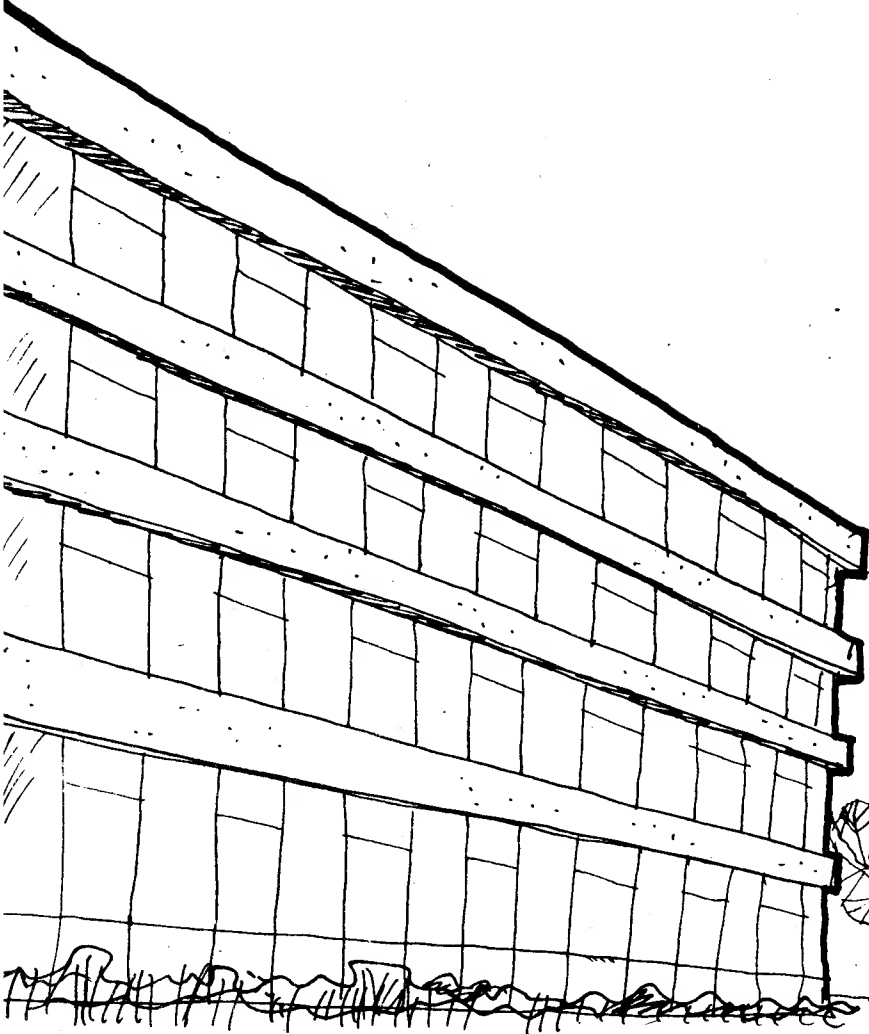

ఒక శుభదినాన ...

ఒక కొత్తబడి ప్రారంభోత్సవం జరుగుతోంది

పెద్దవాళ్ళు ఏంటేటికీ
మాట్లాడు
కుంటున్నారు.

మన కెందుకు, మనం
హాయిగా
ఆడుకుందాం.

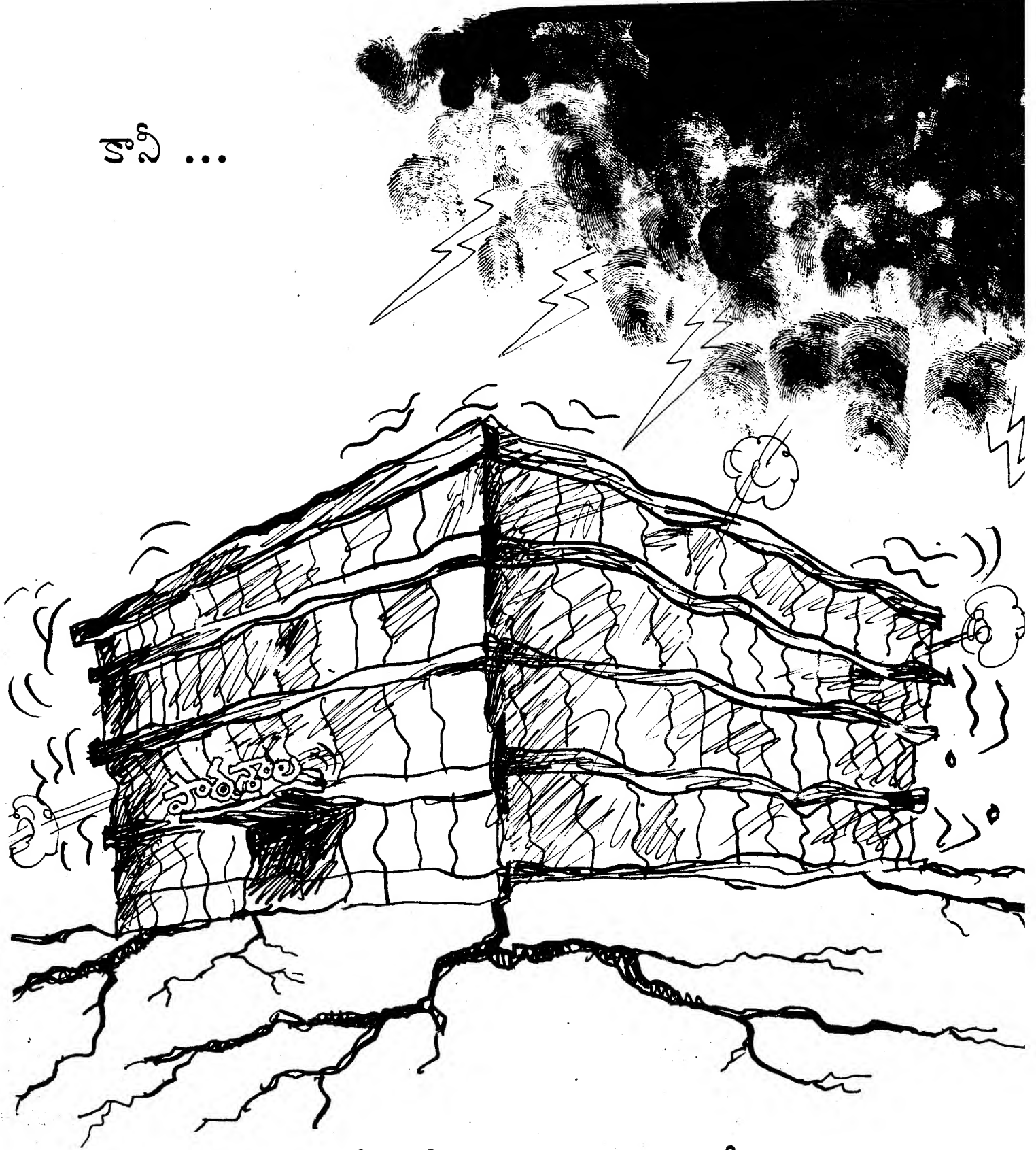
కానీ, ఇదంతా
మన మంచి
కాసమేగా
చేస్తున్నారు.

అందరూ సంతోషంగా ఉన్నారు

ఏయ్! పిల్లలూ!
గడ్డి మీద
ఆడుకోకూడదు.
పొండి ఇక్కడ నుంచి.

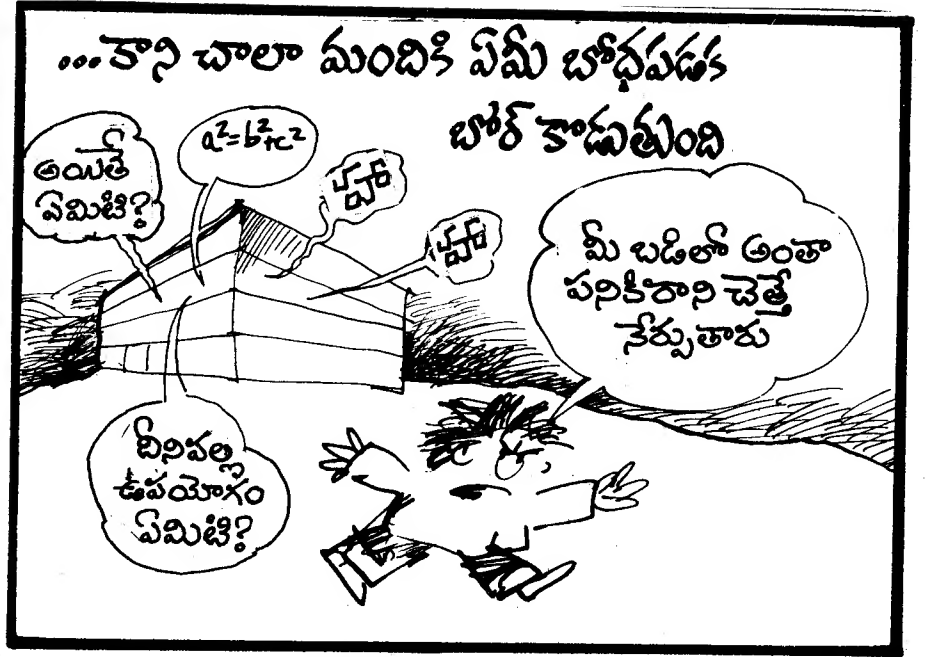
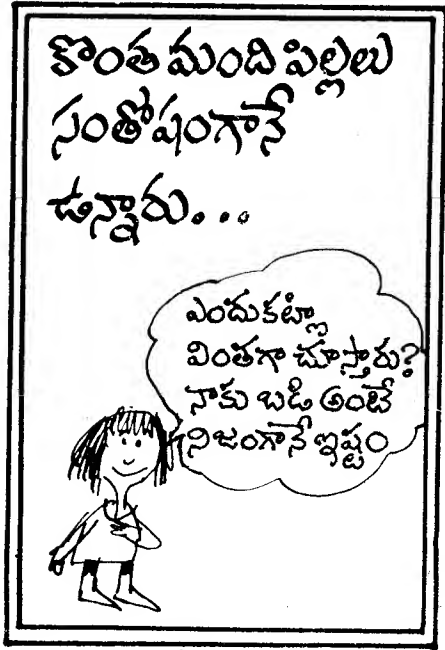

తా... ..

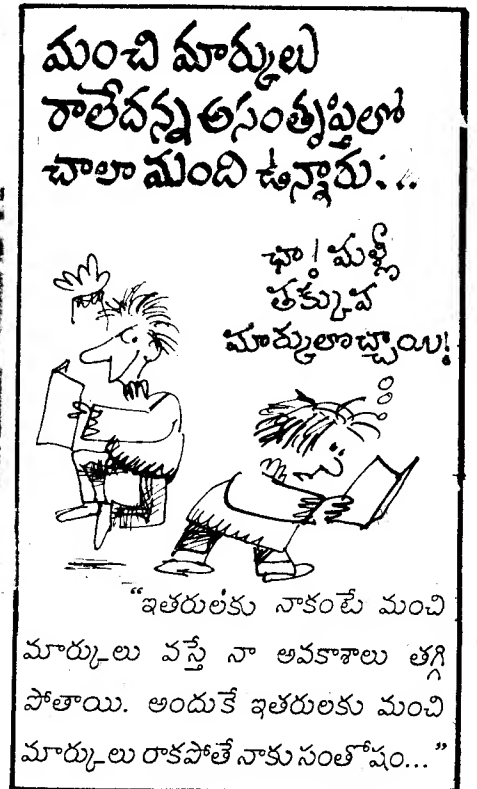

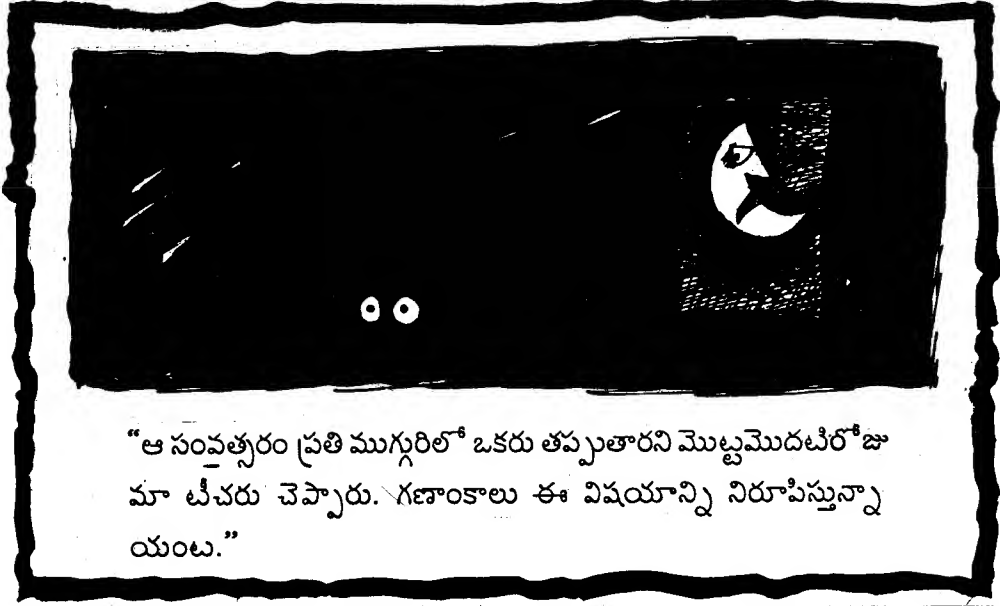
ఏదో తెలియని ఆందోళన

పిల్లల్లో ఆందోళన...

కొంత మంది తమ సహచరుల మీద...

కాంత మంది జబ్బుల పాలయ్యేటంత ఆందోళన పడుతున్నారు

బడిలో నిరంతరం పరీక్షలు, పోటీలు. తగినంత తాజాగాలి, వ్యాయామం లేకపోవటం. క్రమశిక్షణ పేరుతో నియంతృత్వం చెలాయించే టీచర్లు కొందరు. బాగా చదువుకోవాలని ఆశించే తల్లిదండ్రులు. కొందరి పిల్లల్లో కూడా ప్రతిభావంతులం కావాలనే ఆరాటం. వీటన్నిటివల్లా నరాలపై వత్తిడి ఏర్పడుతుంది. నిరంతరం ఆందోళనతో ఉంటారు. ఫలితంగా అనేక సమస్యలకు గురవుతారు. చిన్నప్పటి నుంచీ ఉండే ‘పక్క-తడిపే’ అలవాటు బడిలో చేరిన తరువాత కూడా కొనసాగుతుంది. అంతే కాకుండా తలనొప్పి, అరుగుదల లేకపోవటం, గుండె వేగంగా కొట్టుకోవడం, చర్మ సంబంధ వ్యాధులు, మొదలైన వాటికి గురవుతారు. శలవల్లో ఈ జబ్బులన్నీ చిత్రంగా మాయమవుతాయి. శారీరక, మానసిక వ్యాధులకు గురయ్యే అవకాశాలున్న పిల్లల్లో వీటి తీవ్రతను పెంచే ఏకైక సంస్థ బడి.

పిల్లలను రోజూ ఇలాంటి పరిస్థితులకు గురి చెయ్యటం వల్ల నరాలు దెబ్బతినే ప్రమాదముంది. ఇలాగే కొంతకాలం కొనసాగితే నరాలు చచ్చుపడిపోయి సహజ ప్రతిస్పందనలు తగ్గిపోతాయి.

చాలా మంది బడి వదిలి పారిపోవాలనుకుంటున్నారు... పారిపోతున్నారు...

తల్లిదండ్రుల్లో ఆందోళన...

మళ్ళీ లెక్కల్లా తక్కువ
మార్కులు వచ్చాయా?!

లెక్కల్లా మొదటి
సంచీ అంతే కదా

మంచి మార్కులు తాలేదు.
అయినా ఆడపిల్లది. ఎంత చదివినా
అంటిల్లు కడు గక
తప్పుతుందా!

అయితే వాడి శర్మ.
వాడికి కూడ నా లాగి
ఫావలీ పడే గతి.

హాం వర్క్ చెయ్య
కుండా టి.వీ.
చూస్తున్నావా?

మళ్ళీ తక్కువ మార్కులు
వచ్చాయి. నాన్నగారు
వచ్చాక నీకు తన్నులు
తప్పవు.

మా చాన్సువుటి రోజుల్లా
ఎంత ప్రమతిక్షణ ఉండేది.
గట్టిగా నాలుగు
తగలర్లైతే
ఏదైనా నేర్చు
కొనేది.

హాం వర్క్ పూర్తి
చేయకుండా బయటకు
పెళ్లవద్దని నీకు ఎన్ని సార్లు
చెప్పాను?

అయితే తల్లిదండ్రులు దాటిన
తరువాత ఆడుకోటానికి
పెళ్లనా?

కార్యక్రమాలూ, ప్రణాళికలూ అన్నీ
డబ్బున్న వాళ్ళు రూపొందించేవే !

“పిల్లలకి ఇష్టం లేకుండా బండెడు
హోంవర్క్ చేయించటం వల్ల ఏ
ప్రయోజనమూ ఉండదు. ఇంటివద్ద
ఏం చదువుకుంటారో, ఏం చేస్తారో
పిల్లల ఇష్టాయిష్టాలకు వదిలివెయ్యాలి.”

“చిన్నప్పుడే ముద్రలు వేసేస్తారు...
చదువు రాదనీ, లెక్కలంటే
భయమనీ, ఎందుకూ కొరగాని
వాడనీ, అంటు తోముకోవాల్సిన
దానివేననీ.... పిల్లలవల్ల ఇది తీరని
అన్యాయం.”

పిల్లలు పరక్షల్లో తప్పుతారేమోనన్న
భయం తల్లిదండ్రుల్ని ఎప్పుడూ
వెన్నాడుతుంటుంది. పిల్లలపట్ల తగినంత
శ్రద్ధ చూపించలేదేమోన్న అవరాధ భావం
మనసును తొలుస్తుంటుంది.

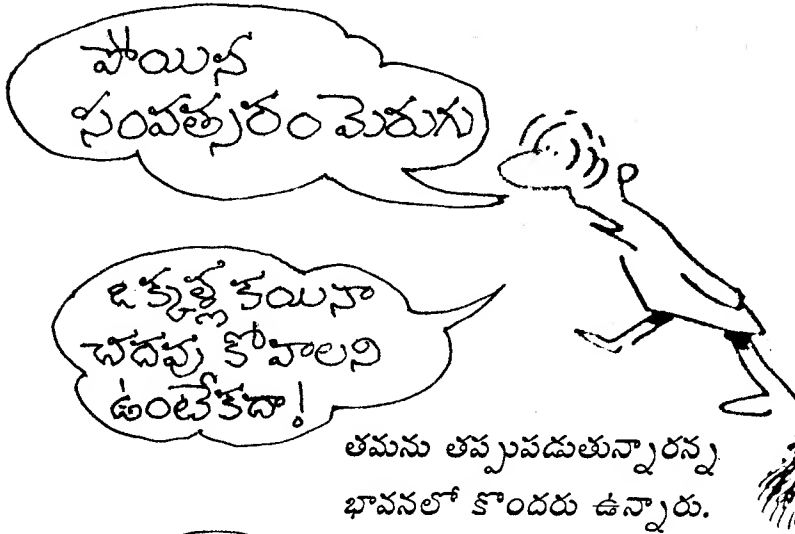
ఉపాధ్యాయుల్లో ఆందోళన...

కొంతమంది సంతృప్తిగానే ఉన్నారు....

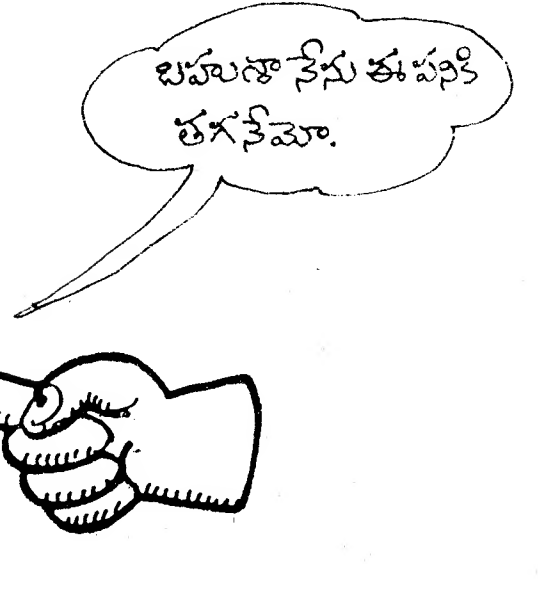
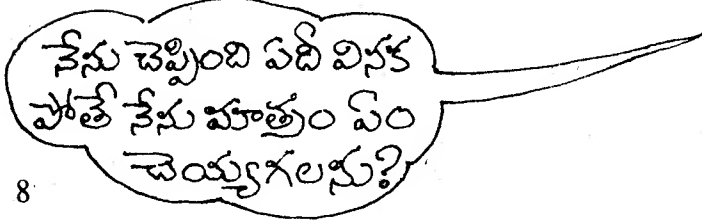
...కానీ చాలామందిలో అసంతృప్తి

సామాజిక అవసరాలకు అనుగుణంగా విద్య లేకపోయినా దీనివల్ల ప్రయోజనమేమిటి? ఒకరో, ఇద్దరో పెద్ద ఆఫీసర్లు అవుతారు. గుర్తుందీ? ఒకప్పుడు మనం సమాజం గురించి మాట్లాడే వాళ్ళం... ఉన్నవాళ్ళ సమాజం గురించి కాదు... కష్టపడిపనిచేసే వాళ్ళ సమాజం గురించి....

తమను తప్పుపడుతున్నారన్న భావనలో కొందరు ఉన్నారు.

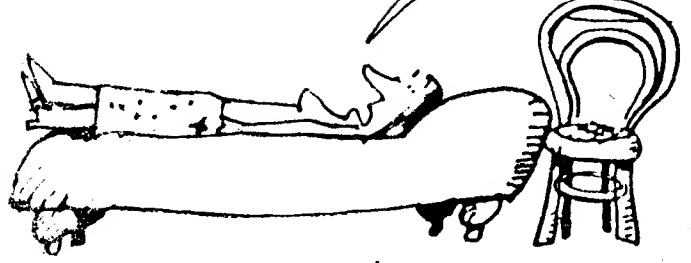

జాబ్బా స్థాయి రోజు రోజుకి
దిగజాబుతోంది.

ఇప్పుడు చెప్పు కోటికి
విద్యలా ఏమి మిగిలిందని

కొందరు పైరానా
పడుతున్నారు.....

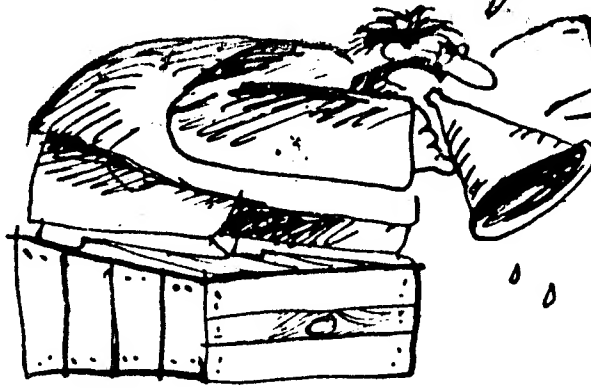
ఇన్ని వైఫల్యాలు... ఆసక్తి
కలగక పోవటం ఎందుకు
ఇలా?

తప్పు ఎవరిది? మాదా?
పిల్లలదా?
పాఠ్యాంశాలదా?

పూర్తి చేయలేనన్ని
పాఠ్యాంశాలు ఉంటున్నాయి.

కొందరు విరుచుకు పడతారు...

గొడవ చాకిరి
చేస్తున్నారు.

రికార్డుల పని భారం
కింద సరిగి
పోతున్నాం

మనం శిథిలమైన పాఠశాలల్లో, తరగతుల్లో,
నాలుగు గోడల మధ్య బందీలుగా ఉన్నాం. ఈ
నాలుగు గోడలకు బయటనున్న సమాజం
వేగంగా మారిపోతోంది. మనం మాత్రం వందేళ్ళ
నాటి పద్ధతులనే పాటిస్తున్నాం. సమాజం మారు
తున్నంత వేగంగా విద్యావిధానం మారక పోయినా,

ఈ పరిస్థితిని ఇక ఏమాత్రం భరించలేని
స్థితిలో చాలామంది ఉన్నారు....

పరిస్థితుల్ని మార్చాలనుకున్నవాళ్ళకి
అన్నివైపుల నుంచీ ఆటంకాలే

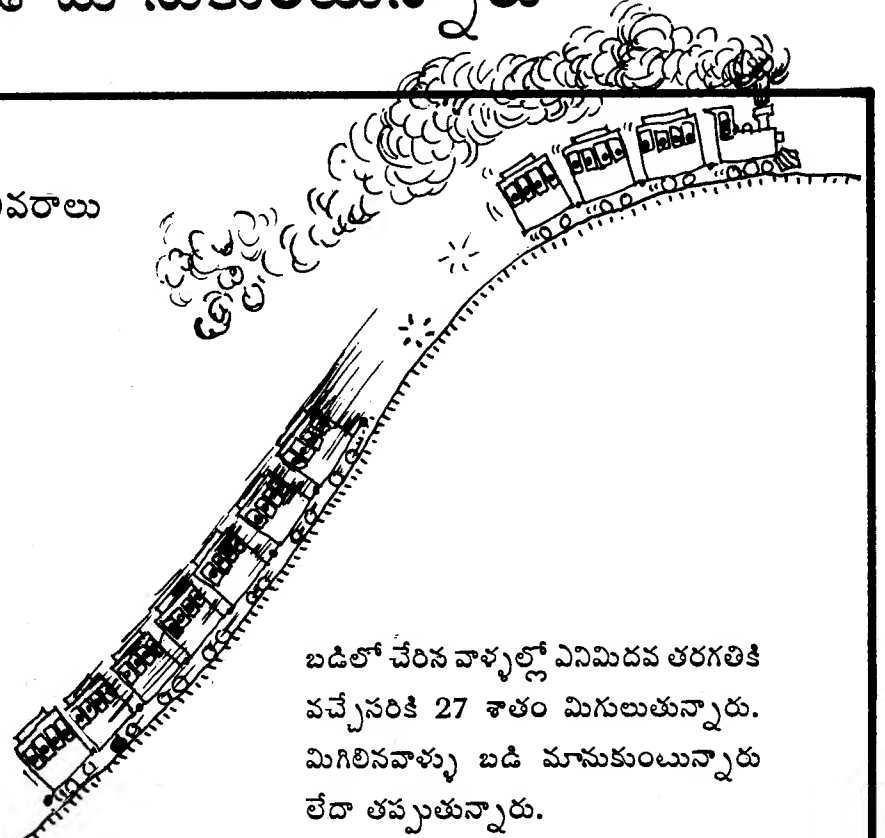
లోపే ఉపాధ్యాయుల
నుంచీ, అధికారుల
నుంచీ, తల్లిదండ్రుల
నుంచీ వ్యతిరేకతే.

చాలామంది పిల్లలు బడి మానుకుంటున్నారు

భారతదేశం

1985 ఏవరాలు

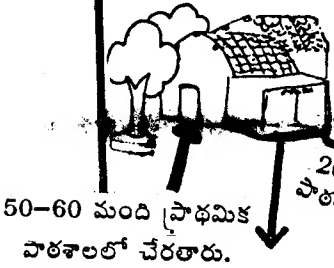

బడిలో చేరిన వాళ్ళల్లో ఎనిమిదవ తరగతికి వచ్చేసరికి 27 శాతం మిగులుతున్నారు. మిగిలినవాళ్ళు బడి మానుకుంటున్నారు లేదా తప్పుతున్నారు.

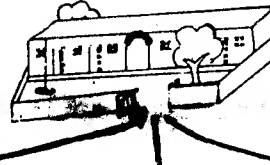
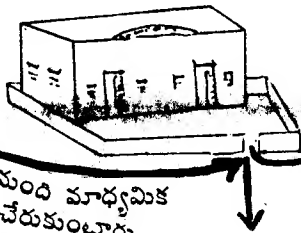
ప్రతి 100 మంది పిల్లల్లో

40-50 మంది అసలు బడికి వెళ్ళరు.

5-10 మంది ఉన్నతపాఠశాలకు చేరుకుంటారు.

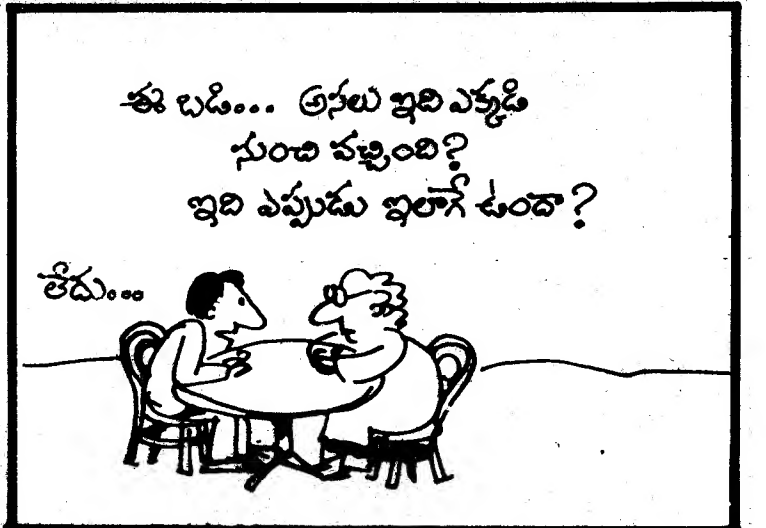
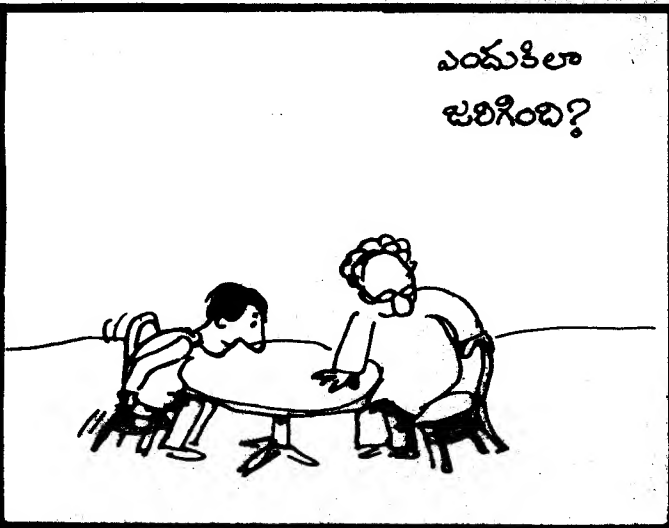
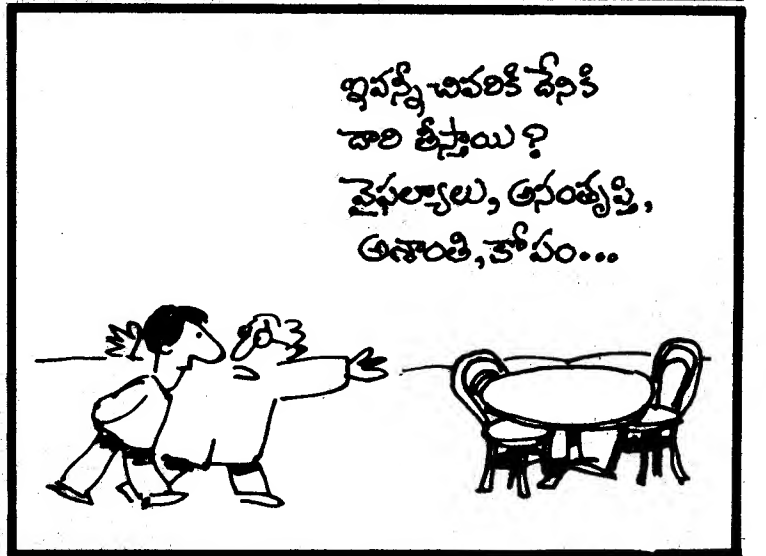
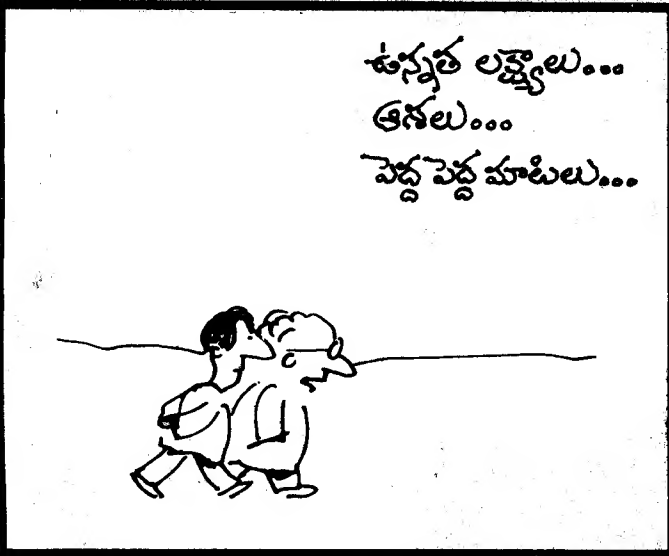
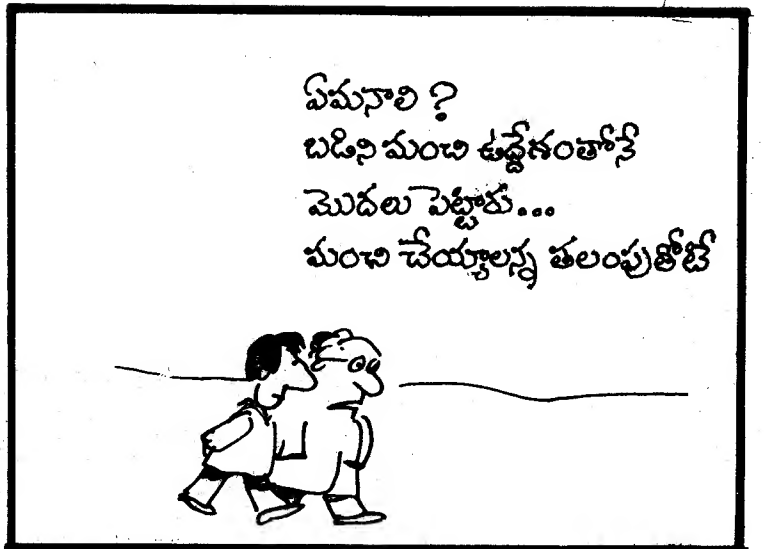
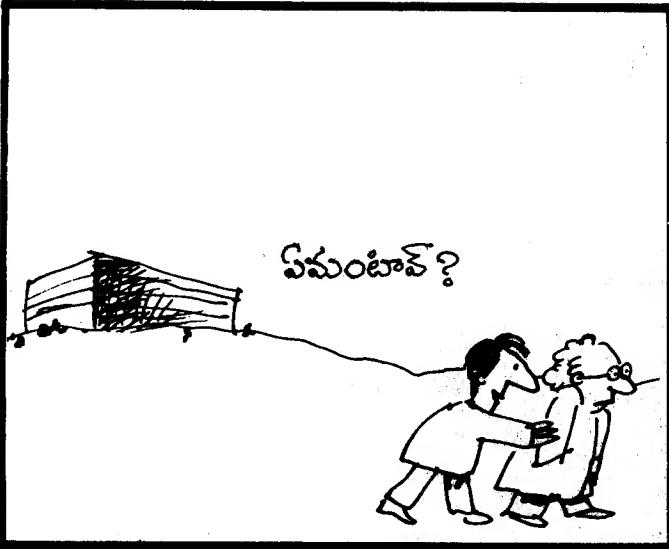

20-25 మంది మాధ్యమిక పాఠశాలకు చేరుకుంటారు.

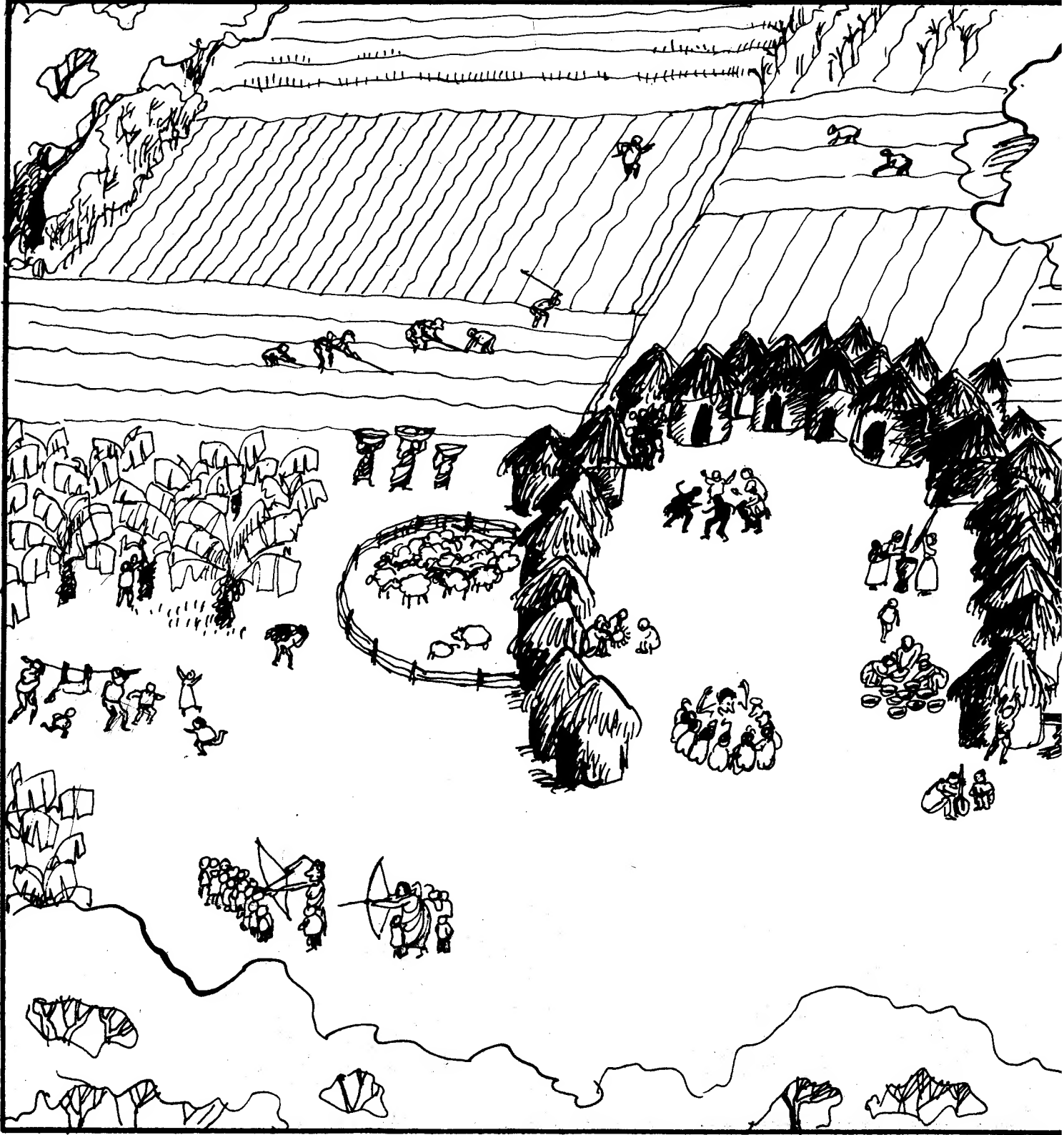

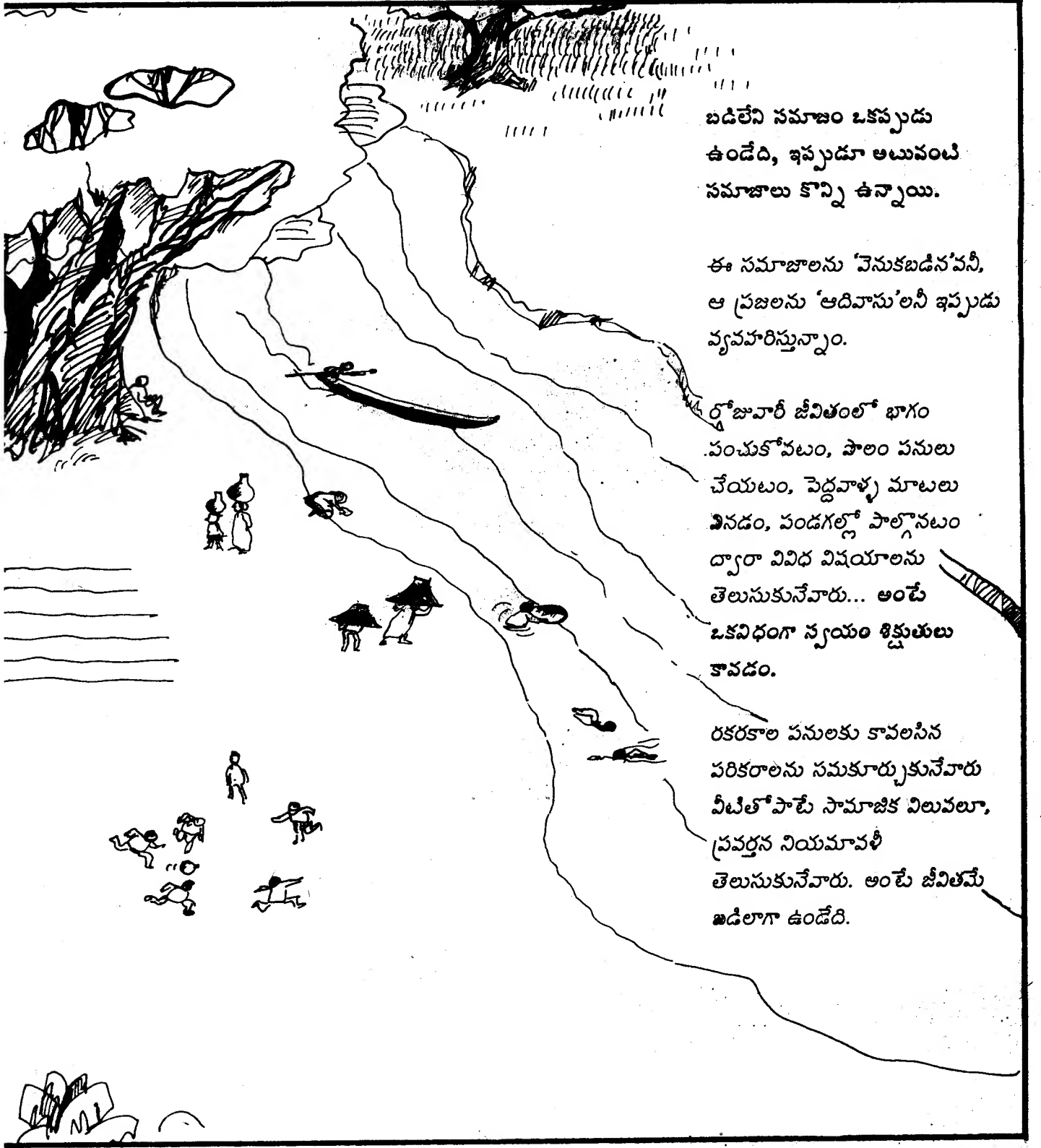
కేవలం ఒకరిద్దరు మాత్రమే కాలేజికి చేరుకుంటారు.

పాఠశాల పిల్లలకు చదువు చెప్పుతుందని, వాళ్ళని యోగ్యులుగా చేస్తుందని ఆశిస్తాం... కానీ వాస్తవం ఇందుకు విరుద్ధంగా ఉంది... సమాజంలోని ఎక్కువ మంది పిల్లల్ని బడి పట్టించుకోవటం లేదు. డబ్బున్న వాళ్ళ పిల్లలు మరింత డబ్బున్నవాళ్ళు కావటానికి మాత్రమే బడి తోడ్పడుతోంది.

బడి లేకుండా చదువు

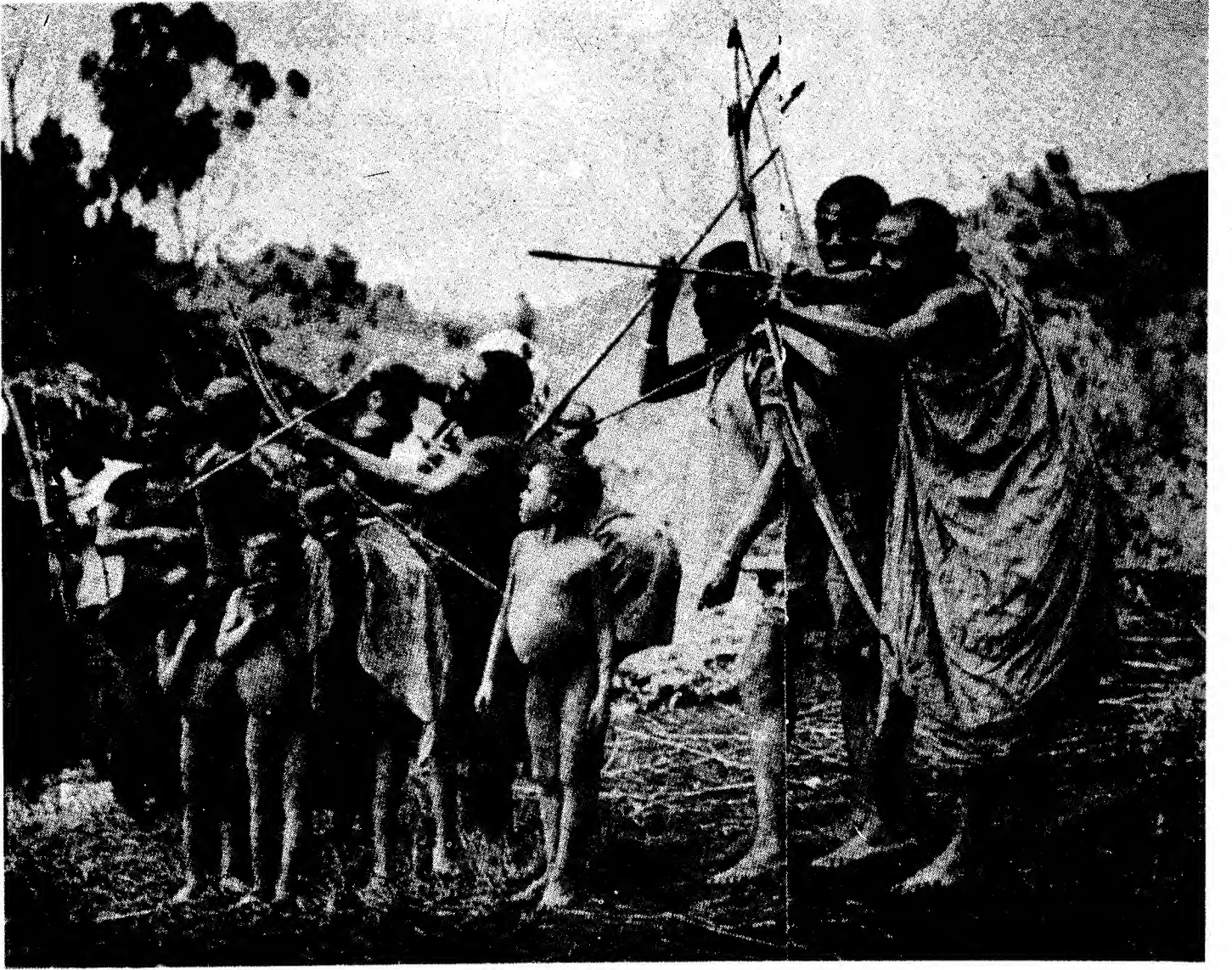
బడిలేని సమాజం ఒకప్పుడు
ఉండేది, ఇప్పుడూ అటువంటి
సమాజాలు కొన్ని ఉన్నాయి.

ఈ సమాజాలను 'వెనుకబడిన'వనీ,
ఆ ప్రజలను 'ఆదివాసు'లనీ ఇప్పుడు
వ్యవహరిస్తున్నాం.

ర్థోజువారీ జీవితంలో భాగం
పంచుకోవటం, పాలం పనులు
చేయటం, పెద్దవాళ్ళ మాటలు
వినడం, పండగల్లో పాల్గొనటం
ద్వారా వివిధ విషయాలను
తెలుసుకునేవారు... అంటే
ఒకవిధంగా స్వయం శిక్షుతులు
కావడం.

రికరకాల పనులకు కావలసిన
పరికరాలను సమకూర్చుకునేవారు
వీటితోపాటే సామాజిక విలువలూ,
ప్రవర్తన నియమావళీ
తెలుసుకునేవారు. అంటే జీవితమే
బడిలాగా ఉండేది.

ఉపాధ్యాయులని వేరుగా ఎవరూ ఉండేవారు కాదు !

పెద్దవాళ్ళందరూ ఉపాధ్యాయులే !

పిల్లలు తమ స్వంత అనుభవాల
నుంచీ ఇతరుల అనుభవాల నుంచీ
నేర్చుకునేవాళ్ళు.

ప్రతిదీ చేయటం ద్వారా నేర్చుకునే
వారు. ఈ విధంగా జ్ఞానం, జీవితం,
పని ఒకదానితో ఒకటి పెనవేసుకుని
పోయి ఉండేవి.

జ్ఞాన వ్యక్తమంటూ వేరేగా ఉండేది
కాదు. జీవితపు చెట్టు మీద జ్ఞానం!
పువ్వులాగా శోభిల్లేది.

ఉన్నవాళ్ళ బడి

మధ్యయుగాల నాటికి ఐరోపాలో చదువనేది బడిద్వారా నేర్చుకునే అంశమయిపోయింది.

అంటే చదువు చెప్పటానికి ప్రత్యేకంగా కొందరు అవసరమయ్యారన్న మాట. వీరిలో ఎక్కువగా మతగురువులే ఉండేవారు. జీవితంతోటి, రోజువారీ పనులతోటి, పెద్దలతోటి సంబంధం లేకుండా కృత్రిమ వాతావరణంలో చదువు కొనసాగేది.

కొన్ని శతాబ్దాల వరకు ఉన్నవారికే ఈ బడులు పరిమితమై ఉండేవి. మొదట రాజవంశీకులకు మాత్రమే బడులుండేవి. బూర్జువా వర్గం ప్రాబల్యం పొందటంతో వారి పిల్లలకు కూడా బడి సౌకర్యం లభించింది.

ఇక 'మిగిలిన' వారికి - కార్మిక, కర్షక, సామాన్య ప్రజల పిల్లలకు రోజువారీ పనే చదువుగా మిగిలింది.

ఉన్నవాళ్ళ బడి సంప్రదాయాన్ని

గౌరవించి మతానికి, నీతికి, మాట్లాడగల ప్రతిభకి, నిరూప ఆలోచనకి ప్రధాన్యత నిచ్చేది. సమాజం మారదన్న ఉద్దేశంతో లాటిన్, పదాడంబరం పై శ్రద్ధ చూపేవారు. మార్పు తెస్తుందన్న భయంతో శాస్త్ర విజ్ఞానానికి అంత ప్రాముఖ్యతనిచ్చే వారు కాదు.

చదవగలగటం, రాయగలగటమే విద్య అనే భావం ఏర్పడింది. ఈ విద్య ఉన్నవాళ్ళకి తప్పనిసరి అయింది.

విద్యగురించి 1802లో డెస్టాబ్ డిట్రేసి రాసింది ఈనాటి పరిస్థితులకూ అన్వయిస్తుంది.

‘ఏ నాగరిక సమాజంలోనయినా రెండు వర్గాలుంటాయి. ఒక వర్గం తమ శ్రమశక్తిపై ఆధారపడి బతుకుతుంది. ఇంకొక వర్గం తమకున్న ఆస్తులద్వారా, మెదడును ఉపయోగించే పనిద్వారా బతుకుతుంది. మొదటివర్గం శ్రామిక వర్గం. రెండవ వర్గాన్ని నేను శిక్షితవర్గం అంటాను.

శ్రామికవర్గ ప్రజలు తమ పిల్లలశ్రమపై ఆధారపడవలసి వస్తుంది. ఈకారణంగా పిల్లలు చిన్నప్పటినుంచే శ్రమ జీవనానికి అలవాటు పడాల్సి ఉంటుంది. ఈపిల్లలు సంవత్సరాల తరబడి బడిలో చదువు కోలానికి అవకాశముండదు..

ఇందుకు భిన్నంగా శిక్షిత వర్గం వారు చదువుకు ఎక్కువసమయం కేటాయించగలరు. వీరిరిక్ష్కాలకనుగుణంగా చదవాల్సింది కూడా చాలానే ఉంటుంది. మేధాకౌంతమేరవృద్ధి చెందిన తరువాత మాత్రమే నేర్చుకోగల విషయాలను వీరేనేర్చుకోగలుగుతారు...

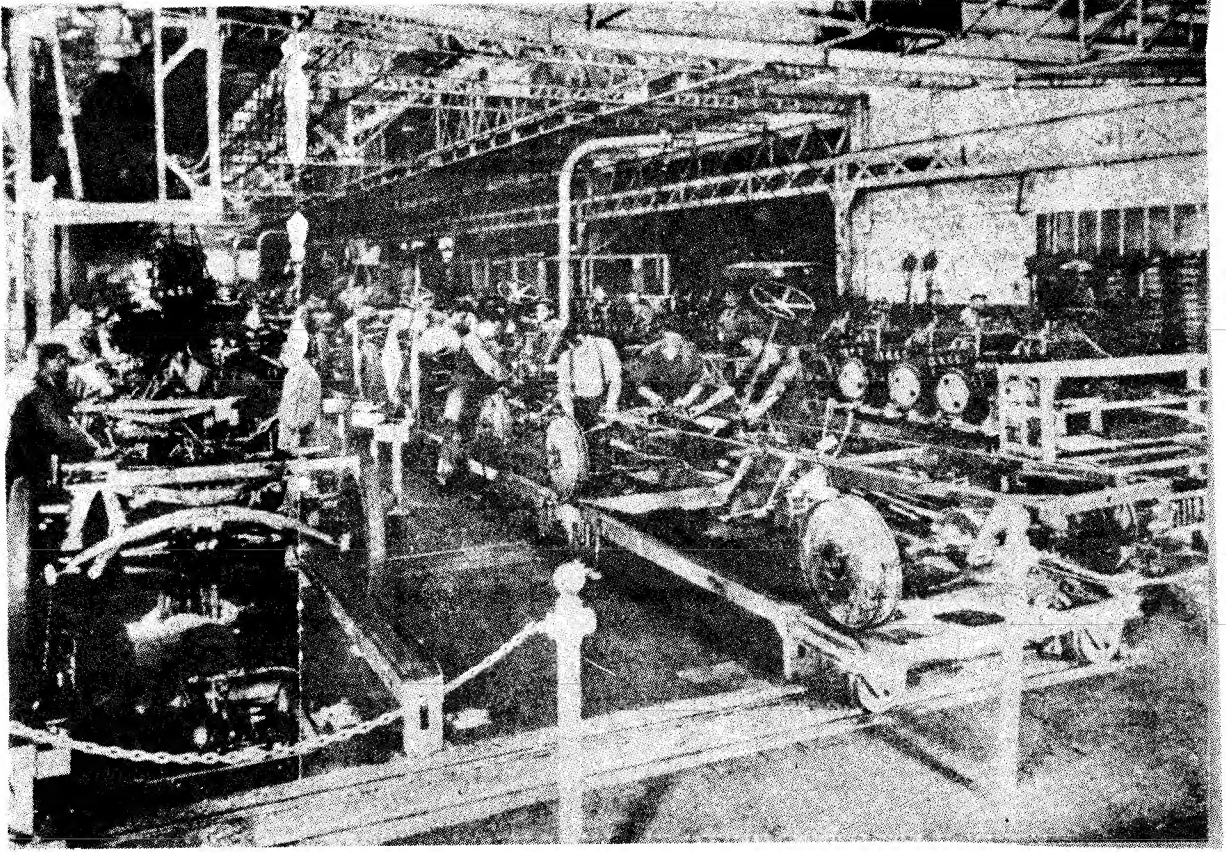
ఈవిషయాలన్నీ మనుషుల ఇష్టాయిష్టాల మీద ఆధారపడిలేవు. ఇవి సామాజికనైజం కారణంగా ఎర్పడ్డ విషయాలు. వీటిని ఉన్నట్లుండి ఎవరూ మర్చలేరు. ఈవిస్తవాల నుంచే ప్రతి ఒక్కరూ మెదలు పెట్టాల్సిందే...

కాబట్టి ప్రజల చదువు పట్టించుకునే ఏసమాజంలోనయినా ఒకదానిలో ఒకటి ఏమాత్రం సంబంధం లేని రెండు బోధనా విధానాలు ఉండి తీరతాయన్న నిర్ణయానికి రావచ్చు.

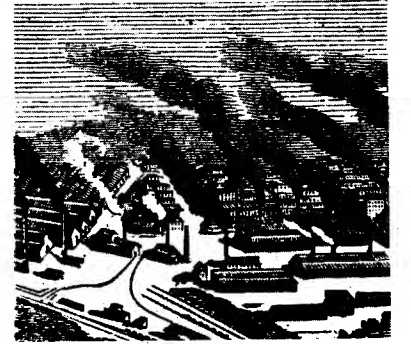
లేనివాళ్ళకో బడి

-- Savoir lire, écrire, compter, connaître les devoirs envers les maîtres, c'est assez pour un fils d'ouvrier.

యాంత్రిక బానిసలయ్యి, వళ్ళు హానమయ్యి, మనసు మొద్దుబారే పనితో, పారిశ్రామిక పెట్టుబడిదారీ దోపిడీకి గురయ్యే కార్మికులు మెల్లమెల్లగా తమ హక్కుల కోసం పోరాడగల శక్తిని పెంపొందించుకున్నారు.

ప్రజాతాంత్రిక బడి దిశగా ?

అందరికీ చదువుకోవడానికి అవకాశాలుండాలన్నది శ్రామికవర్గపు మ్యుమయిన కోర్కెల్లో ఒకటి... బడి అందరికీ అందుబాటులో ఉండాలి, అందరికీ సమాన అవకాశాలుండాలి.

ఈ దిశలో ఉచిత, నిర్బంధ విద్యను కీలకమైనదిగా అందుబాటులోకి రావడం ద్వారా అట్టడుగు ప్రజల విముక్తికి అది సోపానం కాగలదని శ్రామికవర్గ ప్రజలు ఆశించారు.

సోపానం కాగలదని శ్రామికవర్గ ప్రజలు ఆశించారు.

క్రమేణా ఈ కోర్కెలు తీరాయి. కనీస చదువుకాలం ప్రాన్స్ లో 10 సంవత్సరాలనుంచి 13 సంవత్సరాలకు పెంచారు. ఇంగ్లాండ్ లో 15 నుంచి 16 సంవత్సరాలకు పెంచారు. మొదట్లో ప్రాథమిక స్థాయికే పరిమితమయిన ఉచిత విద్యను తరువాత, తరువాత ఉన్నతస్థాయికి పొడిగించారు.

ఉన్నవాళ్ళకోబడి, లేనివాళ్ళకోబడి అనే ద్వంద్వ విధానం ఈ విధంగా రద్దయ్యింది. పిల్లలందరూ ఒకేబడిలో చదువు మొదలు పెట్టి అది పూర్తయిన తరువాతే ఎవరు ఏ దిశలో ముందుకు పయనించాలో నిర్ణయమయ్యేది. ప్రధానంగా రెండు మార్గాలుండేవి. పెద్ద పెద్ద పట్టాలకు దారితీసే దీర్ఘకాలిక చదువు ఒకటయితే, వృత్తి విద్యలకూ, అప్రెంటిస్ లకూ దారితీసే స్వల్పకాలిక చదువు ఇంకొకటి. ఇంతకు ముందు ఎవరు ఏ మార్గం చేపడతారన్నది వాళ్ళ పుట్టుకమీదా, వాళ్ళకున్న సంపద మీదా ఆధారపడి ఉండేది. ఇప్పుడు ఈ పని బడి చేస్తోంది.

చదువుల్లో చూపించిన ప్రతిభను బట్టి ఎవరు ఏ మార్గంలోకి వెళతారో ఆధారపడి ఉంటుంది.

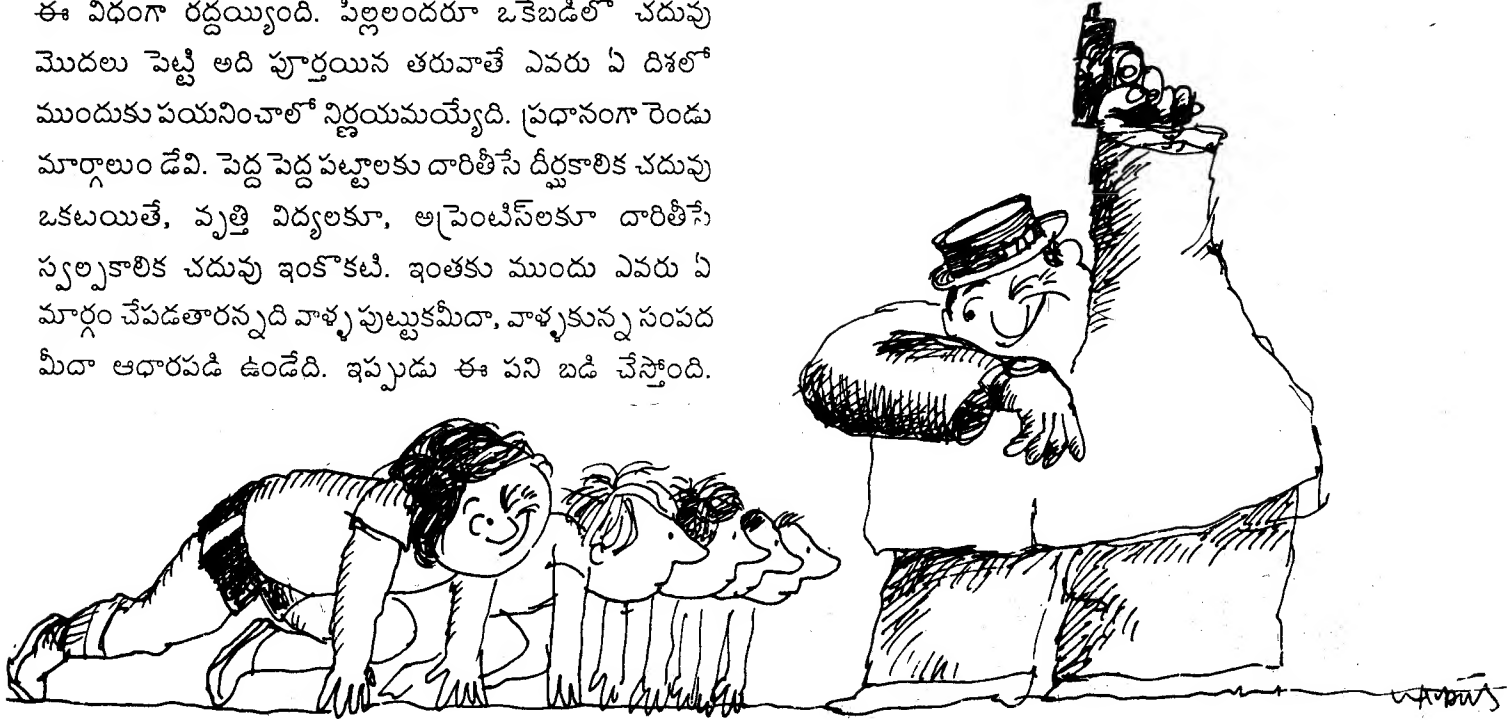
ప్రజాతాంత్రిక బడి కాలాని చేపట్టిన దీర్ఘకాలిక ఉద్యమం మరి విజయవంతమయినట్లేనా ?

ప్రామాణికంగా దేనిని తీసుకుంటున్నామన్నదాన్ని బట్టి జవాబు ఆధారపడి ఉంటుంది.

ప్రతిసంవత్సరమూ ఎక్కువమంది బడిలో చేరుతున్నారు, ఎక్కువ సంవత్సరాలు చదువు కొనసాగిస్తున్నారన్నది ప్రామాణికమయితే విజయం సాధించినట్లే.

విభిన్న సామాజిక వర్గాల నుంచి వచ్చినవారికి సమాన అవకాశాలు కల్పించడమన్నది ప్రజాతాంత్రిక బడికి ప్రామాణికమయితే నిస్సందేహంగా విఫలమయినట్లే.

అందరూ ఒకేచోట మొదలు పెట్టినప్పుడూ (ఒకటేబడి), అందరికీ ఒకే మార్గమున్నప్పుడూ (నిర్బంధ, ఉచితవిద్య) ఏ సామాజికవర్గం నుంచి వచ్చారన్న దానితో సంబంధం లేకుండా 'ప్రతిభ' కలవాళ్ళు, 'అర్హులు', 'తెలివైన' వాళ్ళు విజయవంతులు కావాలి.

కాని వాస్తవానికి ఏం జరుగుతోంది ?

పారిశ్రామిక, వ్యవసాయక కార్మికుల పిల్లలకు బడి అందుబాటులోకి వచ్చిన మాట వాస్తవమే కానీ అందులో విజయం పొందే అవకాశాలు మాత్రం మిగతా వర్గాల పిల్లలతో పోల్చుకుంటే చాలా తక్కువ.

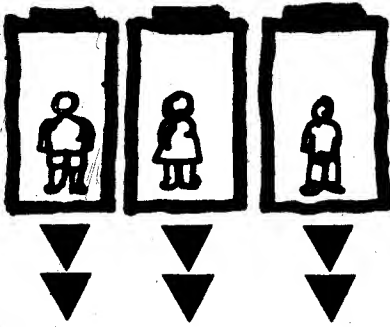
సామాజిక అసమానతలు అలాగే ఉన్నాయి.

1. తప్పటం, వెనకపడిపోవటం

ప్రాథమికస్థాయిలో ఇతర వర్గాలతో పోలిస్తే శ్రామికవర్గపు పిల్లలు ఎక్కువమంది తప్పుతున్నారు.

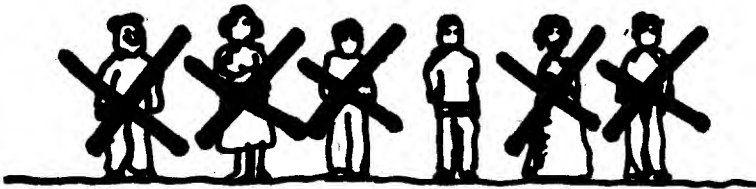
2. ఎన్నుకోవటం

బడిలో సాధించిన ఫలితాలు ఒకే విధంగా ఉన్నప్పటికీ ఎవరు ఏ చదువులో కొనసాగుతారన్నది వాళ్ళ సామాజిక వర్గం మీద ఆధారపడి ఉంది.

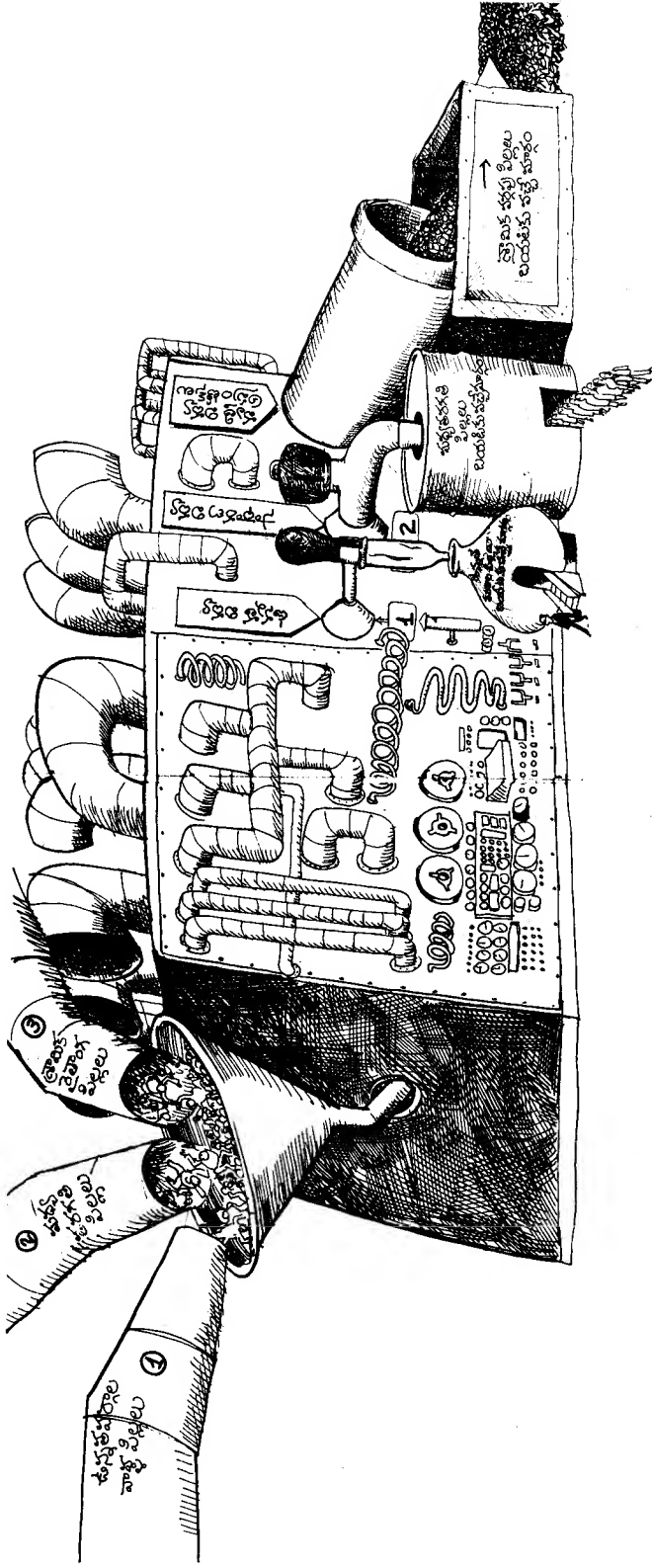

3. బడి మానుకోవటం

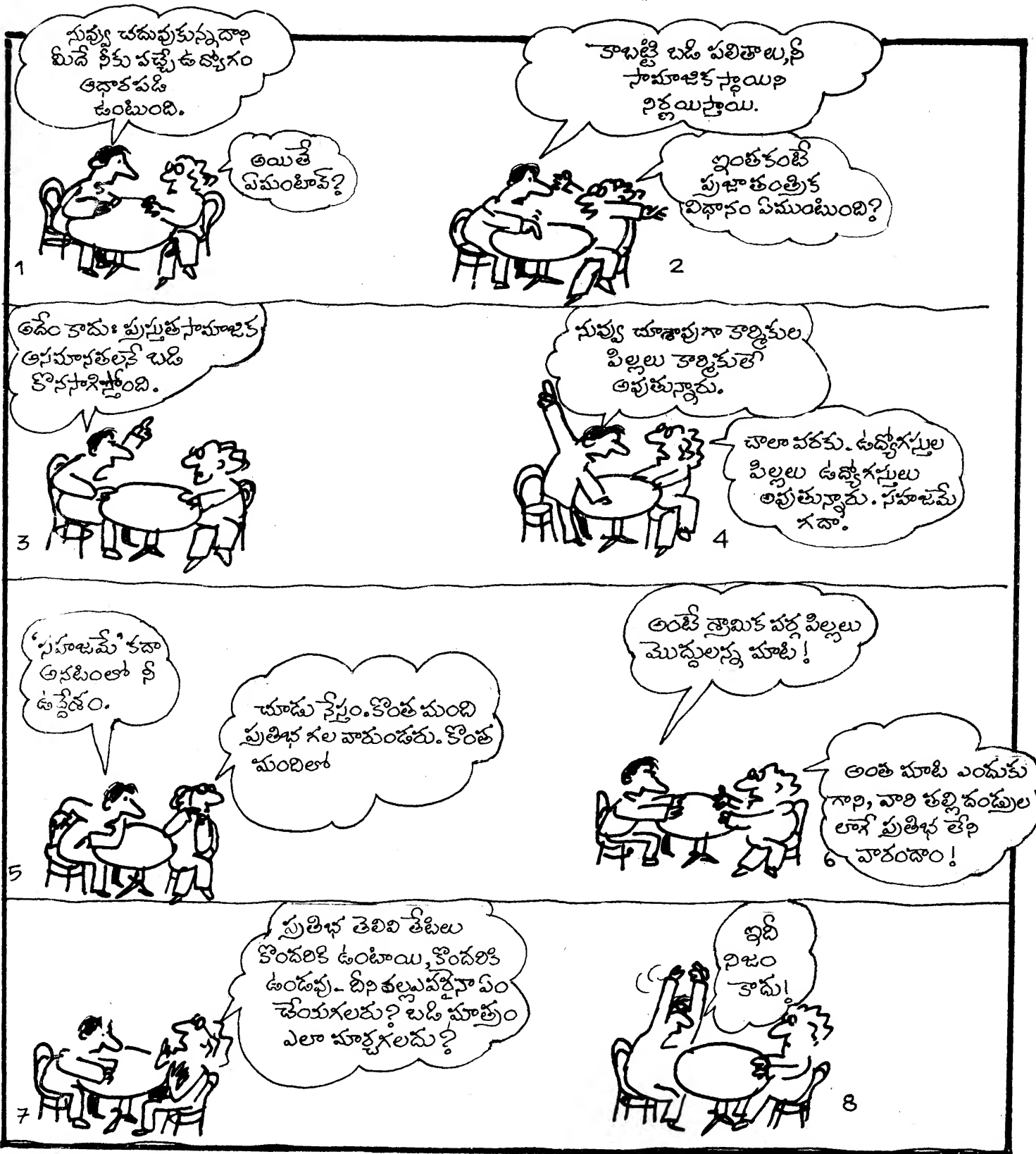
బడిలో వెనకబడటానికీ, బడి మానుకోవటానికీ పేదరికం ఒక ముఖ్య కారణం అని ఇప్పుడు స్పష్టమయ్యింది.

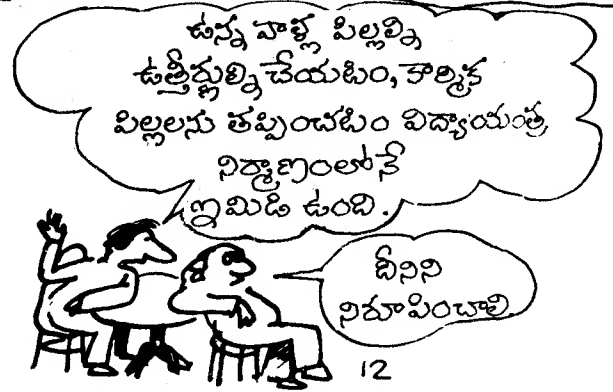
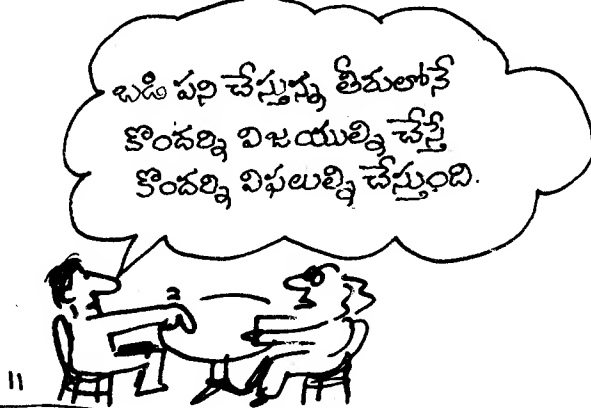
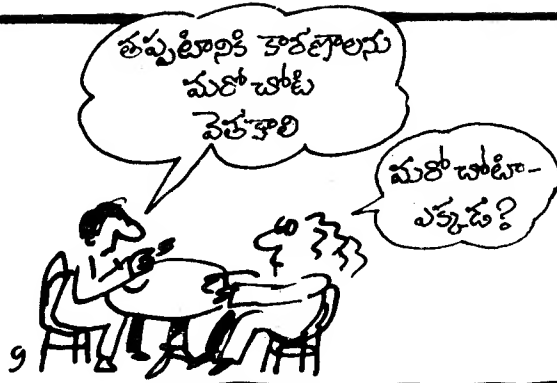
1970లో జరిపిన ఒక సర్వేలో ఈ విషయం నిర్ధారితమయ్యింది.

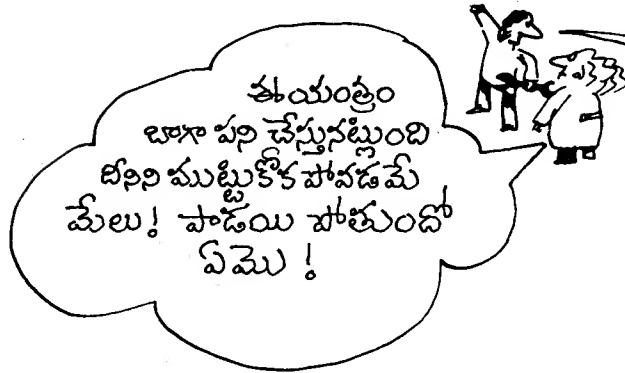
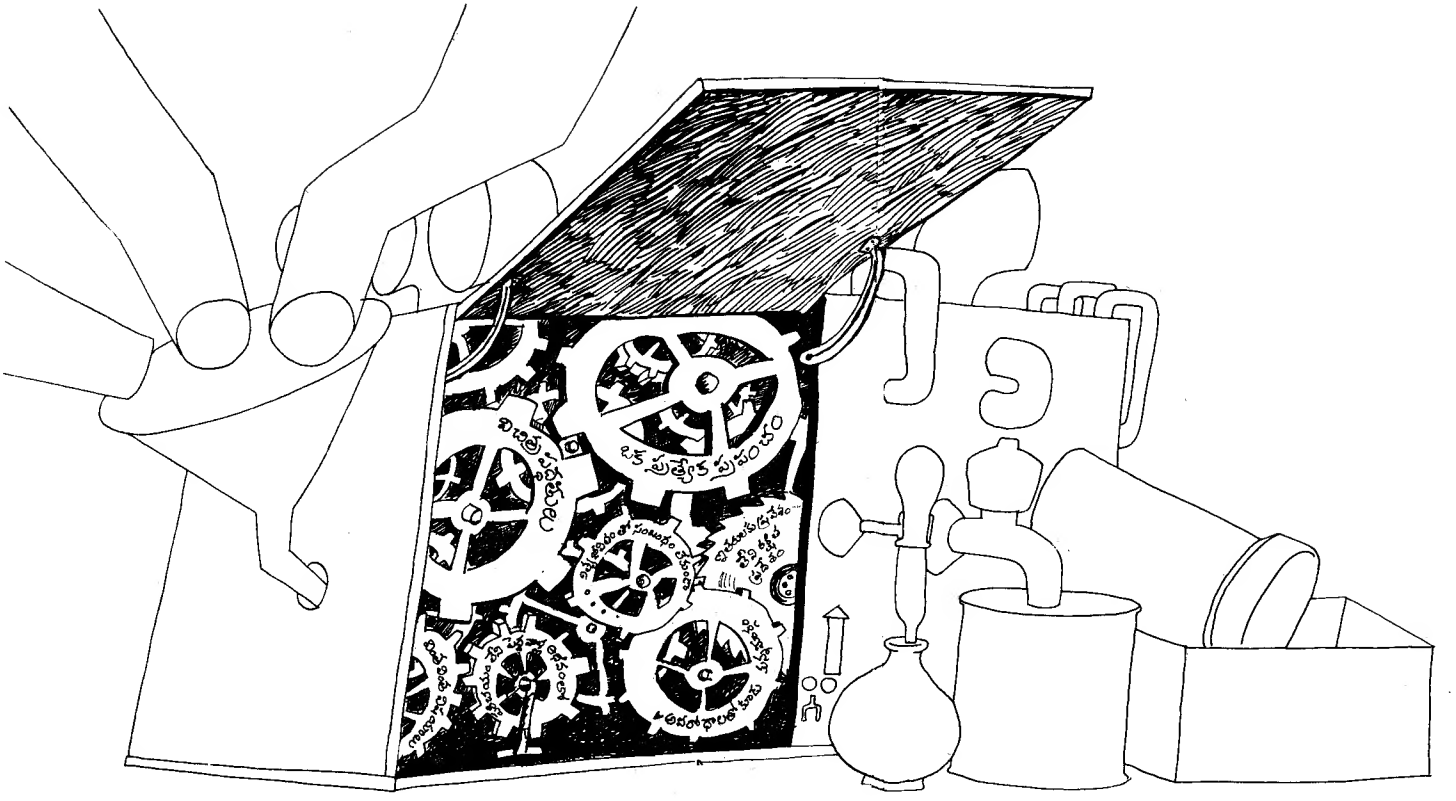

తండ్రిలాగే తనయుడూ

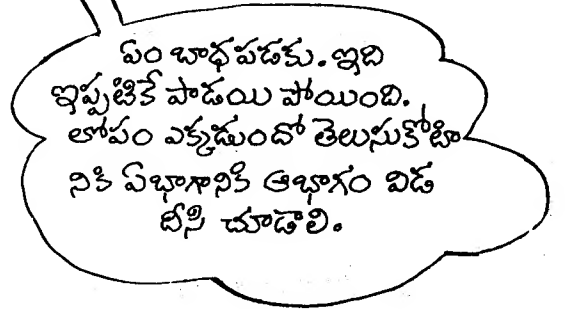
తల్లిదండ్రులు ఏ వర్గానికి చెందినవారయితే పిల్లలు కూడా చాలావరకు ఆ వర్గానికే చేరతారు. ఉన్నత ఉద్యోగస్థుల పిల్లల్లో 42 శాతం మంది సరాసరి తండ్రిస్థాయి ఉద్యోగాల్లో చేరతారు. ఇంకోవైపు కార్మికుల పిల్లల్లో 64 శాతం మంది కార్మికులే అవుతారు. వ్యవసాయ కుటుంబాల నుంచి వచ్చిన పిల్లల్లో 39 శాతం మంది తండ్రిలాగే వ్యవసాయం చేపడితే 35 శాతం మంది పారిశ్రామిక కార్మికులుగా మారుతున్నారు.

ఈయంత్తం
బాగా పని చేస్తున్నట్లుంది
దీనిని ముట్టుకొక పావడమే
మేలు! పాడయి పోతుందో
ఏమో!

ఏం భాధపడకు. ఇది
ఇప్పటికే పాడయి పోయింది.
అప్పుడు ఎక్కడుందో తెలుసుకోజ్ఞి
నీకి ఏ భాగానికి ఆ భాగం విడ
దీని చూడాలి.

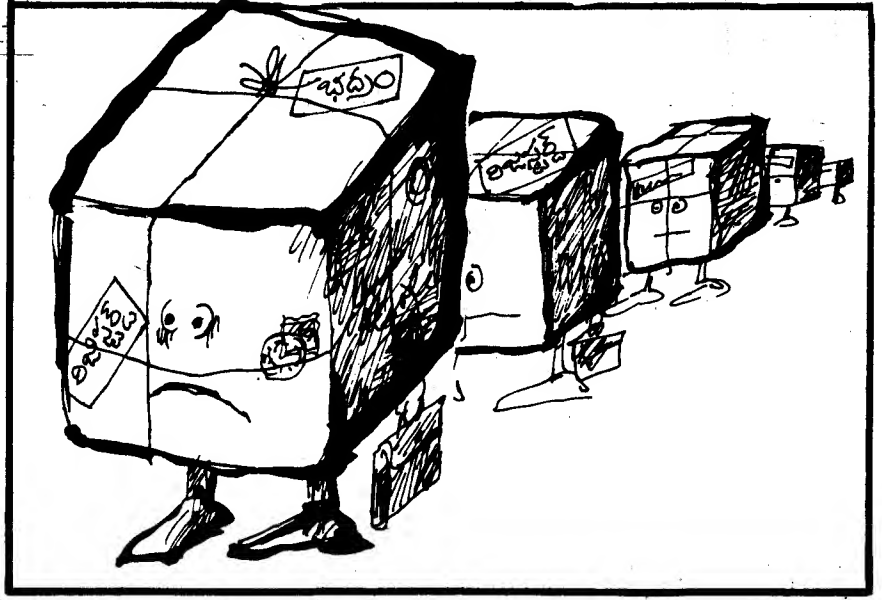
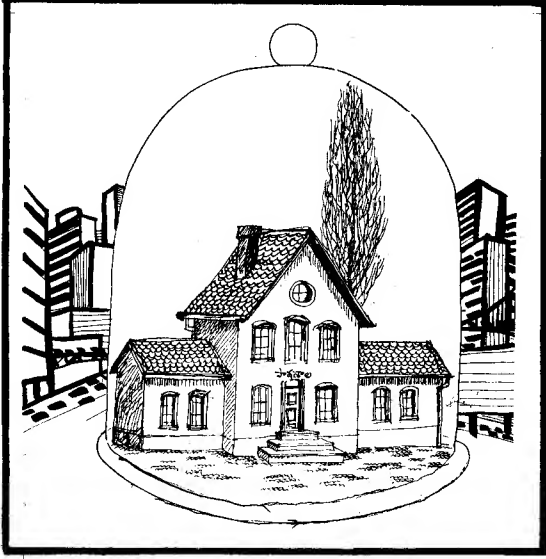
ఒక ప్రత్యేక ప్రపంచం

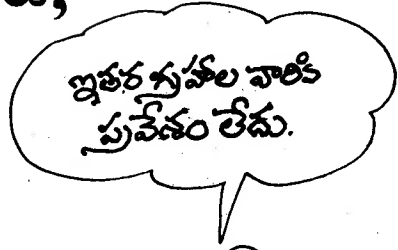
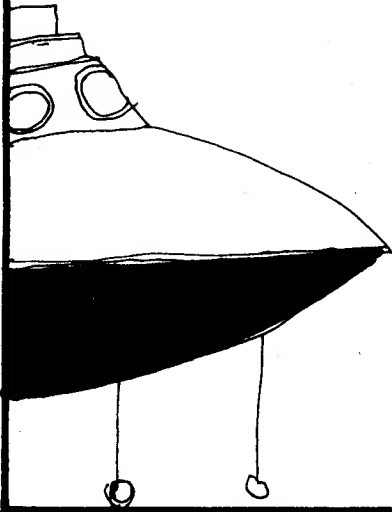
ఇతరులకు ప్రవేశంలేని
రక్షిత ప్రదేశం

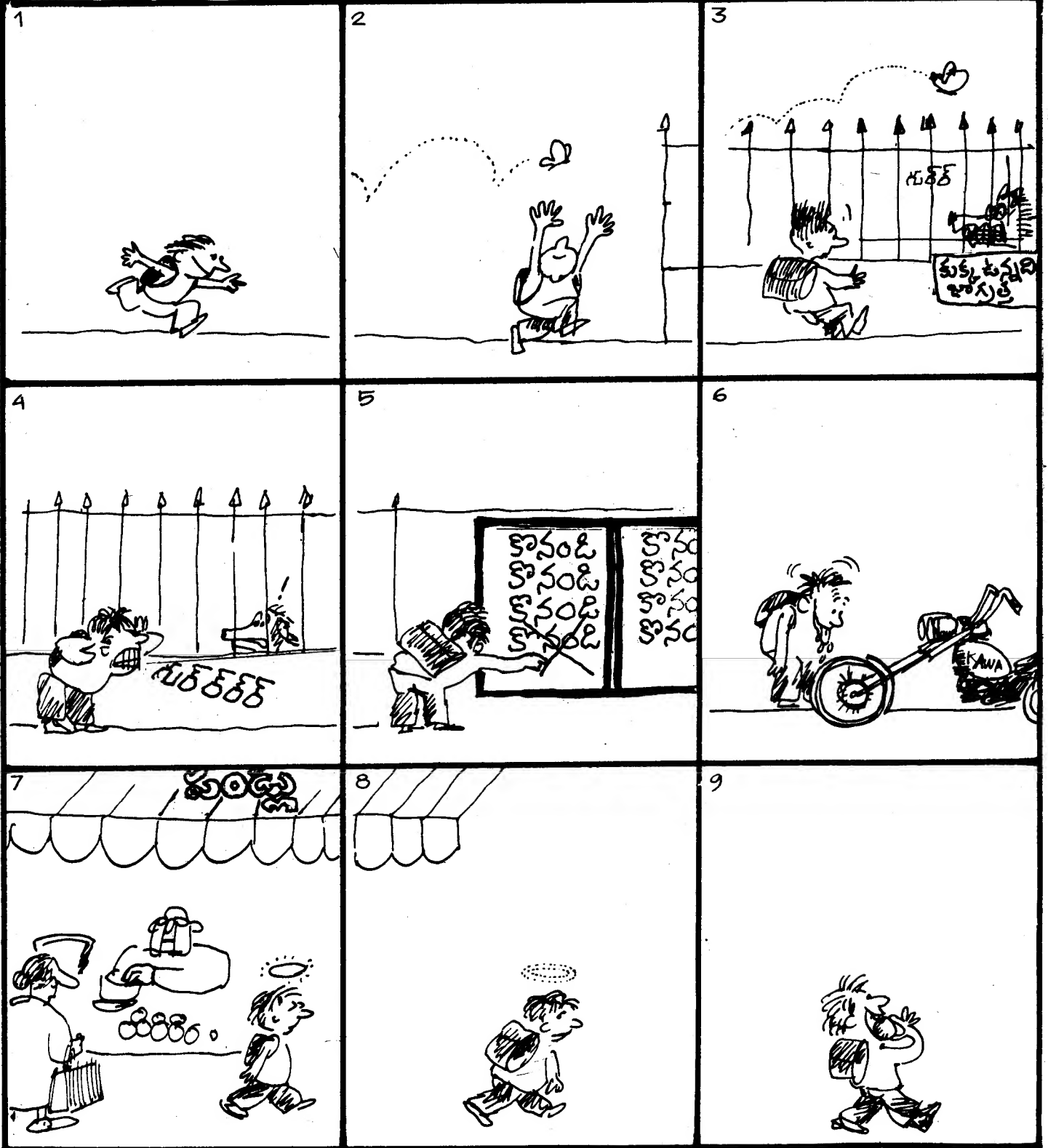
పిల్లలని ఒక రిజిస్టర్ పార్కిల్ లాగా
అక్కడికి పంపిస్తారు.

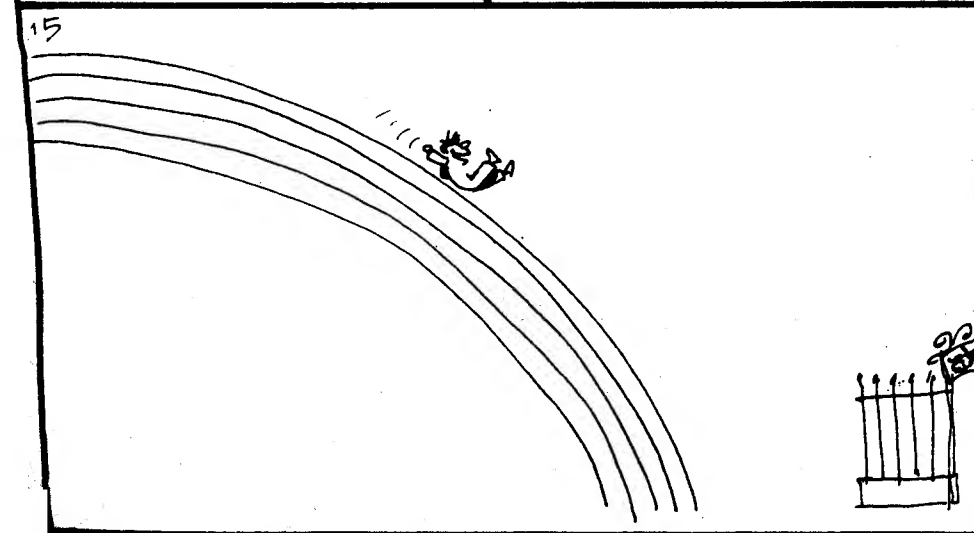
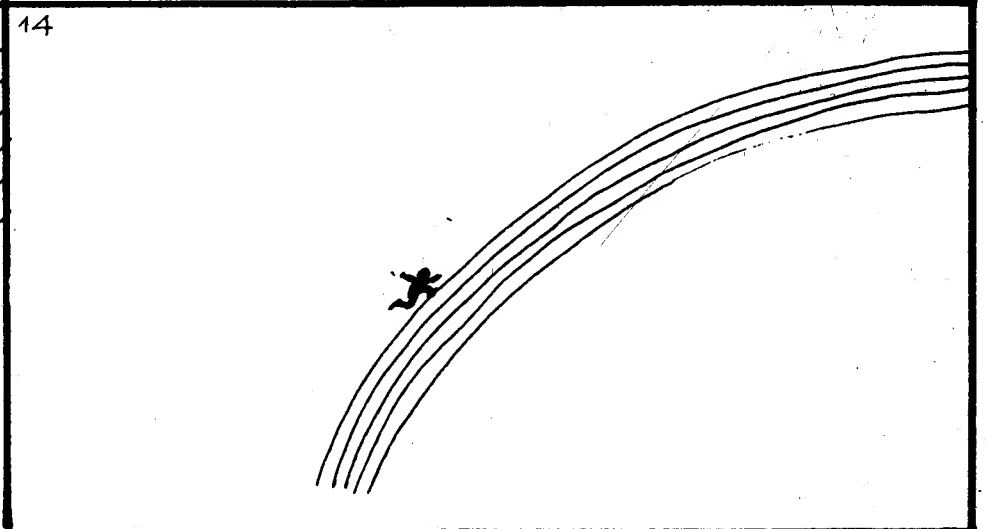
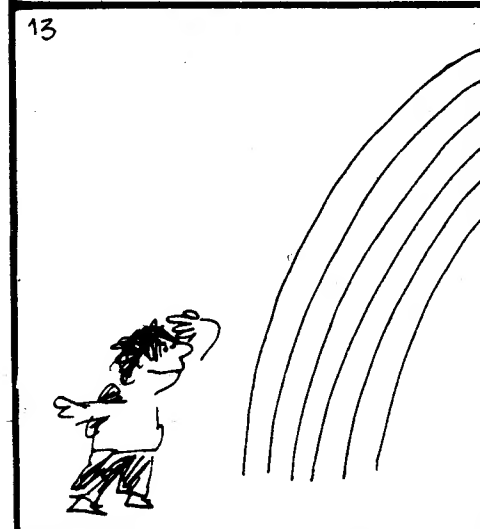

ఇతరులనెవరినీ లోపలకి రానివ్వరు,
తల్లిదండ్రులనైనా సరే....

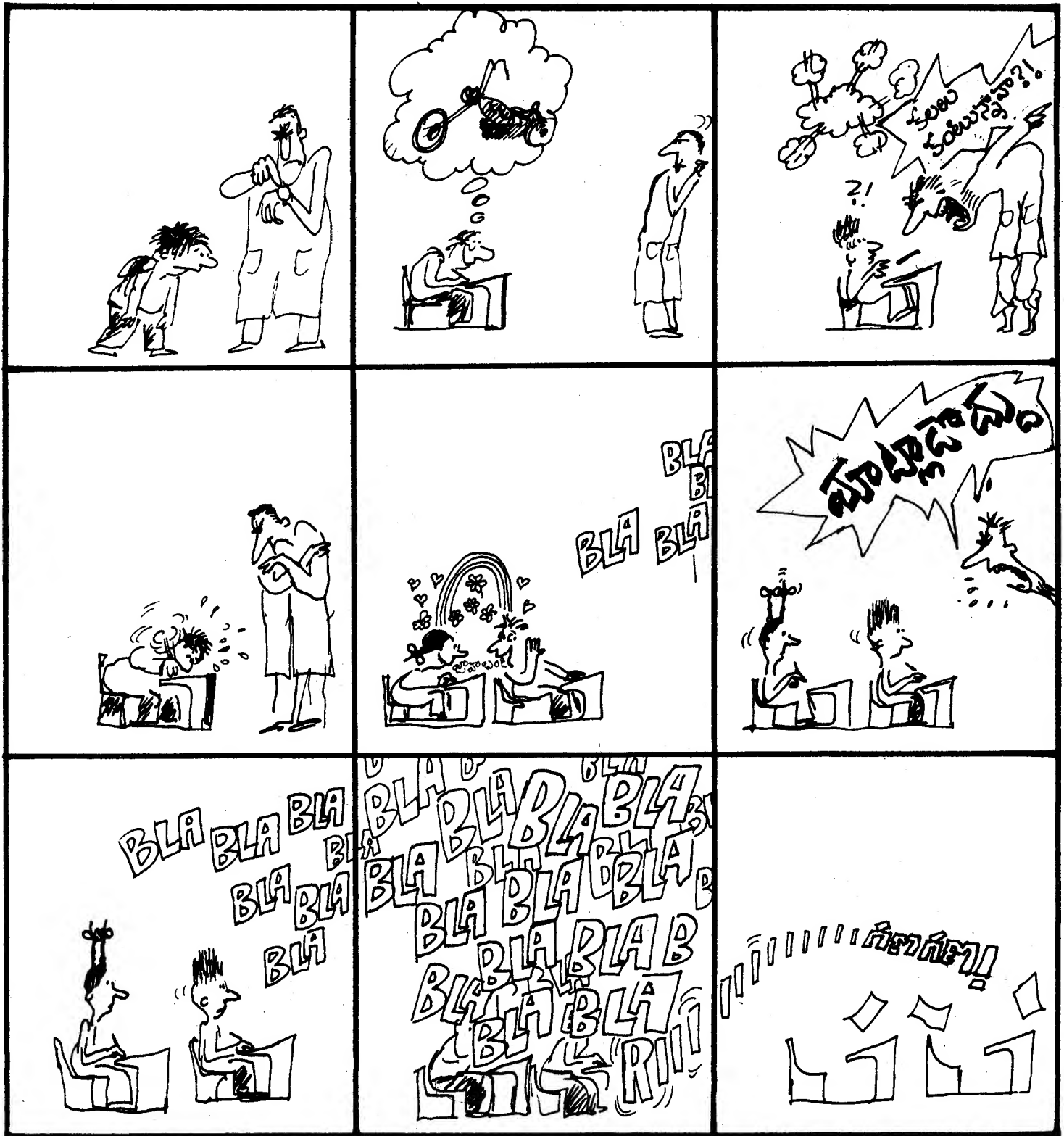

జీవితంలో సంబంధం లేకుండా...

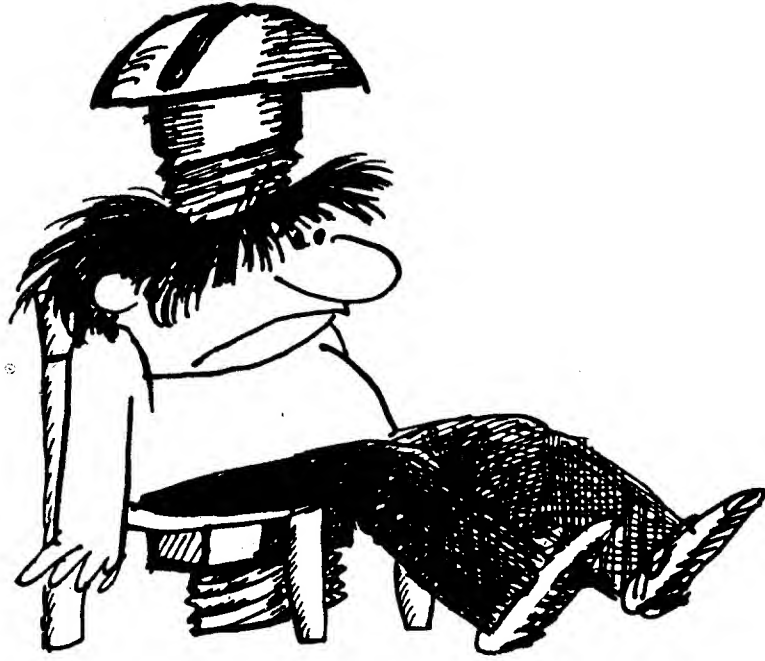

నియమ నిబంధనలు మారని ప్రపంచం...

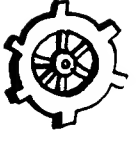
✽ కదలనివ్వని, మెదలనివ్వని ప్రపంచం

రానురాను పిల్లల్ని అతి చిన్నవయసులోనే బడిలో చేర్చిస్తున్నారు. అప్పటినుంచీ మొదలు - కుర్చీలో కదలకుండా కూర్చుని టీచర్లు చెప్పేది గంటల తరబడి వినాలి. గాలి, వెలుతురు నిండిన బయట ప్రపంచాన్ని వదిలిపెట్టి, ఉత్సాహం ఉరకలు వేసే పిల్లలను కుర్చీకి కట్టెయ్యడం, ప్రతిదీ పరిశీలించాలన్న కుతూహలం గల పిల్లలను కదలకుండా బంధించటం యాదృచ్ఛికంగానే జరిగిపోతోందా? 'ఒకటి'కి, 'రెండు'కు కూడా నిర్దేశించిన సమయాల్లో తప్పించి ఎప్పుడు అవసరమయితే అప్పుడు పోటానికి వీల్లేదే. ఆటలూ, శలవలూ ముందు నిర్దేశించిన ప్రకారం జరిగిపోవాల్సిందే.

పిల్లలను ముక్కలు చెక్కలుగా చెయ్యటానికి ఇంతకంటే మంచి పద్ధతి మరొకటి ఉంటుందా? కండరాలు, ఇంద్రియాలు,

లోపలి అవయవాలు, నరాలు చచ్చుపడిపోతాయి. నిరంకుశత్వంలో ఇది మొదటి పాఠం. టీచర్లు ఏం చెబుతున్నారనేది పక్కన పెట్టండి. గంటల తరబడి అలా కూర్చోడం శరీరానికి ఎంత హాని చేస్తుంది? దీని ఫలితంగానే వెన్నెముక బలహీనతలు, పేగులు ముడుచుకుపోవటం, ఊపిరితిత్తులు కుంచించుకుపోవడం, రక్తపు గడ్డలు (హెమరాయిడ్స్), అణిగిన ముడ్డి. పిల్లలు కుర్చీల్లో అసహనంగా కూర్చుంటారు. బడి గంట మోగగానే స్ప్రింగ్ తన్నినట్టు బయట పడతారు. కదలనివ్వకుండా అంతసేపు కట్టేసింది చాలక క్రమశిక్షణ లోపస్తోందంటూ దీనికి కూడా పిల్లల్నే తప్పు పడతారు. లేదు, ఇదంతా యాదృచ్ఛికంగా జరగటం లేదు. దీనిని అమలు చేస్తున్న వాళ్ళకి తెలియకపోవచ్చు గానీ, ఇదంతా ఒక పద్ధతి ప్రకారం జరుగుతోంది. దీనిని మార్చాలి. బద్దలు కొట్టాలి.

నియమాలన్నీ ముందే నిర్ణయిస్తారు

మాట్లాడటం, రాయటం భాషకు మూలం. మాట్లాడటానికి సంబంధించి ఇంతవరకు బడి ఏం చేసిందని ఒక 14 ఏళ్ళ పిల్లవాడిని ఇంట్లో అడిగినప్పుడు 'మాట్లాడకుండా కూర్చోవటం నేర్చుతారు' అని చెప్పాడు.

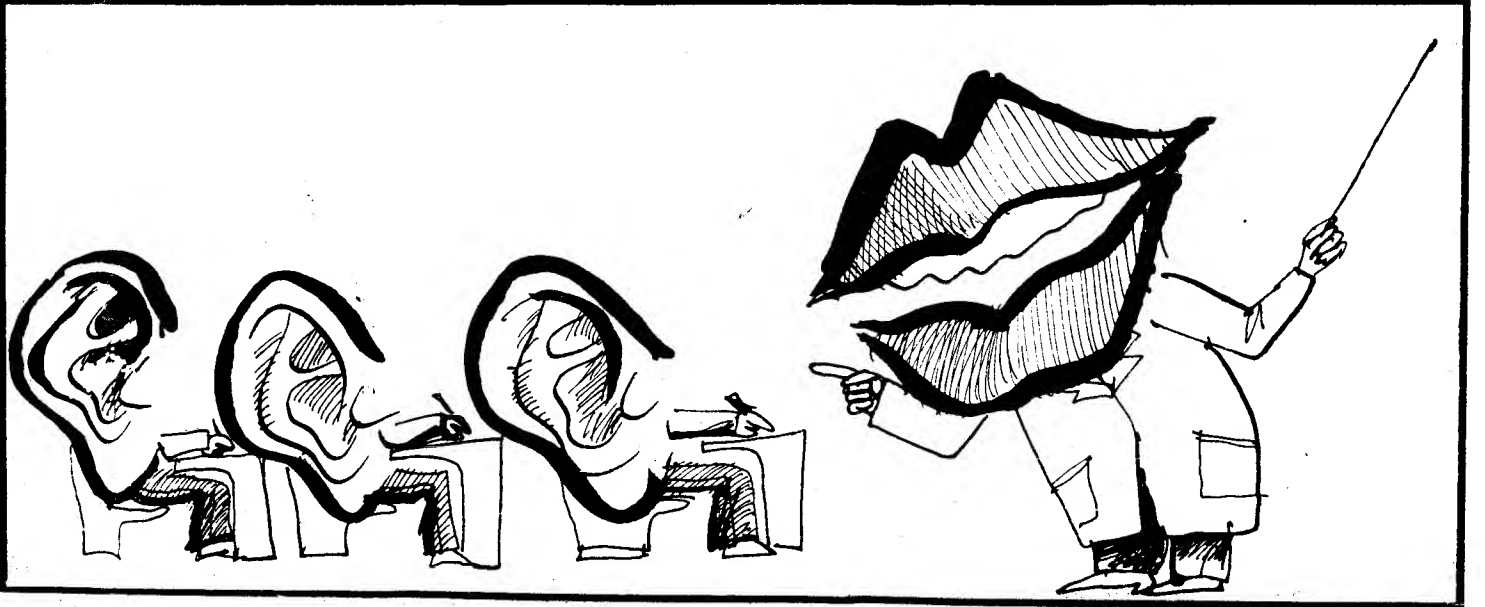
విద్యార్థులు ఏ విధంగా ఉండాలనుకొంటున్నారని కొత్తగా శిక్షణ పూర్తి చేసిన టీచర్లని ప్రశ్నించినప్పుడు జవాబులు ఇలా ఉన్నాయి :

41 శాతం మంది - శ్రద్ధగా వినడం, క్రమశిక్షణతో మెలగటం, చెప్పినట్లు వినడం

2 శాతం మంది - ఆలోచించగలిగి ఉండాలి, ప్రశ్నించగలిగి ఉండాలి.

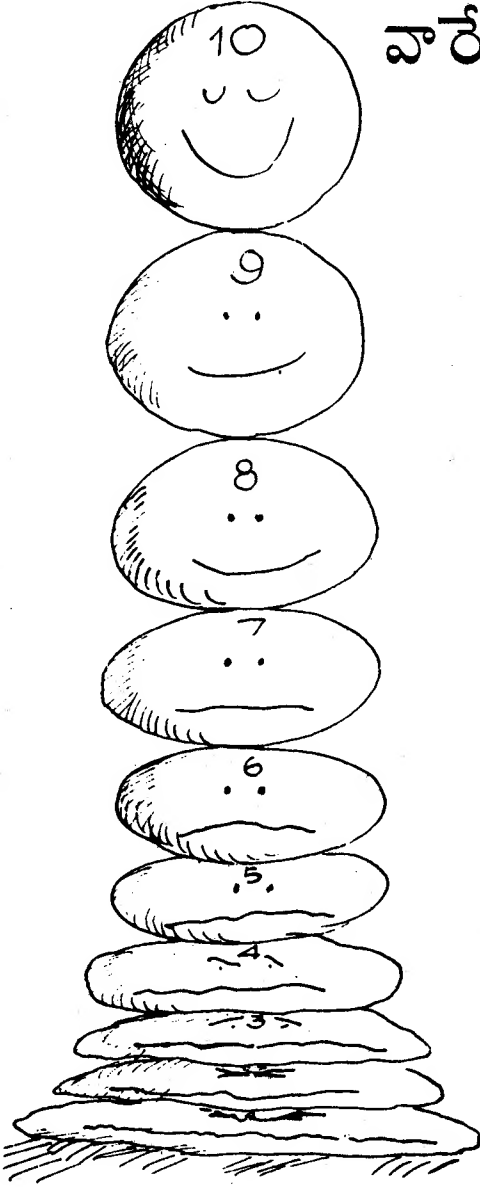

ప్రశ్నించకుండా వినడం, నియమాలను పాటించడం విద్యార్థులపని

ఉపాధ్యాయులే మాట్లాడతారు. వారికే అన్నీ తెలుసు.

వారే ఆజ్ఞలు జారీ చేస్తారు, నిర్ణయిస్తారు,
అంచనా వేస్తారు, శిక్షిస్తారు.

ఉదాహరణకు ప్రతిరోజూ తరగతిలో ఏం చెయ్యాలో నిర్ణయించటంలో విద్యార్థులపాత్ర ఏమీ ఉండకపోవటం (బడికి హాజరు కావటం, కాకపోవటం తప్పించి) సహజమేనని భావిస్తారు.

తమ గురించి అంచనావేసుకోటానికి కూడా పిల్లలు ఉపాధ్యాయుల అంచనాల మీద ఆధారపడటం కూడా సహజమేనని భావిస్తారు.

వాళ్ళగురించి అడిగినప్పుడు పదినంవత్సరాల పిల్లలు ఇచ్చిన జవాబులు చూడండి.

ఒక విద్యార్థి :

- నువ్వు మంచి విద్యార్థివేనా ?
- అంతమంచి విద్యార్థిని కాదు
- నీకు ఎలా తెలుసు ?
- నా రిపోర్టులను బట్టి... బాగా అల్లరి చేస్తాననీ, ఇతర పిల్లలతో సరిగా ఉండననీ చాలాసార్లు అన్నారు.

రెండవ విద్యార్థి :

- నువ్వు బాగా చదువుతావా ?
- ఫర్వాలేదు, బాగానే చదువుతాను.
- నీకు ఎలా తెలుసు ?
- నా పేపర్లు దిద్దేటప్పుడు టీచరు 'గుడ్', 'వెరీగుడ్' అంటారు.

మూడవ విద్యార్థి :

- నువ్వు కష్టపడే చదువుతావా ?
- నాకు తెలియదు... ఆ! బాగానే చదువుతాను
- నీకు ఎలా తెలుసు ?
- మంచి మార్కులు వస్తాయి కదా, అంటే బాగా కష్టపడినట్లే

టీచరు చెప్పాలి, విద్యార్థులు వినాలి అంటూ మల్ని

గిరిగీసినట్లు విడియటం చాలామంది సహజమే ననుకుంటారు.

గ్రాంధిక భాషనే అనుమతించే ప్రపంచం

పిల్లలు చిన్నప్పటి నుంచీ తమది కాని, తమ తల్లిదండ్రులది కాని భాషను నేర్చుకోవాలి. బడిలో నేర్చే భాషే సరియినదని ఉపాధ్యాయులు భావిస్తారు. దీనికి భిన్నమైన భాషను పిల్లలు మాట్లాడినా, రాసినా ఉపాధ్యాయులు సరిచేసి, దండిస్తూ ఉంటారు. దీని వల్ల పిల్లలు క్రమంగా బడి భాషను అలవర్చుకుంటారని వాళ్ళ అభిప్రాయం.

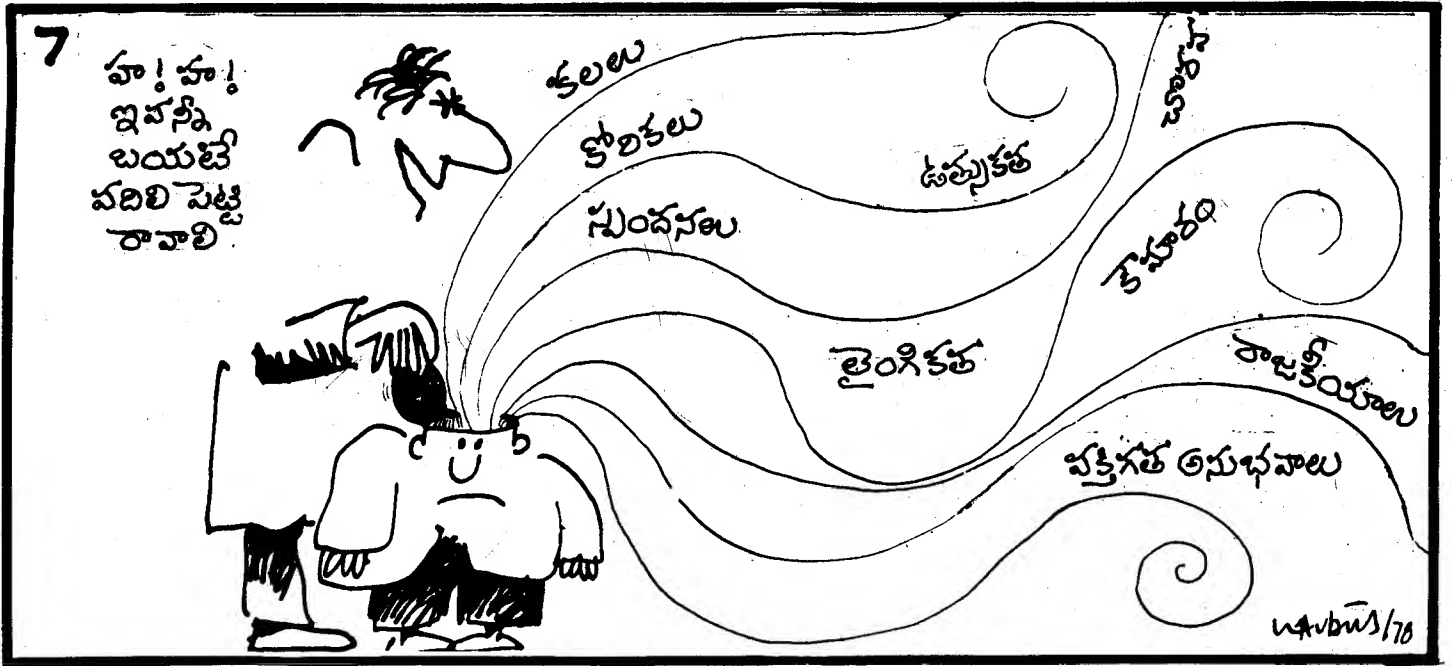
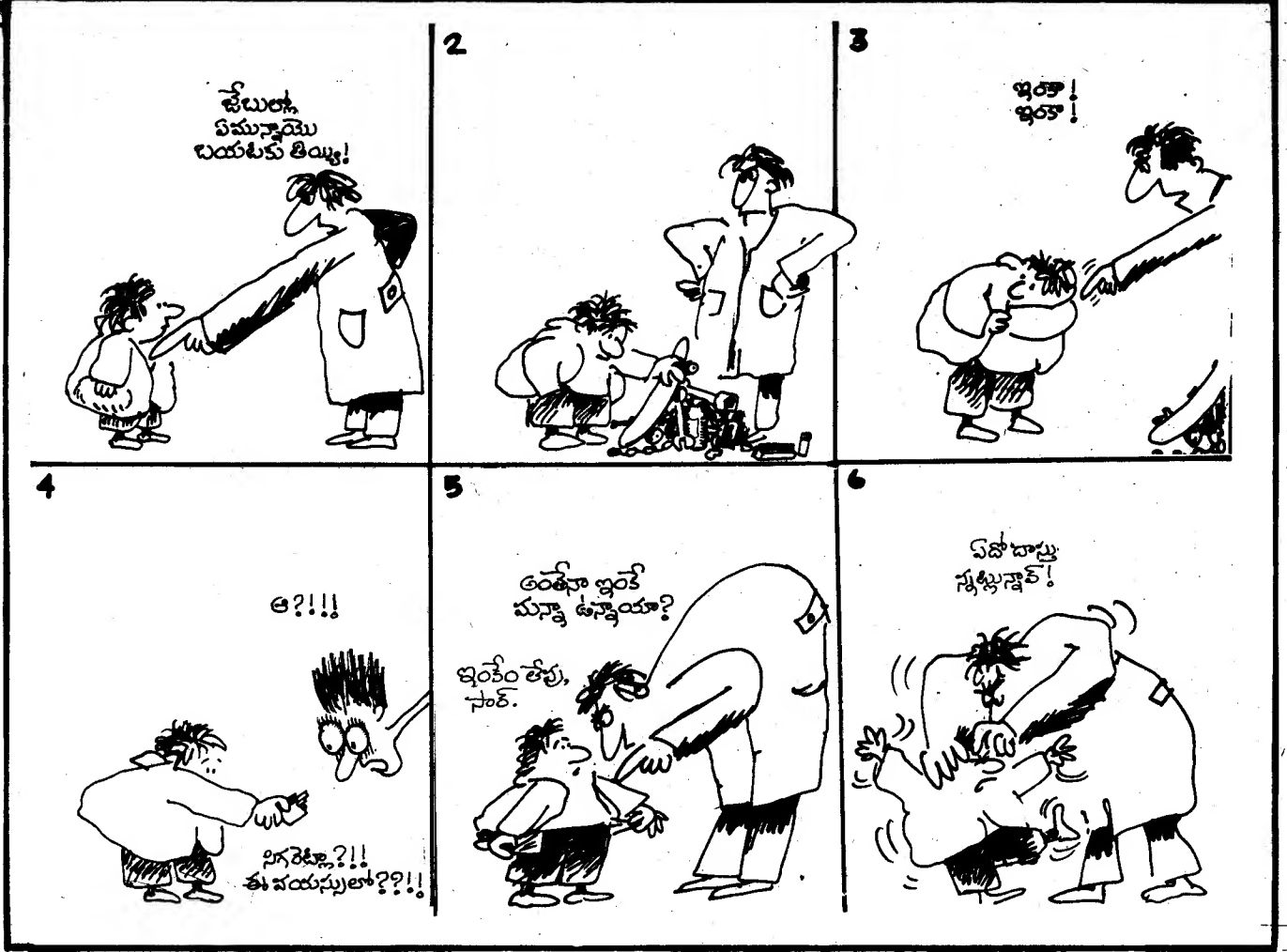
కాని పలితాలు దీనికి భిన్నంగా ఉంటాయి. చాలా మంది పిల్లలు తాము ఎక్కడ తప్పు మాట్లాడతామో నన్న భయంతో నోరు విప్పురు. 'రాతసరిగా లేదు', 'పదజాలం చాలినంత లేదు', 'పదాల ఎన్నిక సరిగా లేదు' అన్న తిట్లనించి తప్పించుకోవడానికి సాధ్యమయినంత తక్కువ రాసి సరిపెట్టుకుంటారు. ఇంకా చేసి పెరిగిన పిల్లల్లో వ్యక్తికరణ సరిగా లేదని వాపోతుంటారు. ఈ విధమైన విద్యావిధానాన్ని భాషా

శాస్త్రవేత్తలే కాకుండా మనో వైజ్ఞానికులు కూడా ఖండిస్తున్నారు.

ఈ విద్యావిధానం ప్రభావం ఒక వ్యక్తితో ఆగిపోదు. భాష అన్నది దాన్ని ఉపయోగించే ప్రజల సంస్కృతి లో ముఖ్యమయిన అంశం. ఒకరు మాట్లాడే భాష సరియినది కాదనటం, తప్పునటం అంటే ఆ సంస్కృతిని తప్పు పట్టడమే.

పిల్లల్లో మాట్లాడే భాషకూ, వారి వ్యక్తిత్వానికి మధ్య విడదీయరాని సంబంధం ఉంటుంది. కాబట్టి వాళ్ళ భాషను తప్పుపట్టడమంటే వాళ్ళ ఆత్మ విశ్వాసాన్ని దెబ్బ తీయటమే.

స్వాభావికమైన వాటిని అంగీకరించని ప్రపంచం

అందిరినీ ఒకే తీరున

పిల్లలందరినీ బడి ఒకే రీతిగా చూస్తుంది. అందరూ ఒకే గతిన పనిచెయ్యాలి. ఒకే పాఠ్యపుస్తకం, ఒకే రకం పరికరాలు ఉపయోగించాలి. ఒకే పదాలు నేర్చుకోవాలి. ఒకటే జ్ఞానం ఆర్జించాలి. అందరూ ఒకేసారి, ఒకటే పరీక్షలో ఉత్తీర్ణులు కావాలి.

కృత్రిమ సంభాషణలు

అభివ్యక్తికరణ అభ్యాసంలో వేసే ప్రశ్నలు నిజజీవితంతో సంబంధం లేకుండా కృత్రిమంగా ఉంటాయి. పిల్లలు జవాబు చెప్పగలగటం ముఖ్యం కాదు. టీచర్లు సరయినదనుకున్న జవాబే చెప్పాలి.

నేను బడిలో అల్లరి చేయను
నేను బడిలో అల్లరి చేయను
నేను బడిలో అల్లరి చేయను
నేను బడిలో అల్లరి చేయను
నేను బడిలో అల్లరి చేయను
నేను బడిలో అల్లరి చేయను
నేను బడిలో అల్లరి చేయను
నేను బడిలో అల్లరి చేయను
నేను బడిలో అల్లరి చేయను
నేను బడిలో అల్లరి చేయను
నేను బడిలో అల్లరి చేయను.

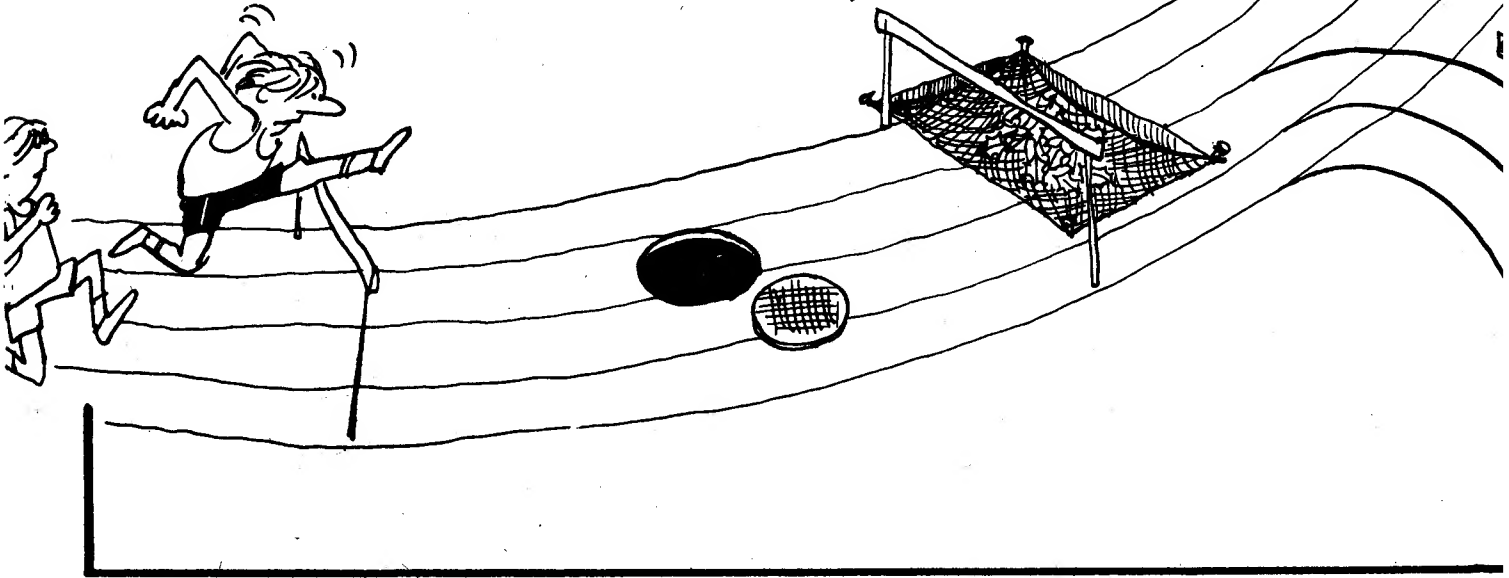

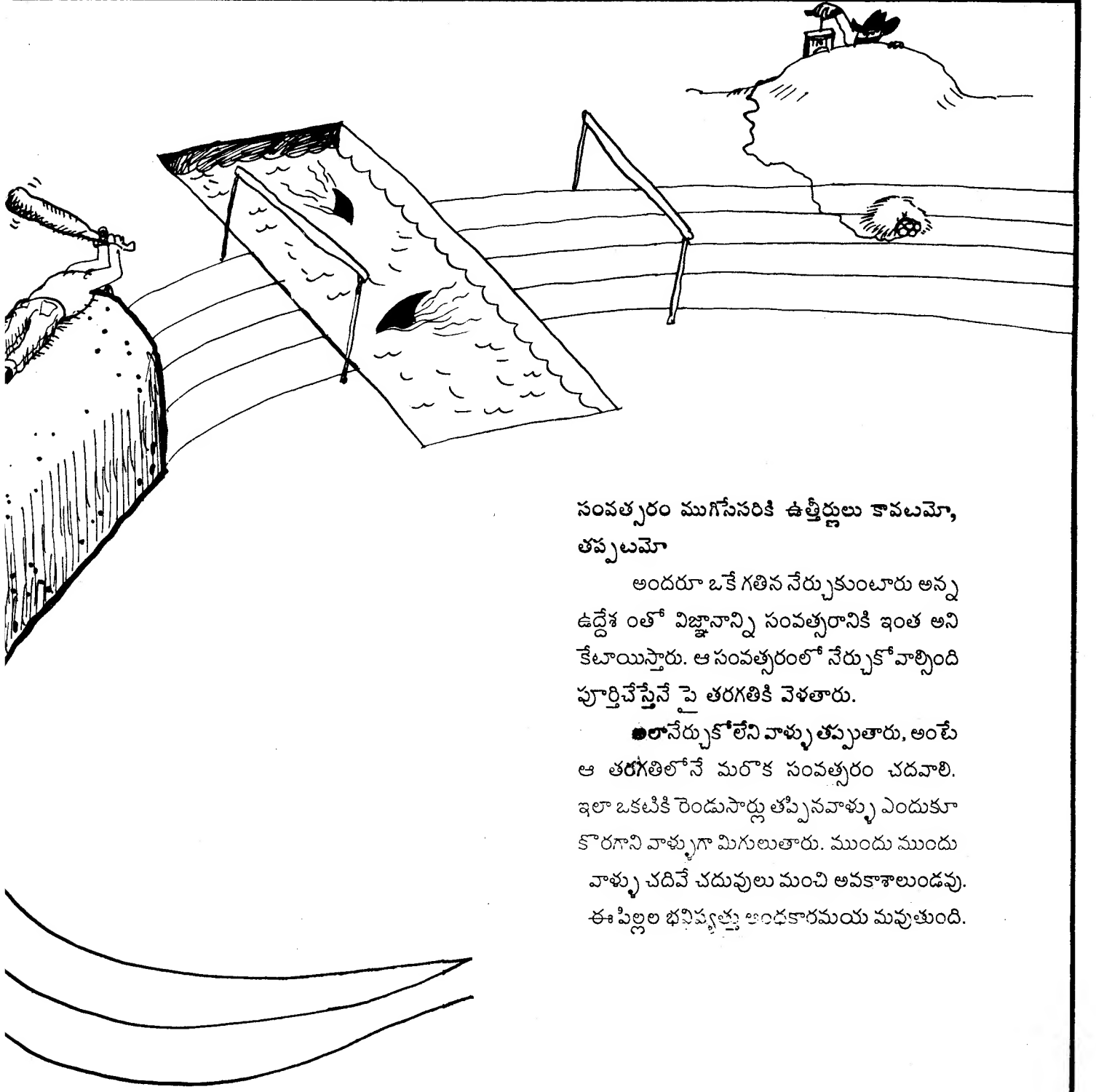
అనరోధాలతో కూడుకున్న మార్గం...

“పరీక్షలను రద్దు చెయ్యాలి. ఇవి ఉన్నంత కాలం కనీసం న్యాయంగా అన్నా ఉండేట్టు చూడాలి. జీవితంలో ఎదుర్కొనే సమస్యల కంటే ప్రశ్నలు కఠినంగా ఉండకూడదు. పరీక్షలు కష్టంగా ఉండేట్టు రూపొందించటమంటే పిల్లలపై యుద్ధం ప్రకటించటమే.”

ఎడతెరపి లేని పరీక్షలు :

మౌఖికపరీక్షలు, రాతపరీక్షలు, నెలవారీ పరీక్షలు, మూడునెలల పరీక్షలు అంటూ ఒకదాని తరువాత ఒకటి పరీక్షలుంటూనే ఉంటాయి. పిల్లలకు ఊపిరి తీసుకునే సమయం కూడా ఉండదు. ఆందోళన వత్తిడికి గురవుతుంటారు. మార్కులను బట్టి తల్లి దండ్రులు బహుమానాలు ఇవ్వటం, దండించటం వల్ల ఈ ఆందోళన మరింత ఎక్కువవుతుంది.

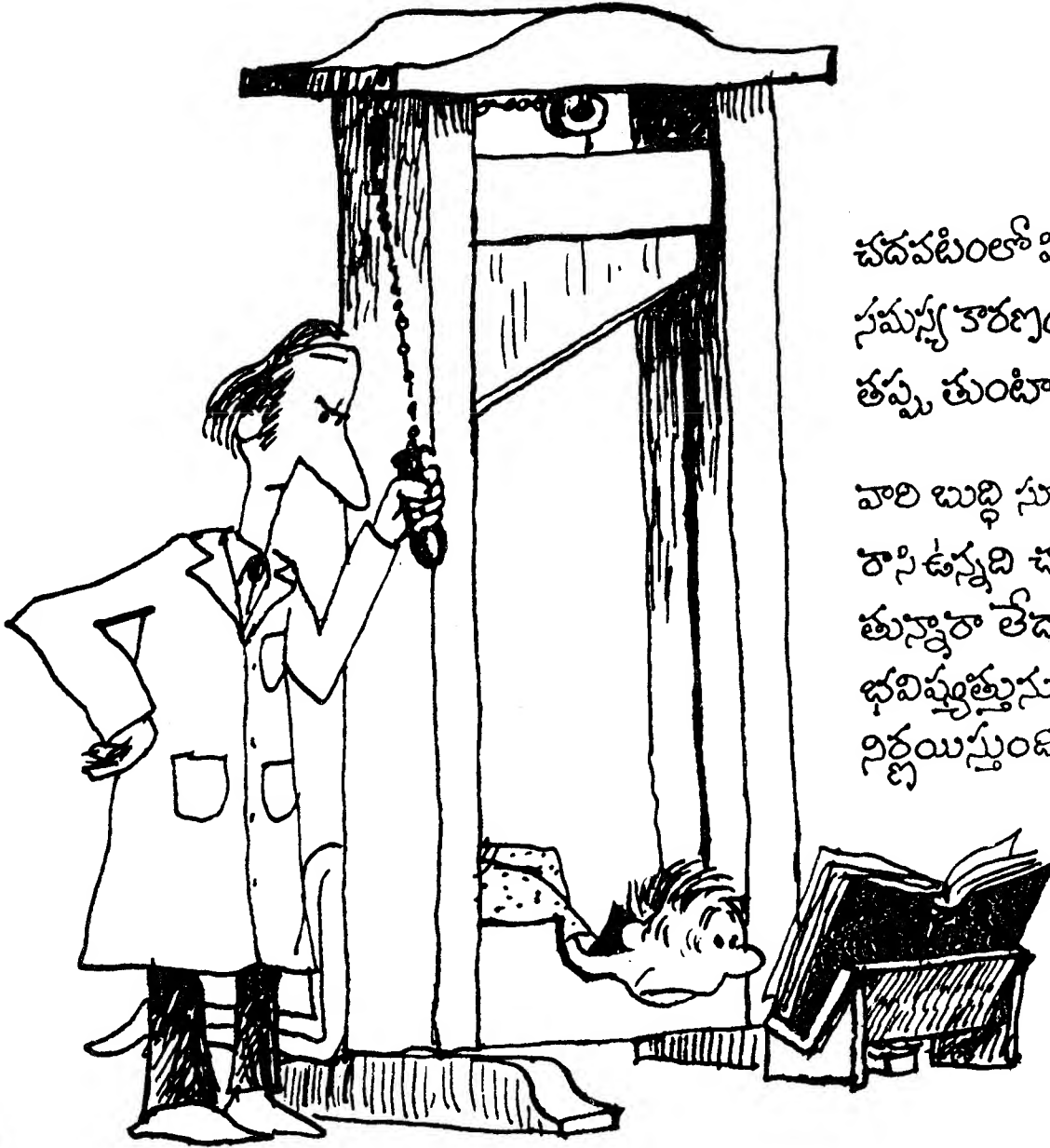

సంవత్సరం ముగిసేసరికి ఉత్తీర్ణులు కావటమో,
తప్పటమో

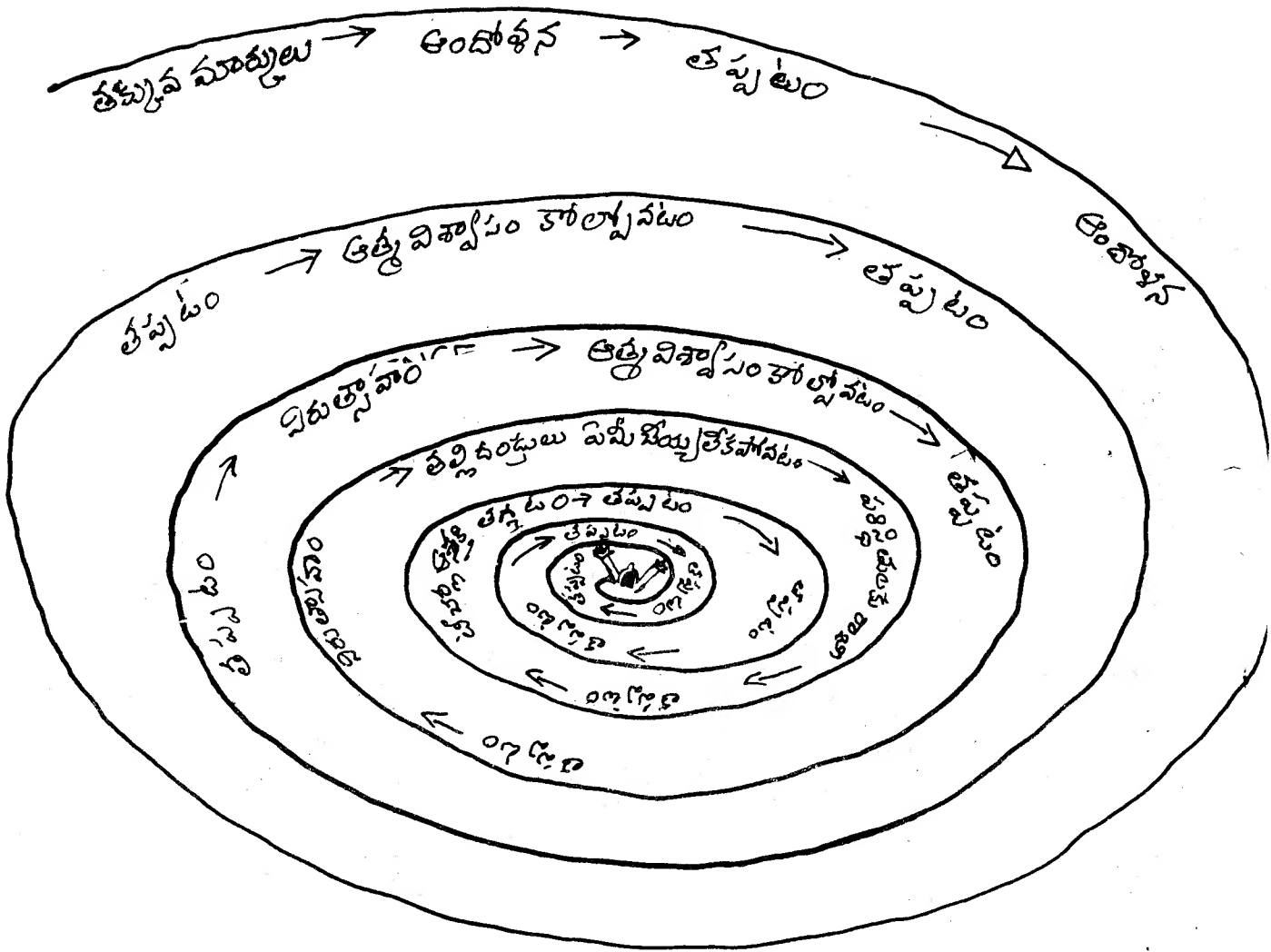
అందరూ ఒకే గతిన నేర్చుకుంటారు అన్న ఉద్దేశంతో విజ్ఞానాన్ని సంవత్సరానికి ఇంత అని కేటాయిస్తారు. ఆ సంవత్సరంలో నేర్చుకోవాల్సింది పూర్తిచేస్తేనే పై తరగతికి వెళతారు.

●లానేర్చుకోలేని వాళ్ళు తప్పుతారు. అంటే ఆ తరగతిలోనే మరొక సంవత్సరం చదవాలి. ఇలా ఒకటికి రెండుసార్లు తప్పినవాళ్ళు ఎందుకూ కొరగాని వాళ్ళుగా మిగులుతారు. ముందు ముందు వాళ్ళు చదివే చదువులు మంచి అవకాశాలుండవు. ఈ పిల్లల భవిష్యత్తు అంధకారమయ మవుతుంది.

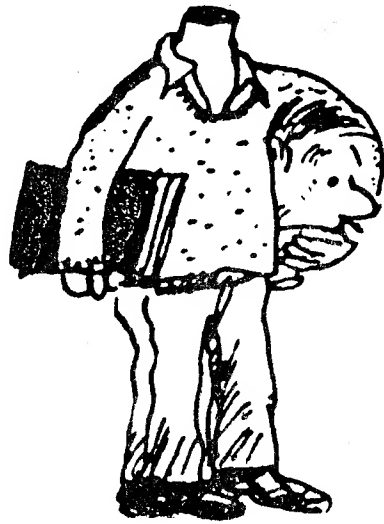

చదవటంలో పిల్లలు ఎదుర్కొనే
సమస్య కారణంగా ఎక్కువగా
తప్పు తుంటారు.

వారి బుద్ధి సూక్ష్మత కంటే కూడా
రాసి ఉన్నది చదవగలుగు
తున్నారా లేదా అన్నది వారి
భవిష్యత్తును
నిర్ణయిస్తుంది.

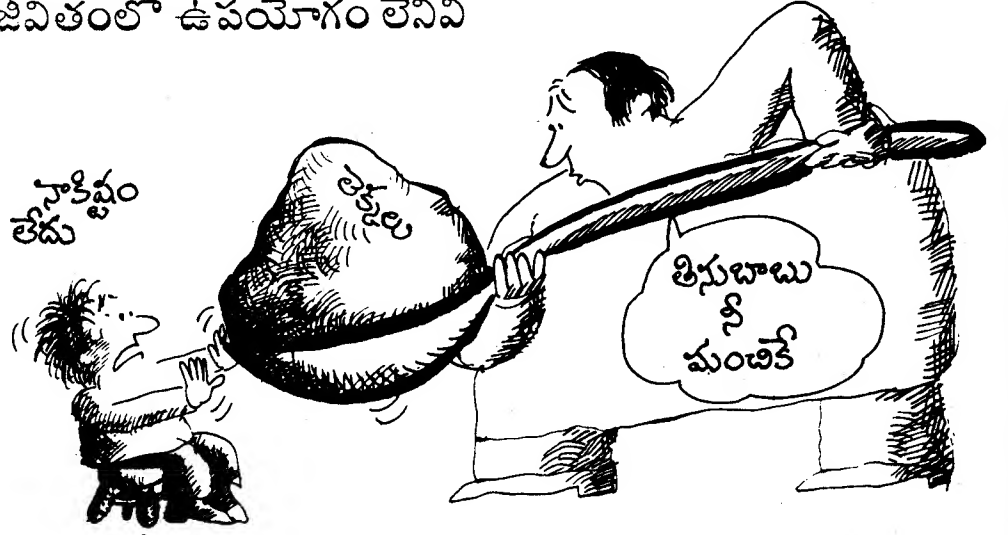
ఆరవతరగతికి వచ్చేసరికల్లా పిల్లల్ని తెలివైనవాళ్ళు, తెలివితేనివాళ్ళుగా టీచర్లు విభజించి వేస్తారు. బాగా చదవగలిగినవాళ్ళని, ఇంటిదగ్గర స్వతంత్రంగా కొన్న పనులు చేసుకు రాగలిగిన వాళ్ళని తెలివైనవాళ్ళుగా జనుకడతారు. వీళ్ళు సంవత్సరం చివర పరీక్షల్లో సునాయాసంగా ఉత్తీర్ణులవుతారు. ఇటువంటివాళ్ళు తరగతిలో 25 శాతం కంటే ఎక్కువ ఉండరు. మిగిలిన వాళ్ళు బాగా చదవటం రాకపోవటం వల్ల తన్నుకులాడుతుంటారు. టీచర్లు ఈ తేడాను గుర్తించరు. “విద్యార్థి కష్టపడడు....” అని కొట్టిపారేస్తారు.

అర్థం లేనివి, నిత్యజీవితంలో ఉపయోగం లేనివి

రోజూ బడిలో నేర్చుకుంటున్న దానివల్ల ఉపయోగమేమిటో పిల్లలకు అర్థం కాదు. చెయ్యమన్నారు కాబట్టి, చెయ్యకపోతే దండిస్తారు కాబట్టి మాట్లాడకుండా చేస్తారు.

అక్కడికి ఎవరో ఒకళ్ళు

“వ్యాకరణం శుద్ధ దండగ”

“లెక్కలవల్ల ఉపయోగమేమిటి?”

అని అడుగుతారు. దీనికి పెద్దలనుంచి (టీచర్లు కానీ, తల్లిదండ్రులు కానీ)

“తరువాత ఉపయోగపడుతుంది”

“ముందు ముందు తెలుస్తుంది.”

అని తప్పించి వేరే సమాధానం ఉండదు.

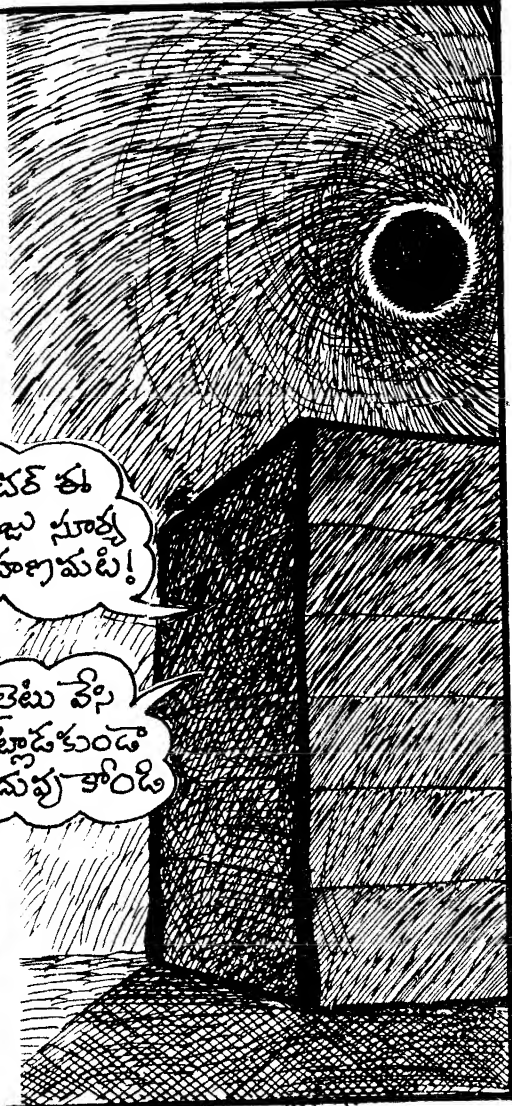
నిత్యజీవితంతో సంబంధం లేకుండా..

తరగతి గది బయట జరిగే సంఘటనలు వైవిధ్యంగా, సంపన్నంగా, ముందు ఊహించలేనివిగా ఉంటాయి. వీటికీ తరగతిలో జరిగే కార్యక్రమాలకూ ఏవిధమైన పోలిక ఉండదు.

పిల్లల నిత్యజీవితానికి, వాళ్ళకు హాయిగా అనిపించే అనుభవాలకూ తరగతి పాఠాలకు పొంతన ఉండదు.

నేర్చుకోటాన్ని అర్థవంతం చేసే వాస్తవ జీవితానికి, చదువుకూ ఏమీ సంబంధం ఉండదు (వాస్తవ సమస్యలు పరిష్కరించటానికి లెక్కలను ఉపయోగించటం ఎక్కడైనా చూశారా? రాయటం వచ్చినంత మాత్రాన ఇతరులతో సంబంధం పెంపొందించే సాధనంగా ఉండటం చూశారా).

సూర్యగ్రహణం

టీచర్ ఈ కోలు సూర్య గ్రహణమట!

లైటు హేమి మళ్ళాడకుండా చదువుకోండి

పిల్లలు తరగతి గదిలోంచి సూర్యగ్రహణాన్ని సురక్షితంగా చూడటానికి వీలుగా నేను ఒక అద్దానికి నల్లగా మసి పట్టించాను.

ఇంతలో నాతోటి ఉపాధ్యాయులు కొందరు వచ్చారు. వాళ్ళలో ఒకరు అద్దాన్ని నల్లగా చేసిందెవరని అడిగారు. సూర్యగ్రహణాన్ని చూడటంవల్ల కళ్ళకు ఏ విధమైన హాని కలుగుతుందో కొంతసేపు చర్చ జరిగింది.

“నాకేం ఫర్వాలేదు. నా తరగతి గదిలోంచి సూర్యుడు కనిపించడు” అని ఒక ఉపాధ్యాయుడన్నాడు.

సూర్యగ్రహణం పడుతున్నానరే 8.30కి తరగతి గదిలో తప్ప ఇంకెక్కడైనా ఉండొచ్చు అన్న భావనే అతనికి లేదు.

బడిగంట (మరి దానికి తెలియదు కదా సూర్యగ్రహణమని) 8.30కి మోగింది.

పిల్లలు గొర్రెల్లా ఒకరి వెనకాల ఒకరు తరగతిలోకి వెళుతున్నారు. ఇంకోవైపు నారింజ రంగు సూర్యునిపై ఒక వైపునుంచి గ్రహణం పట్టసాగింది.

- ఒక టీచర్

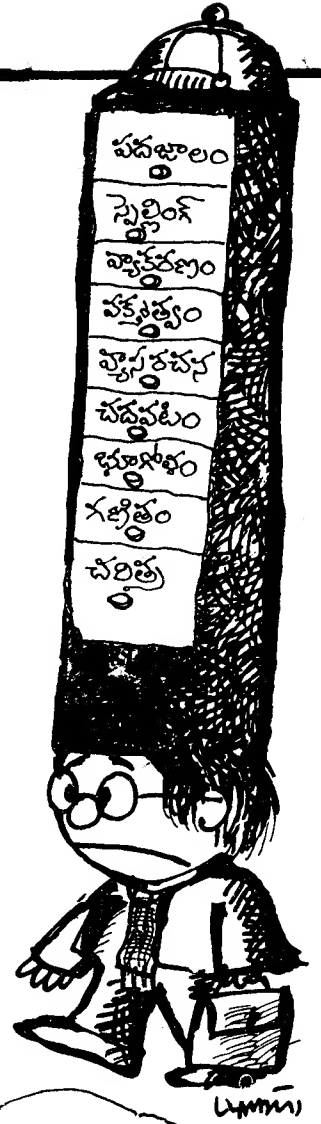

ఒకదానితో ఒకటి సంబంధంలేని విధంగా బోధనాంశాల విభజన

బడిలో అవలంబించే పద్ధతివల్ల ప్రతి బోధనాంశానికీ వేరువేరు అరలు ఉంటాయి, వ్యాకరణానికీ ఒకటి, చరిత్రకీ ఒకటి, భూగోళానికీ ఒకటి, ఇలా... ఒకదానికీ ఇంకోదానికీ సంబంధం ఉండదు. పిల్లలు కూడా వాటిని విడివిడిగానే ఉపయోగిస్తారు. ఉదాహరణకు 'డిక్టేషన్'లో స్పెల్లింగ్‌లన్నీ సరిగ్గా రాసే ఎద్వార్తి మిగతా సందర్భాల్లో ఏదైనా రాయాల్సి వస్తే తప్పులు రాస్తాడు. బోధనాంశాలను వేరు వేరుగా విభజించటమే కాకుండా వాటిల్లో ఏది ముఖ్యమో కూడా ముందే నిర్ణయిస్తారు.

బోధనాంశానికీ కేటాయించే సమయం బట్టి ఇది తేటతెల్లమవుతుంది. వేటి ఆధారంగా పిల్లల్ని ఉత్తీర్ణుల్ని చేస్తారన్న దాన్ని బట్టి కూడా ఇది తెలుస్తుంది.

ఉదాహరణకు ప్రాథమికస్థాయిలో హావభావాలు, బొమ్మలు గీయటం కంటే భాషకు (చదవటం, రాయటం) ఎక్కువ ప్రాధాన్యతనిస్తారు. చేతితో చేసే పనులకంటే మేథకు సంబంధించిన పనికి ప్రాధాన్యతనిస్తారు.

వాడిని ఆ దేవుడు కూడా
శక్తింజలేడు! ఇవేమన్నా కూడు
పెడతాయా, గుడ్డనిస్తాయా?

మన వాడి రిపాట్లు చూస్తే
నాకు ఆందోళనగా ఉంది.
చేతితో చేసే పనుల్లానూ,
బొమ్మలు గీయడంలానూ
అభిరుచి
చూపిస్తున్నాడు.

పరిచయం లేని పెద్దవాళ్ళ అధీనంలో

ఇంతకూ టీచర్లు చేసేదేమిటి? కొంతమంది తల్లిదండ్రులు భావిస్తున్నట్టు, పిల్లల భవిష్యత్తును ఉజ్వలంగా తీర్చి దిద్దటమా? లేదా వాళ్ళు లేకుండా నడవని వ్యవస్థకు ఊడిగం చేయటమా?

పిల్లలపై ఎటువంటి ప్రతిబంధకాలు అమలు చెయ్యాలని చూస్తారో, అటువంటి బంధనాల్లోనే టీచర్లు ఇరుక్కుని ఉన్నారు.

చాలామంది ఈ వ్యవస్థను ఈ విధంగా అంగీకరిస్తారు. కొంతమంది అయితే వ్యవస్థ ఆశించిన దానికంటే ఎక్కువగా ప్రతిబంధకాలని అమలు చేస్తారు.

చాలా కొద్దిమంది మాత్రం ఈ పరిస్థితులను మార్చాలని చూస్తుంటారు.

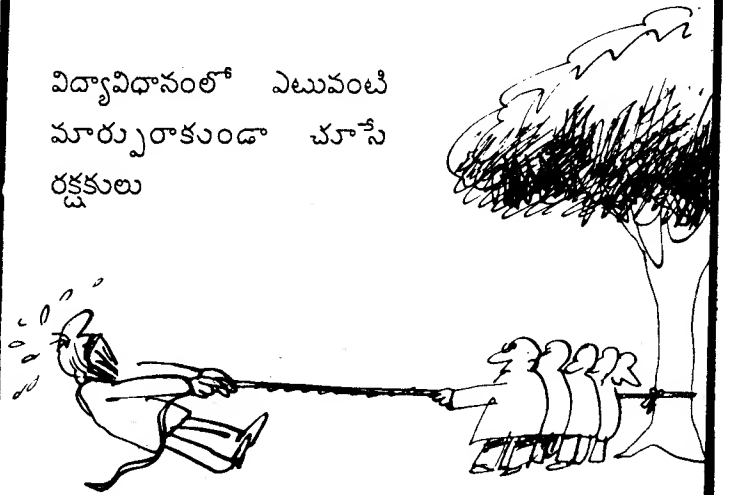
టీచర్లకు మాత్రం ఎంత స్వేచ్ఛ ఉంది?

1 అధికారుల సుంచి...

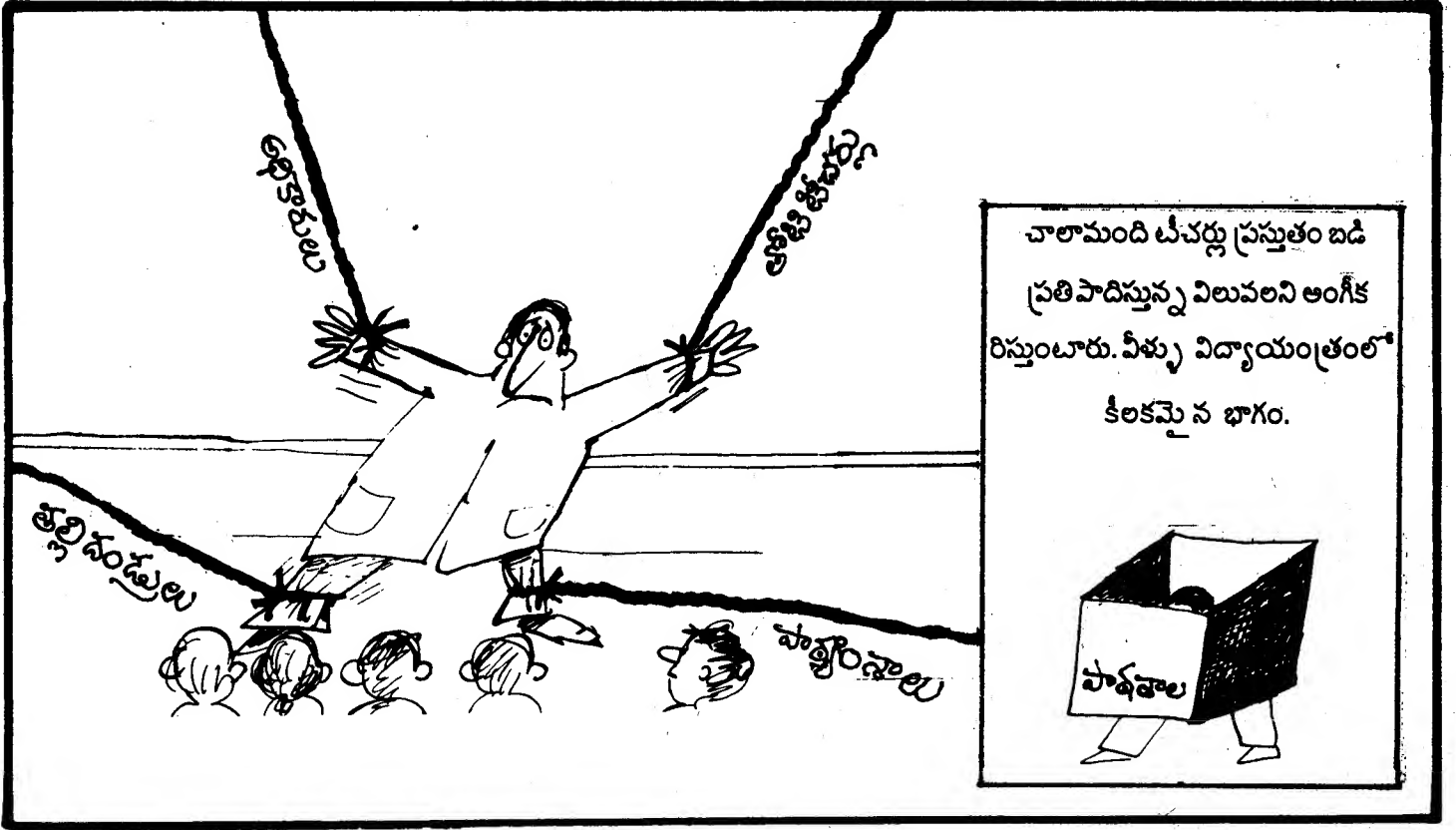

అలవాటు పడిపోయిన దాంట్లో ఏదైనా మార్చాలంటే వాళ్ళకి తగని భయం

2 తోటి టీచర్ల సుంచి...

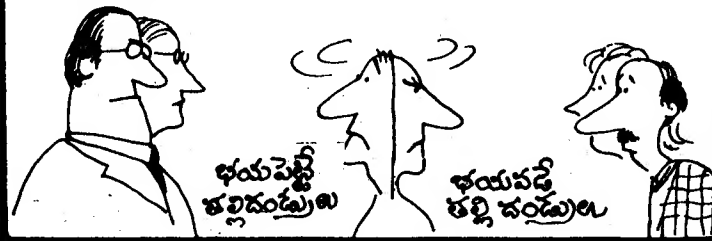

విద్యావిధానంలో ఎటువంటి మార్పురాకుండా చూసే రక్షకులు

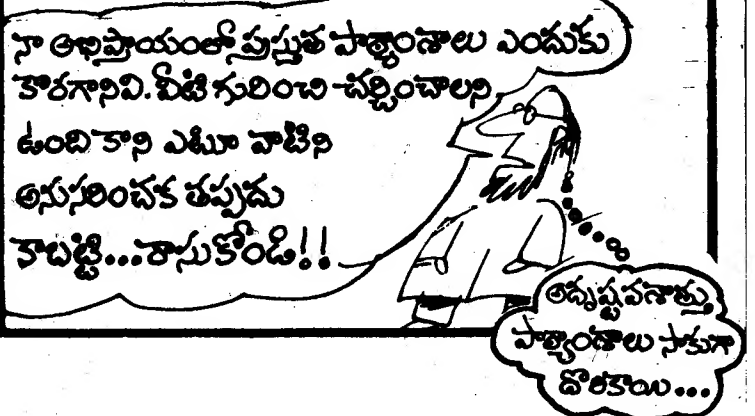
3 తల్లిదండ్రుల సుంచి...

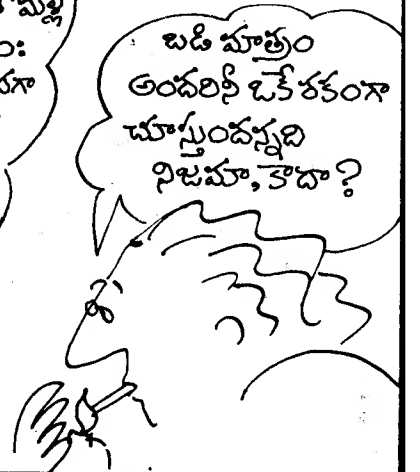
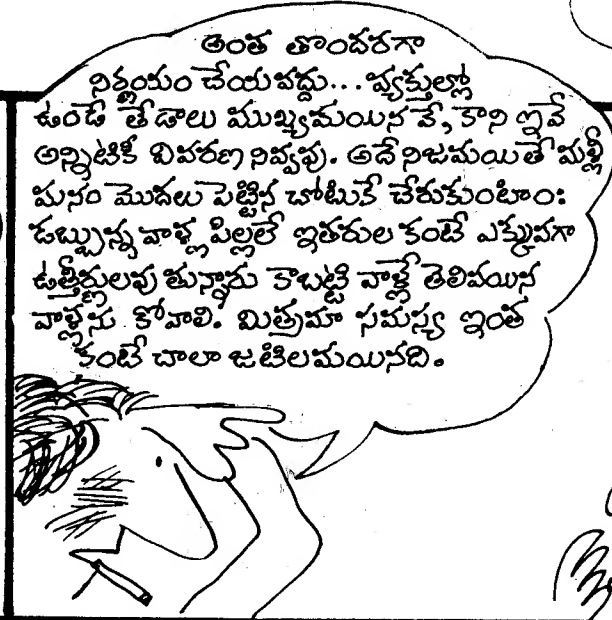
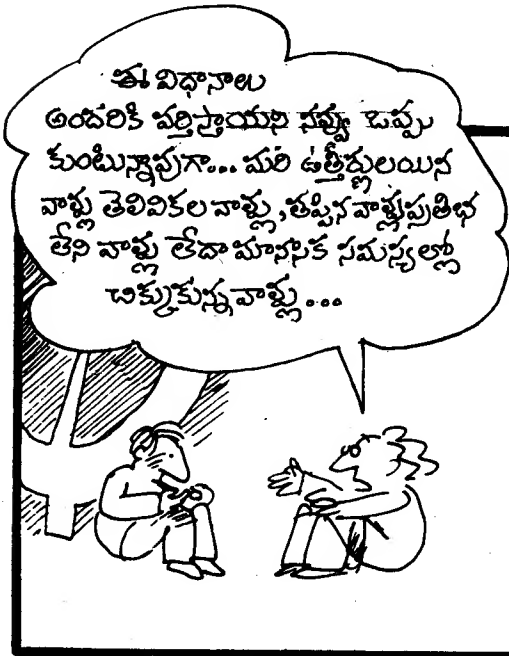
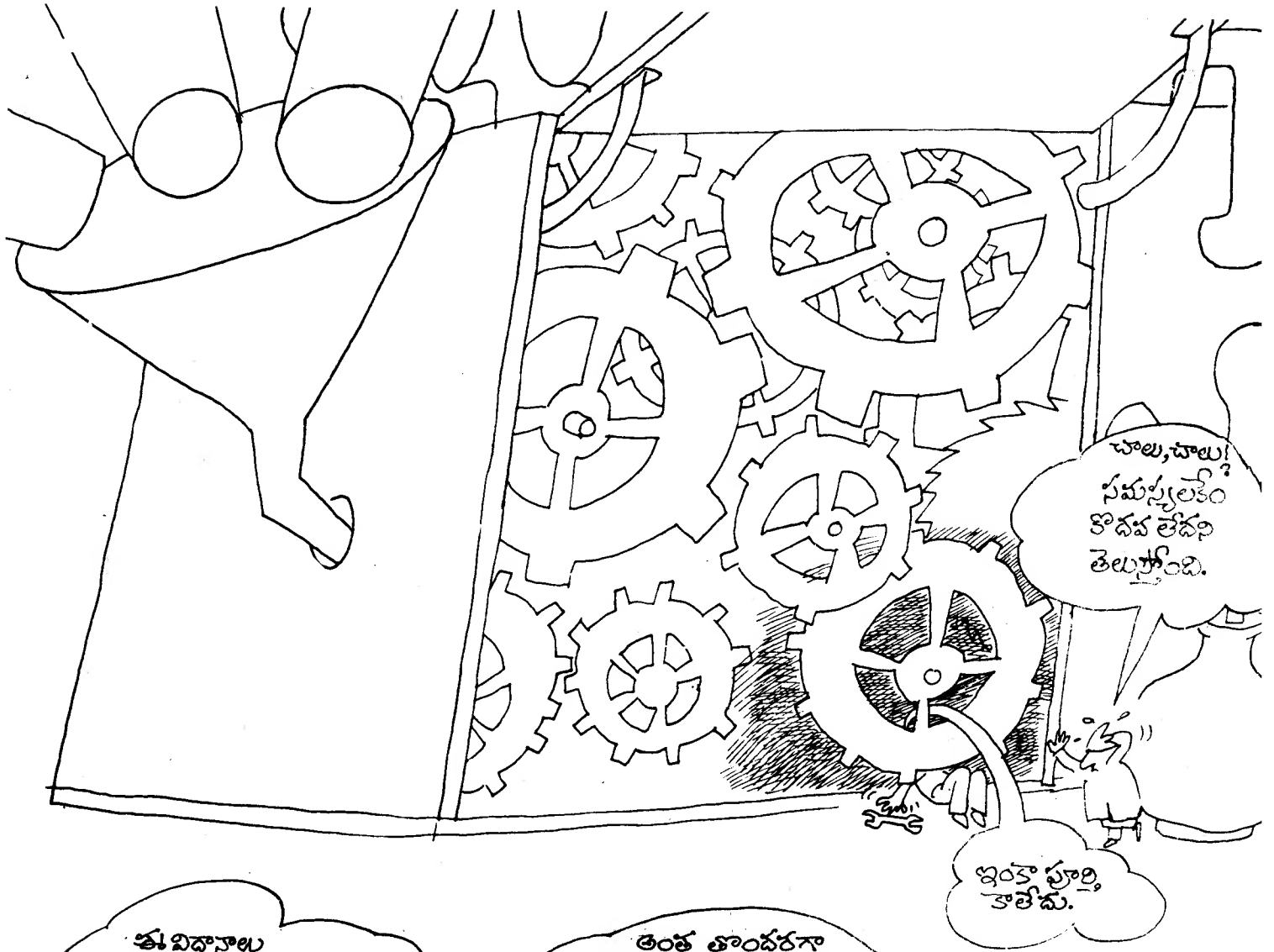
సమాజం ఇదేవిధంగా కొనసాగటంలో తల్లిదండ్రులు పాత్ర ఎక్కువగా ఉంటుంది. నియమాలు ఉల్లంఘించకుండా ఉండటంలో... విద్యావిధానం యథావిధిగా కొనసాగటంలో... అయితే టీచర్లు తల్లిదండ్రులందరికీ భయపడాల్సిన పని లేదు. అధికారం ఉన్నవాళ్ళు, పలుకుబడి ఉన్నవాళ్ళు, పేపర్లలో రాయగలిగినవాళ్ళే భయపెడతారు.

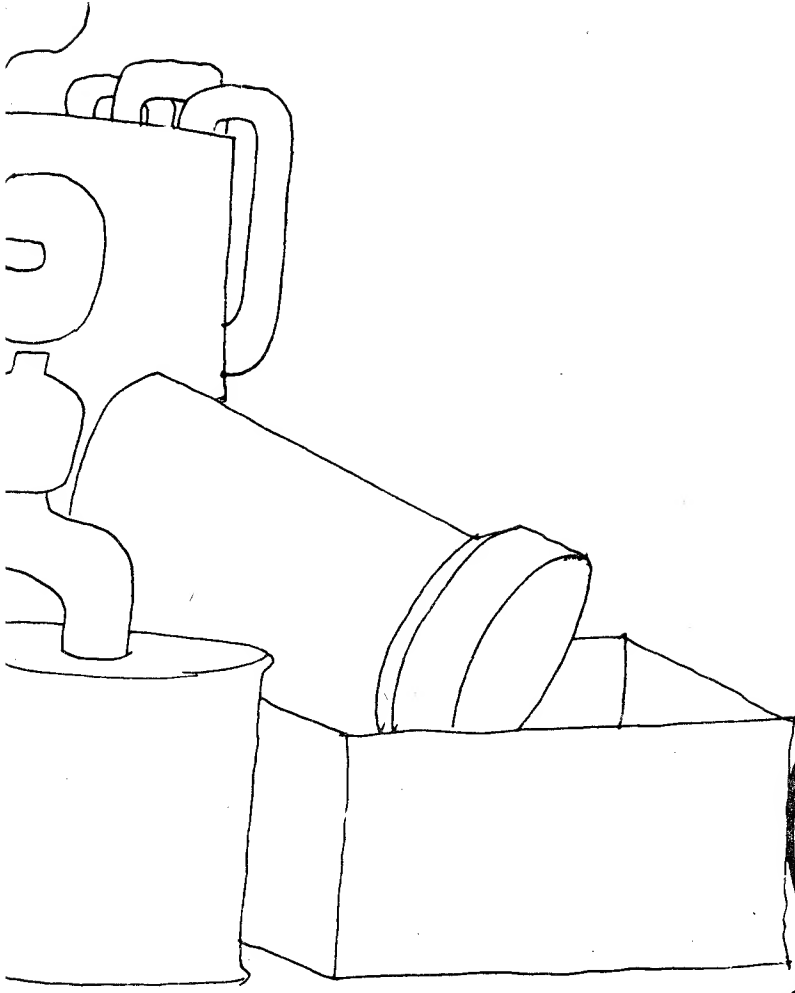

4 పాఠ్యంశాల సుంచి...

ఎంత సృజనాత్మకంగా ఉందామన్నా విద్యాసంవత్సరంలోగా పూర్తి చేయాల్సిన పాఠ్యాంశాలూ, పిల్లల్ని పరీక్షకు సిద్ధం చేయాల్సి ఉండటం వీలుపడనివ్వవు..... తాను ఏమీ సరిగా చెప్ప లేదని పై తరగతి ఉపాధ్యాయురాలు అంటుందేమోనని భయం కూడా ఉంటుంది.

పిల్లలు వాళ్ళ సంచుల్లో
అసమానతల్ని మూటి కట్టి
కొస్తారు. వాళ్ళని సమానంగా
చూడటం మంటే ఈ

అసమానతల్ని
కొనసాగ నివ్వ
టమే కాకుండా
వాటిని పెంచడం
కూడా అవుతుంది.

SCHWARTZ (6)

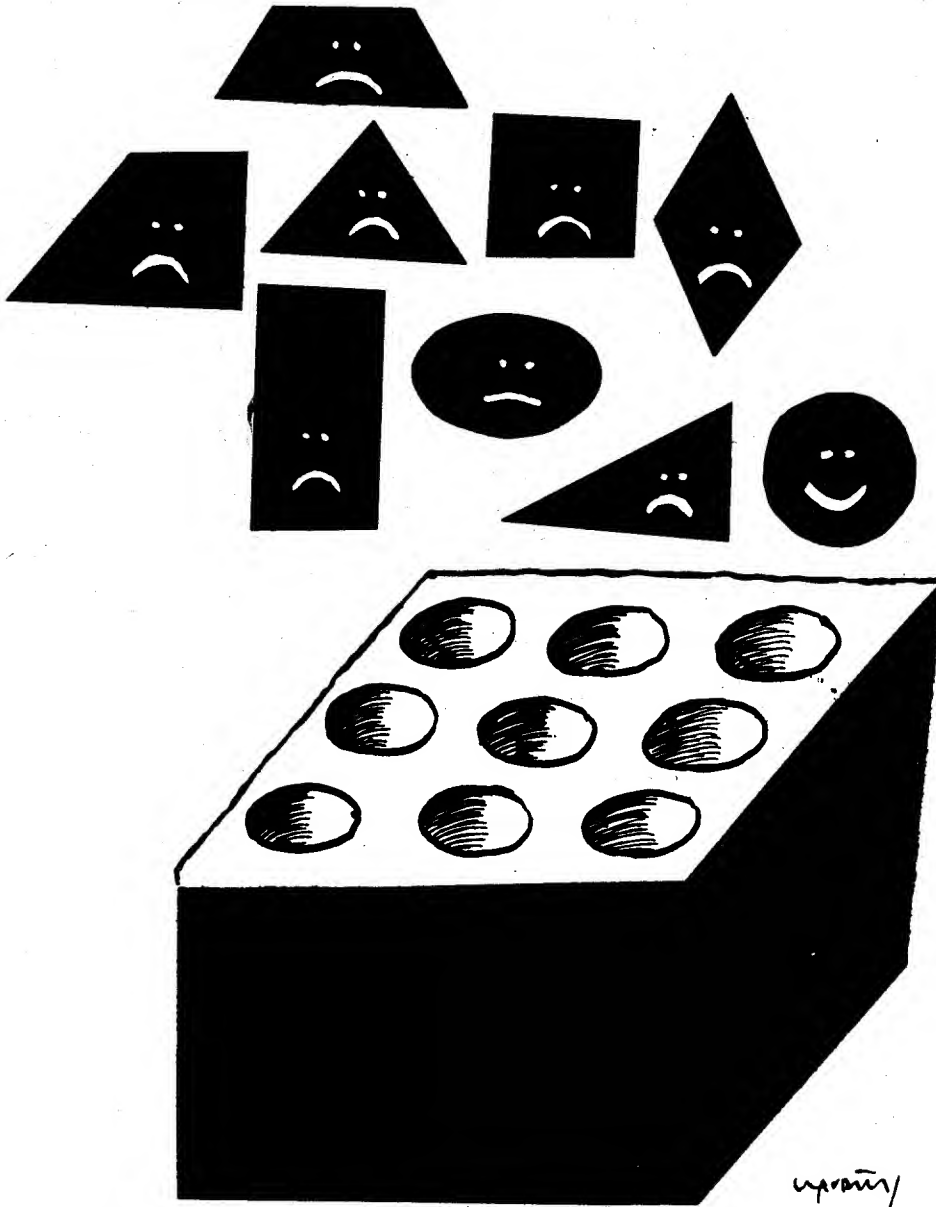
సమస్యకు మూలం సరిగ్గా అక్కడే ఉంది!
సంపన్న కుటుంబం నుంచి వచ్చిన
పిల్లలకూ, పేద కుటుంబం నుంచి
వచ్చిన పిల్లలకూ ఎంతో తేడా
ఉంటుంది.

మొదట్నుంచీ
ఉండే ఈ తేడాలు
ఏమిటి?

» సామాజిక, సాంస్కృతిక తేడాలను బడి
లెక్కలోకి తీసుకోదు

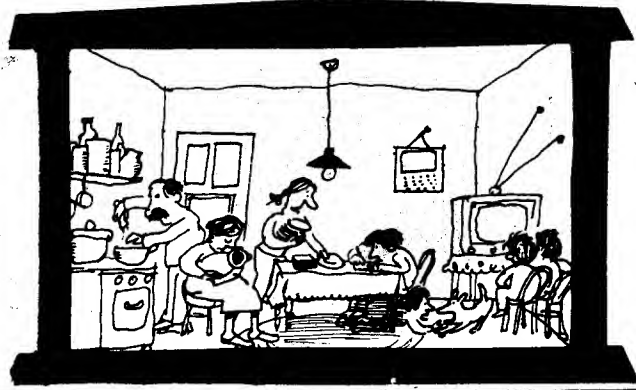

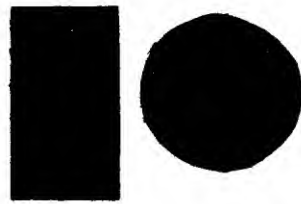
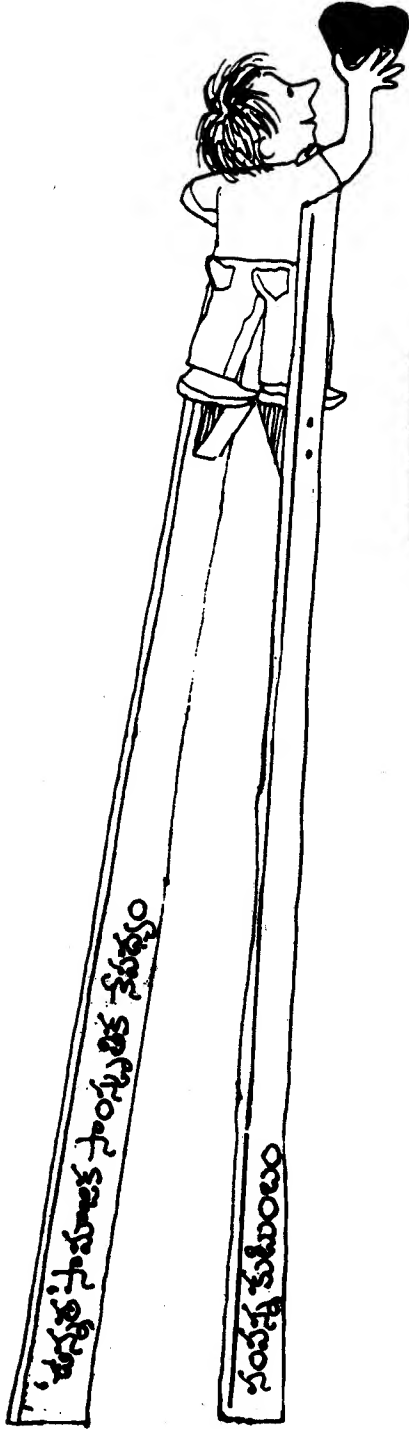
upamanyu

1. జీవన సరళిలో తేడా

జీవనస్థాయి, ఇంట్లో పరిస్థితులు, పరిసరాలు, తల్లిదండ్రులు పిల్లలకు కేటాయించగల సమయం వంటివి పిల్లల ప్రాథమిక విద్యపై ఎంతో ప్రభావం కలిగి ఉంటాయన్నది అందరికీ తెలిసిన విషయమే. పిల్లలు పెద్దయిన తరువాత ఏ మార్గం ఎన్నుకొంటారన్నది ఈ తేడాలపై మరింత ఆధారపడి ఉంటుంది.

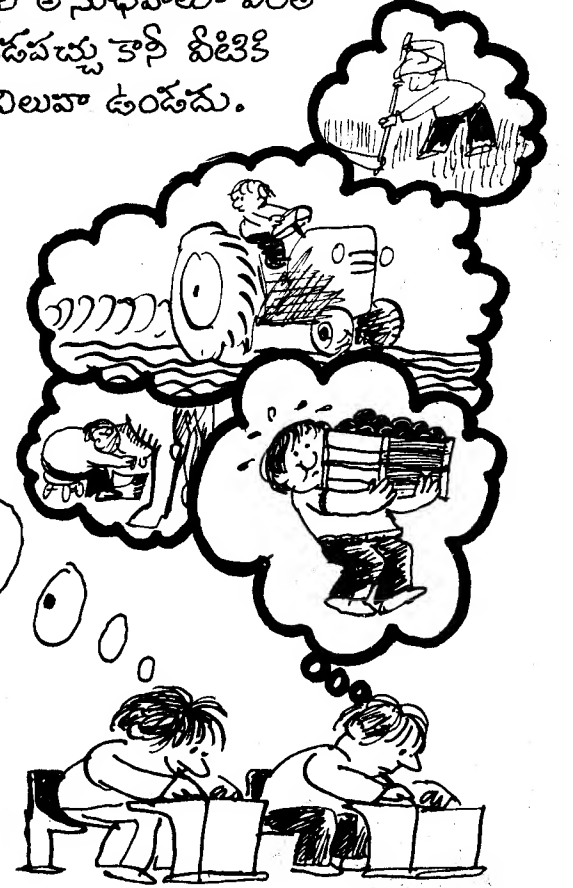
2. సాంస్కృతిక వనంలో తేడాలు

3. బడి బయట పొందే అనుభవాల్లో తేడాలు

బడిబయట పొందే అనుభవాలు, విజ్ఞానం వల్ల పిల్లల జీవితం మరిత సుసంపన్నం అవుతుంది.

పిల్లలు ఏ సామాజిక వర్గం నుంచి వచ్చారన్న దానిమీద బడిబయట పొందే అనుభవాల్లో అంతరం ఉంటుంది. ఉన్నవాళ్ళ పిల్లలు బడి బయట నేర్చుకునే విషయాల వల్ల బడిలో ప్రయోజనం పొందగలుగుతారు. చదవటం, ప్రయాణాలు, నాటకాలకు హాజరు కావటం, కొన్ని టీ.వీ. కార్యక్రమాలు వంటివి బడిలో విజయం సాధించటానికి ఎంతో తోడ్పడతాయి.

మిగతా పిల్లల అనుభవాలూ ఎంతో గొప్పగా ఉండవచ్చు కానీ వీటికి బడిలో ఏ విలువూ ఉండదు.

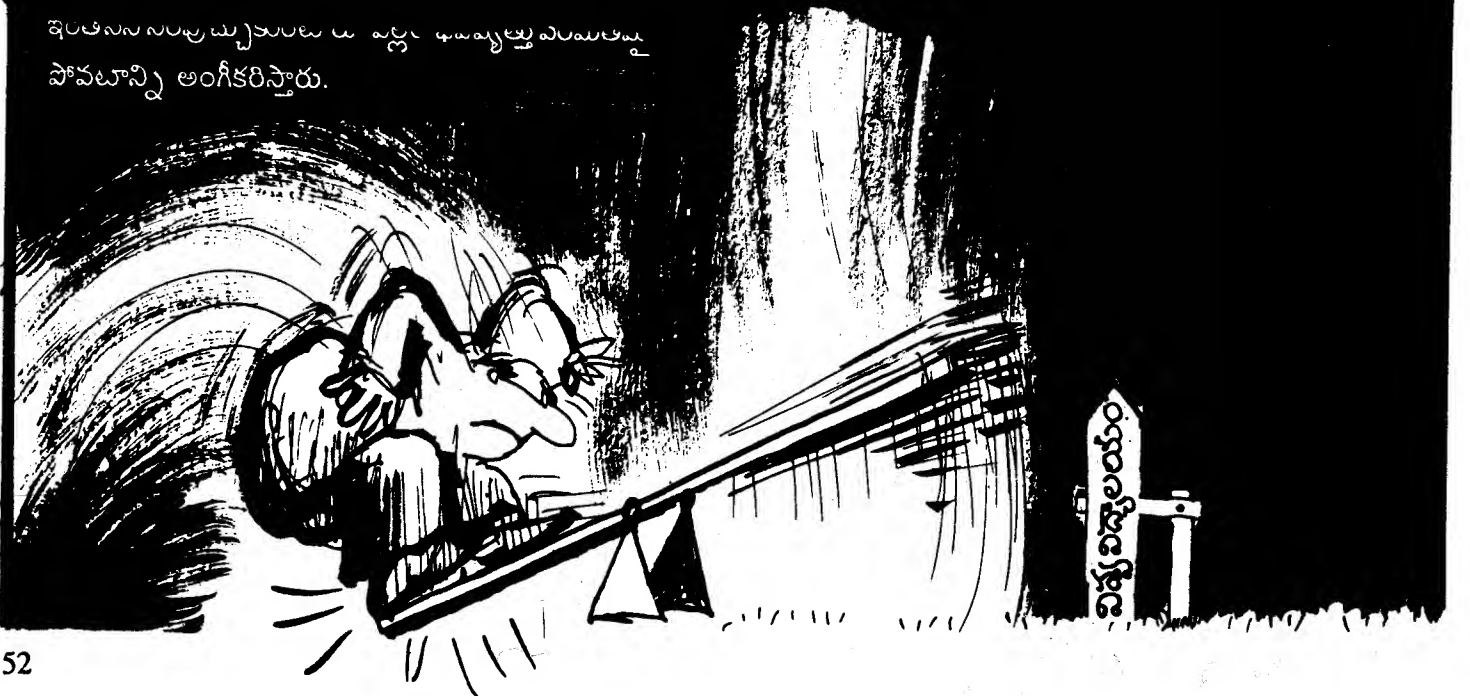
4. బడిపట్ల తల్లిదండ్రుల దృక్పథంలో తేడా

చదువుకున్న తల్లిదండ్రులకు బడితో సన్నిహిత అవగాహన ఉంటుంది. చదువుకోని తల్లిదండ్రులకు ఇది ఉండదు. అంతేకాదు చదువుకున్న తల్లిదండ్రులు తమ పిల్లలు బాగా చదువుకోవాలని అనుకుంటారు. విశ్వవిద్యాలయంలో చేరటం చాలా సహజమైన విషయంగా భావిస్తారు. పిల్లలు బాగా చదవలేకపోతుంటే వారు తప్పకుండా ఉండటానికి చేయాల్సిందంతా చేస్తారు. టీచర్లను ప్రాథేయ పడతారు, ఇంటి దగ్గర సహాయం చేస్తారు, ప్రత్యేకంగా ట్యూషన్ చెప్పిస్తారు. అవసరమయితే ఇంకో బడిలో చేర్చిస్తారు. క్లుప్తంగా చెప్పాలంటే బడి ఇచ్చే తీరుని ఎదుర్కోగలుగుతారు.

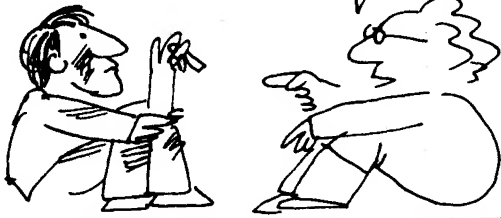
సామాజికంగా పైకి పోవాలంటే బడి ఒక సాధనమని పేద తల్లిదండ్రులు కూడా భావిస్తారు. కాని పిల్లల పైన వాళ్ళ కోరికలు చాలా పరిమితంగా ఉంటాయి బడి అంటే

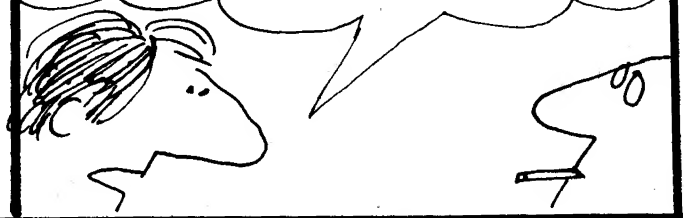
ఇంతని అనుభవించుకుంటే బడి అవసరమేమిటాని పోవటాన్ని అంగీకరిస్తారు.

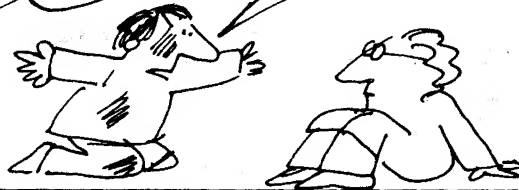
నేను సరిగా అర్థం చేసుకొంటే - కొంత మంది
పిల్లలు దురదృష్టవంతులు, వాళ్ల కుటుంబాలు
వేదరికంలా ముగ్గుతున్నాయి. సరైన భాష లేదు.
సంస్కృతిలో వెనుకబడి ఉన్నాడు... క్లుప్తంగా
చెప్పాలంటే వీళ్లు పరిపూర్ణంగా వికసించలేదు.
ఇటు వంటి వాళ్లు బడిలో తప్పటం
సహజమే కదా!

లేదు మిత్రమా, సువ్యసరిగా అర్థం చేసుకో
లేదు. స్వామిక వర్ణ పిల్లలు సంస్కృతి పరంగా
వెనుక పడిన వారినీ, వాళ్ల తెలివి తేటలూ,
భాషా పటిమా మిగతా వాళ్లతో పోలిస్తే
తక్కువనీ అంటున్నావు.

పిల్లలు తప్పటానికి ఇంతకుముందు ప్రతిభ లేని వాళ్లనీ, మానసిక సమస్య
లున్నాయనీ వక్రిగత అంశాలు కారణంగా చూపావు. ఇప్పుడు ఈ కారణాలను
మొత్తం వర్ణం నెత్తిన చుట్టుతున్నావు. ఒక సామాజిక వర్గానికి భాషా సంపద
లేదనీ, వాళ్ల ఆలోచన శక్తికి పరిమితులున్నాయనీ ఏమిటేమిటో
అంటున్నావ్

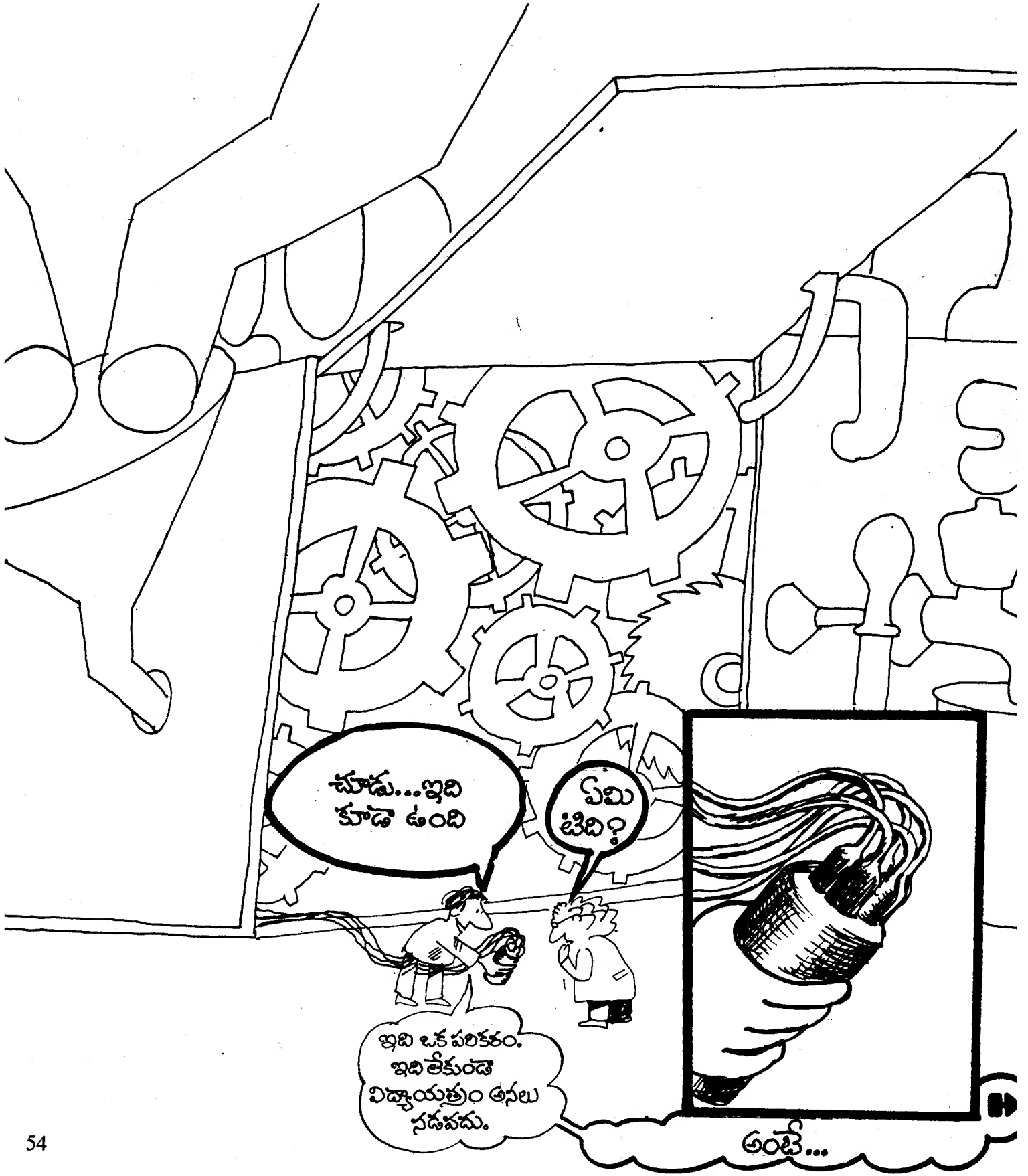

తప్పు పిల్లలనో, కారణంలే వారి
కుటుంబాలదో అంటున్నావు. సువ్య
చెప్పేదాని ప్రకారం బడికి గాని, సమా
జానికి గాని ఇందులో ఎటు వంటి
పాత్ర లేదు.

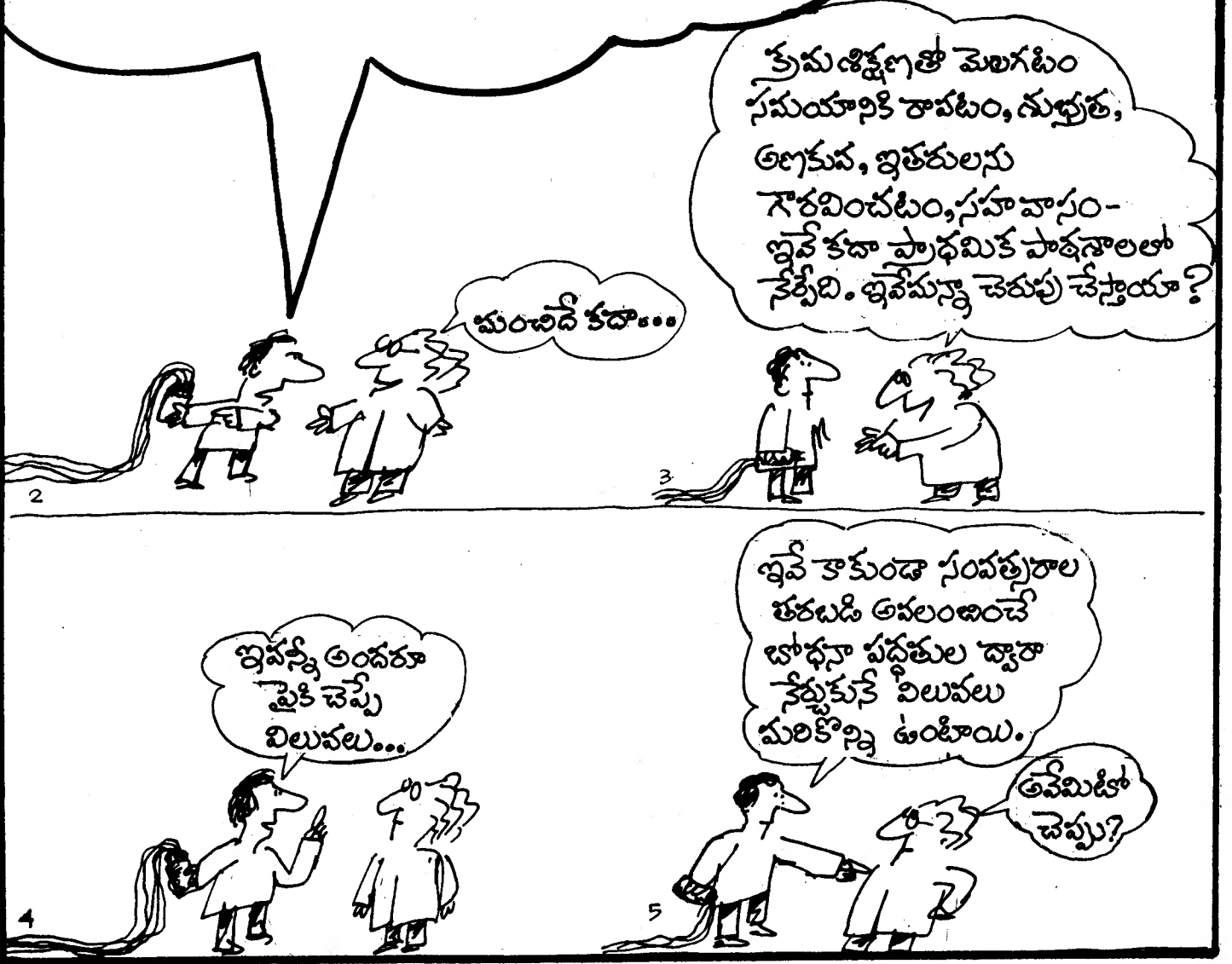
నీ విశ్లేషణలో ఒక ముఖ్యమయిన విషయాన్ని మర
చావు: ఇతర సంస్కృతులను తృణీకరించి ఒక
సంస్కృతిని మాత్రమే అందరి నెత్తిన చుద్దటం
వల్లనే మిగతా సంస్కృతుల పిల్లలు వెనుక
బడుతున్నారు.

సమాజంలో పెత్తనం చెలాయ
స్తున్నవారి సంస్కృతికే అందరి నెత్తి
న చుద్దటంలానే సమస్య
ఇమిడి ఉంది.

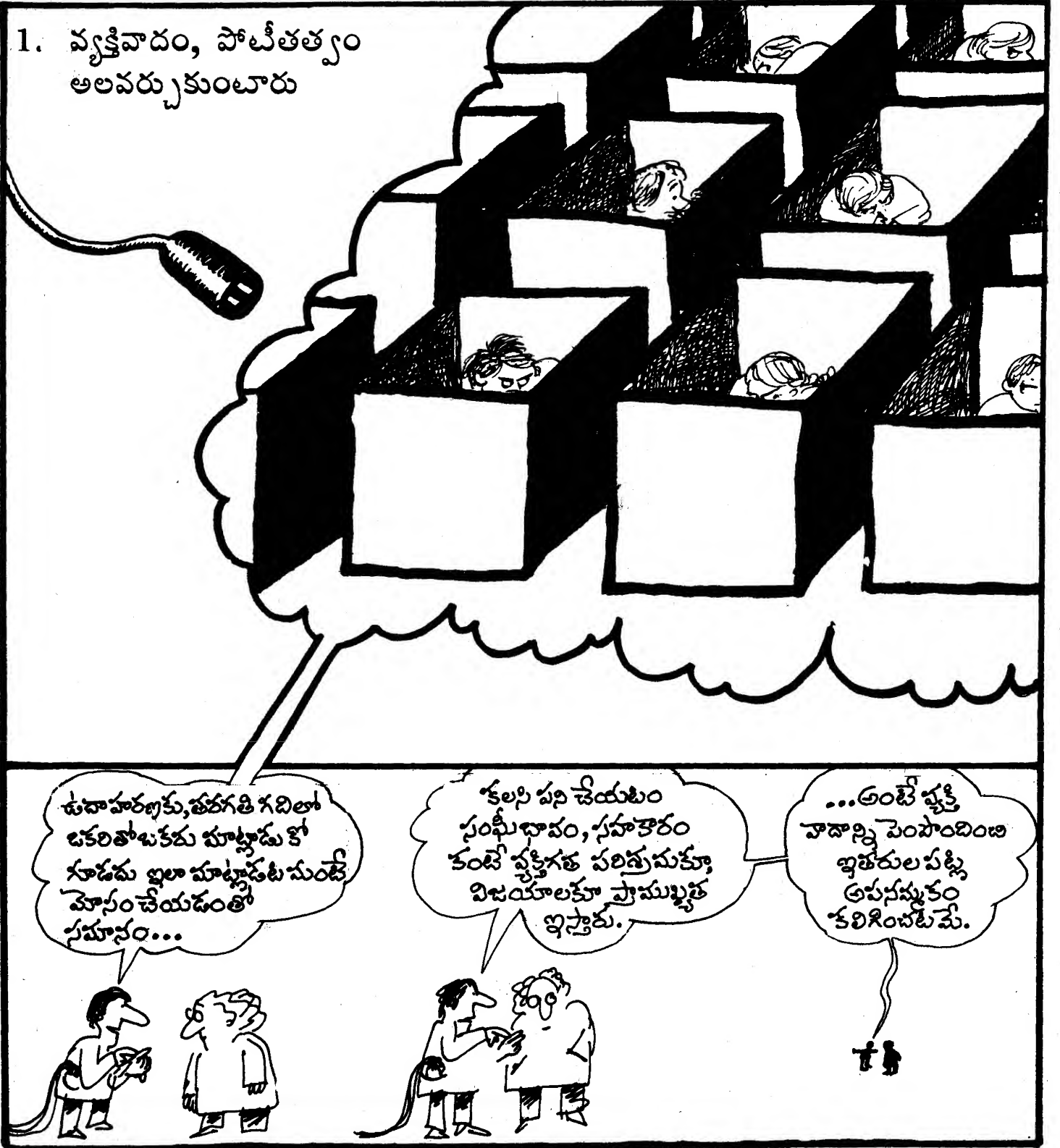

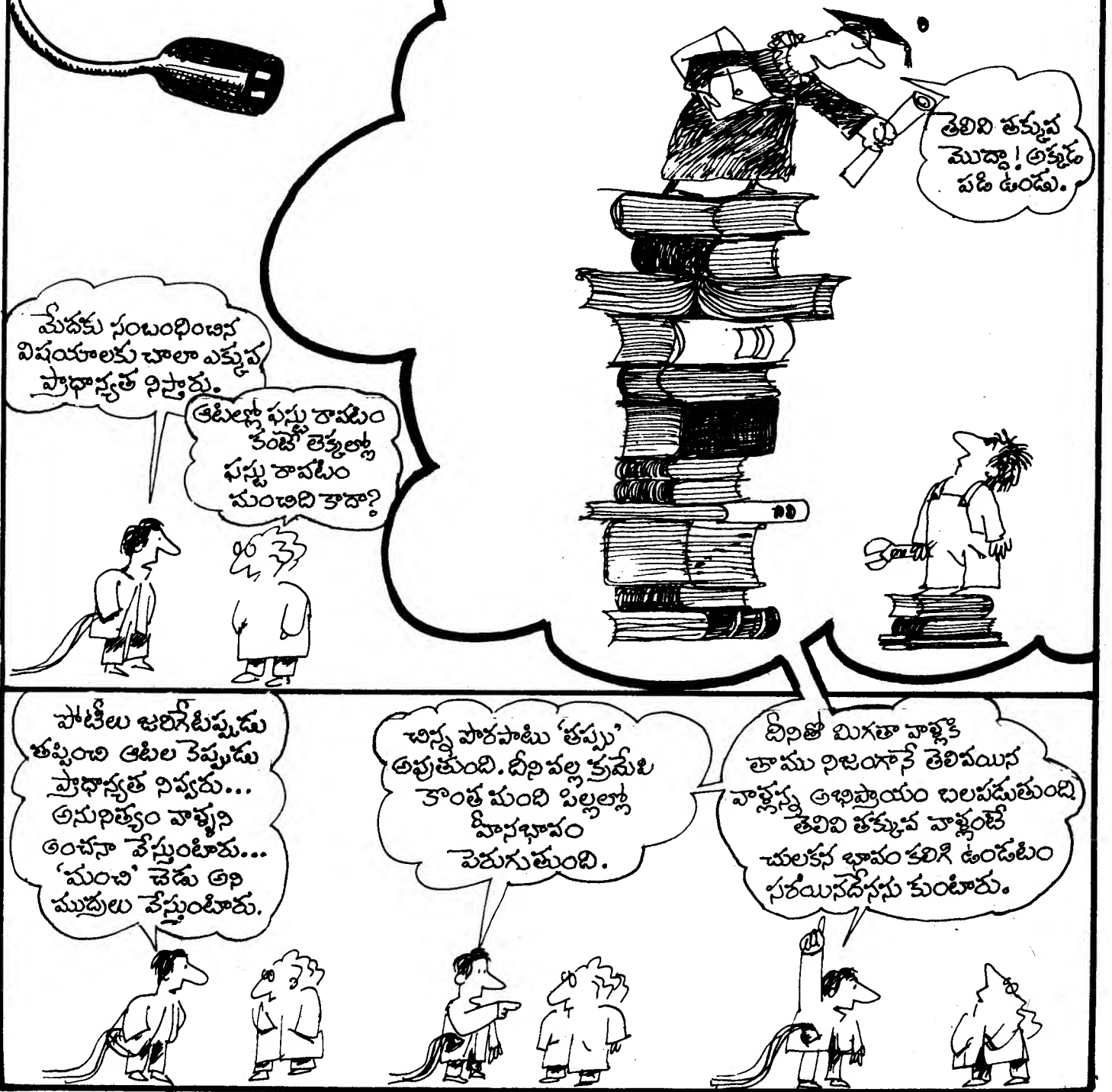
బడిలో పాఠ్యాంశాలే కాకుండా...
ప్రవక్తన నియమావళి, ప్రమాణికాలు,
విలువలూ
నేర్చుకుంటారు

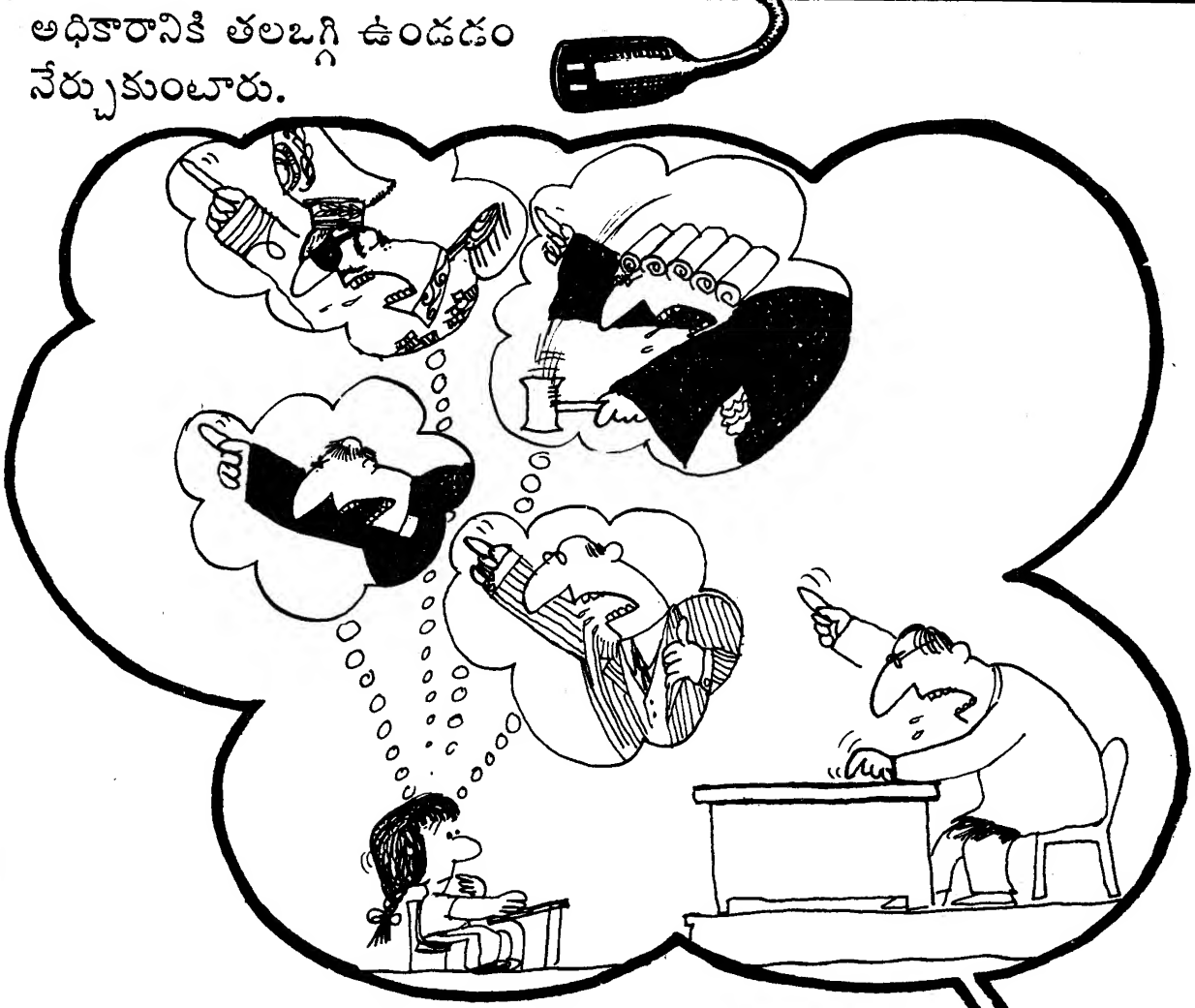
1. వ్యక్తివాదం, పోటీతత్వం
అలవర్చుకుంటారు

2. హీనభావనను
అలవర్చుకుంటారు.

3. అధికారానికి తలబగ్గి ఉండడం
నేర్చుకుంటారు.

కుల్లీలూ కూర్చోని
టీచరు

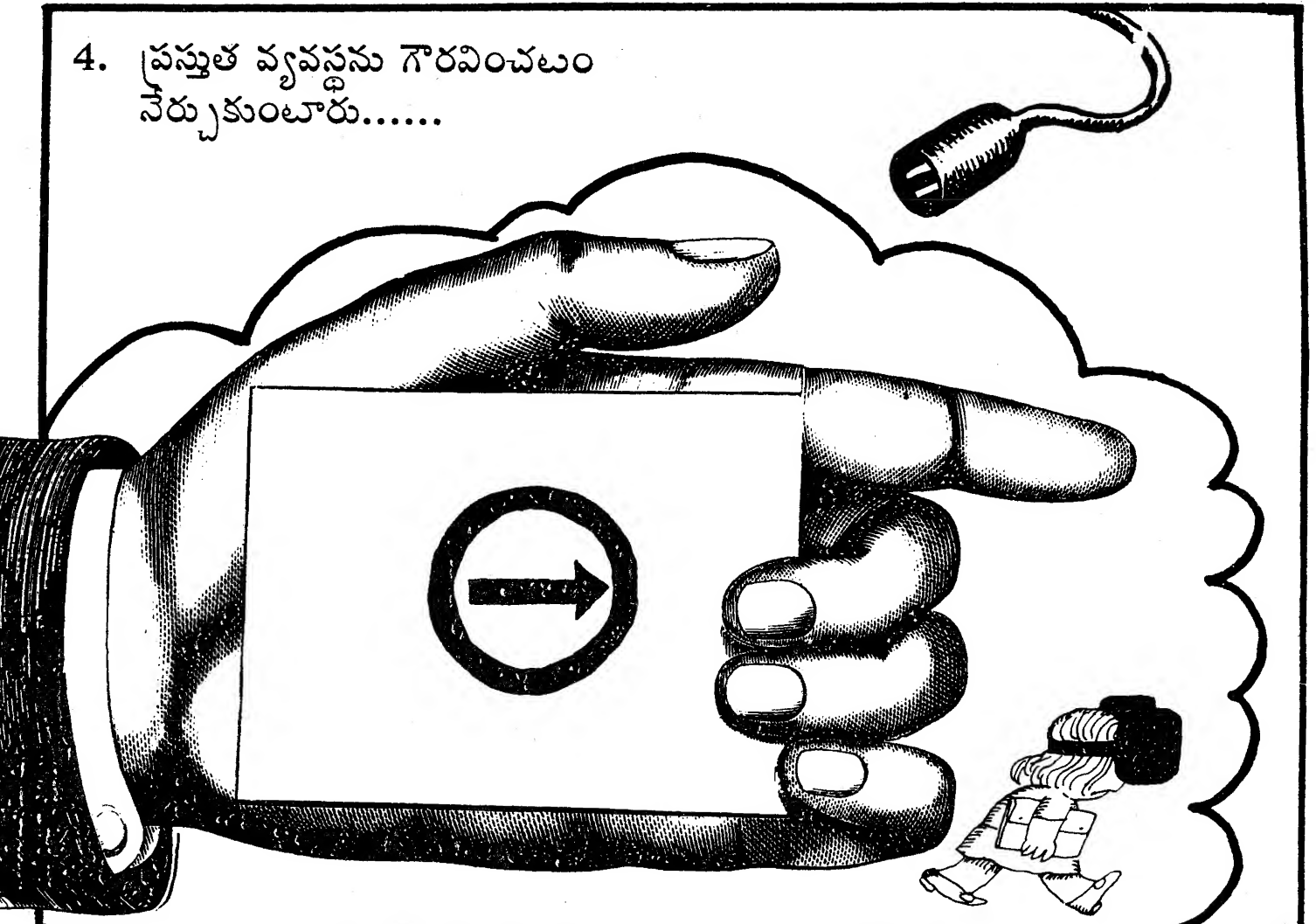
చెలాయించే అధికారానికి
కట్టుబడి ఉండటం అలవాటు
అవుతుంది. అన్నికూపాల్లాన్ని
అధికారానికి అణిగి మణిగి
ఉండటం నేర్చుకుంటారు.

అధికారంతో అంచలు
ఉండటం సహజమను
కుంటారు. ఒక
నాయకుడు అంటూ
ఉండాలనుకుంటారు.

4. ప్రస్తుత వ్యవస్థను గౌరవించటం
నేర్చుకుంటారు.....

బడిలో రోజువారీ కాళ్ళరూపాల
ద్వారా ఒకే విధానం ఉందనీ, ఒకే
సత్యమందనీ, ఒకే పరిష్కార
మందనీ అనుకుంటారు.

ఏమిటి?

జీవదు చెప్పినవే. ఇంతకు
మించి పిల్లలు ఆలోచించ
టానికానీ, ప్రత్యేకతలు
పురిపాదించటం కానీ
ఆశించరు.

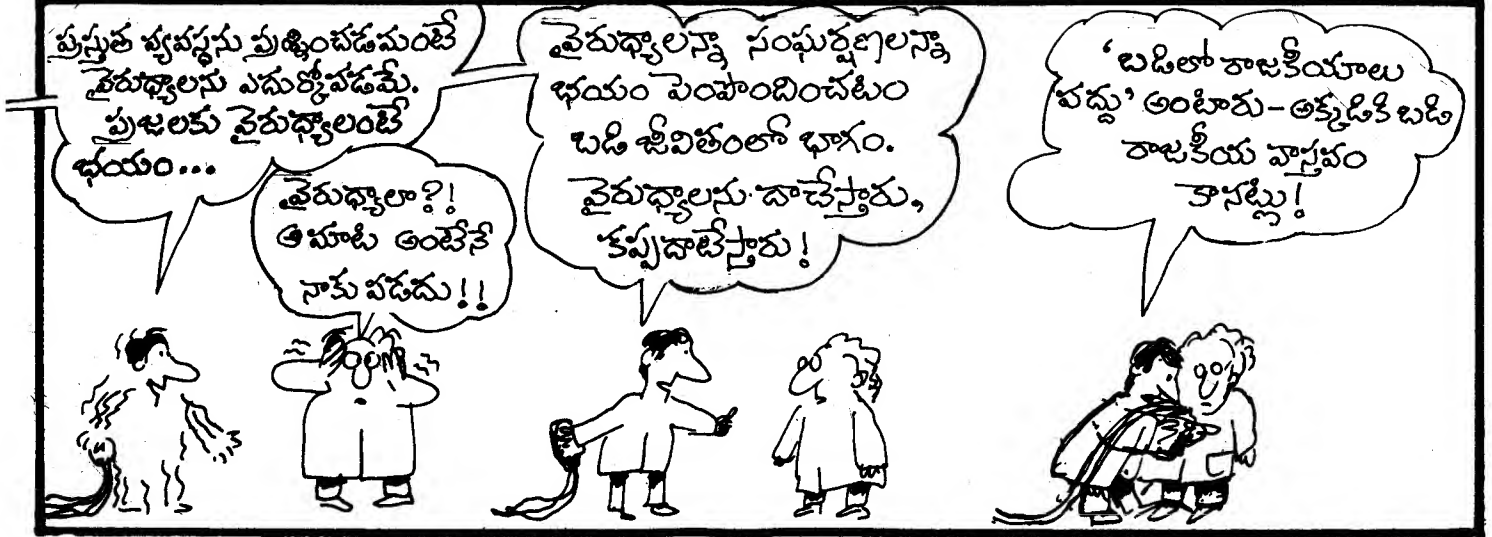
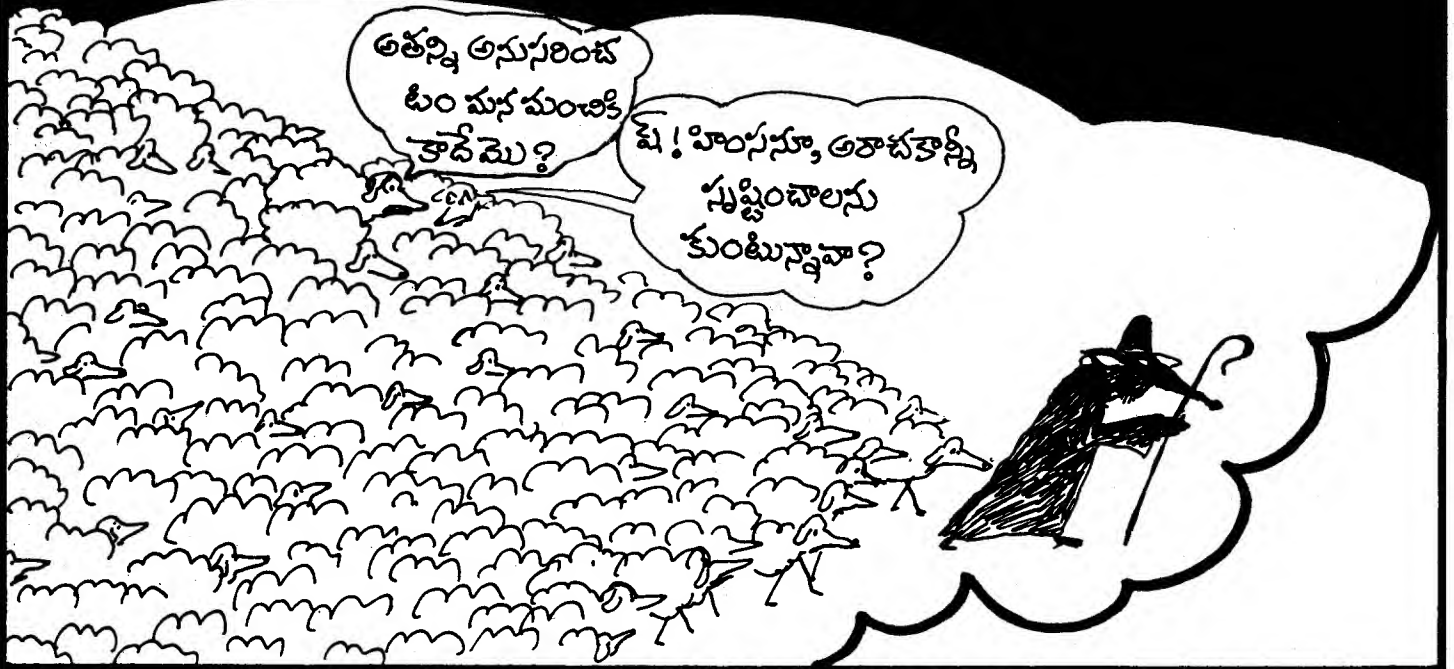
ఇది మంత్రదేమి కాదు. దీని
వల్ల యథాతథ స్థితి వాదాన్ని
బలపర్చుకుంటారు. ఇతరులు
విభిన్నతన వ్యవస్థను అంగీక
రించటం నేర్చుకుంటారు.

మంత్రదే 'కదా! వాళ్ళ
కోసం అంతా ముందుగానే
ఆలోచించి పడతారన్నమాట!

వాళ్ళకు ఇష్టం
తెలియదు మాట్లుకుం
పరిపాతుంది కదా

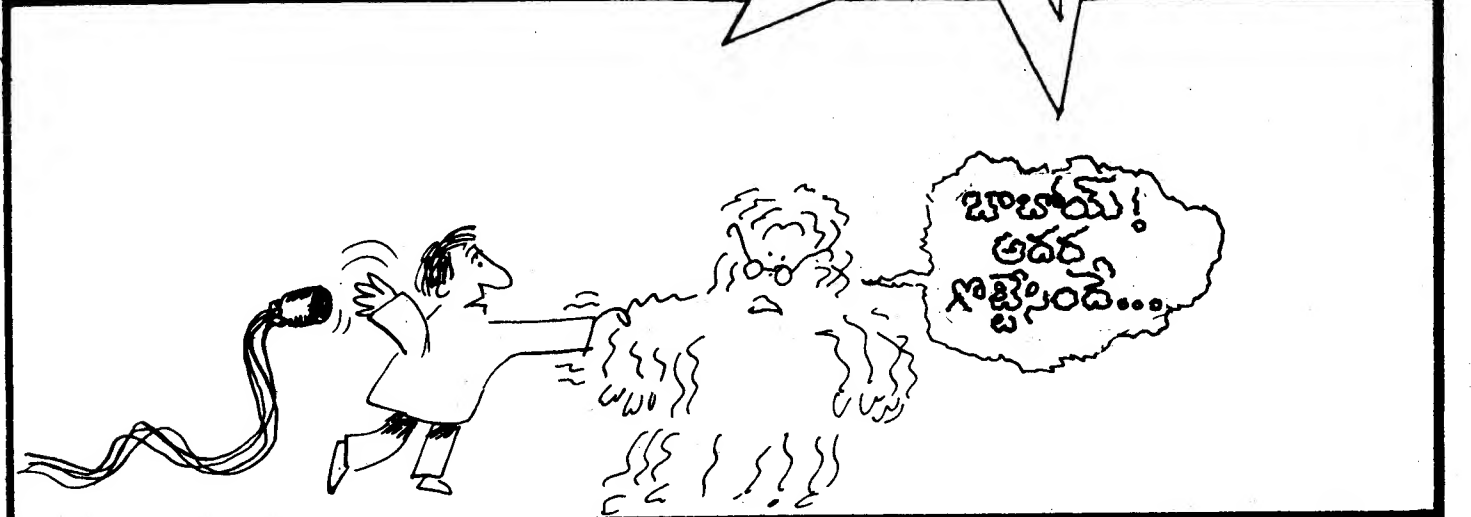
5. మిగతా వాళ్ళ
కంటే భిన్నంగా
ఉండటమంటే
భయపడతారు...

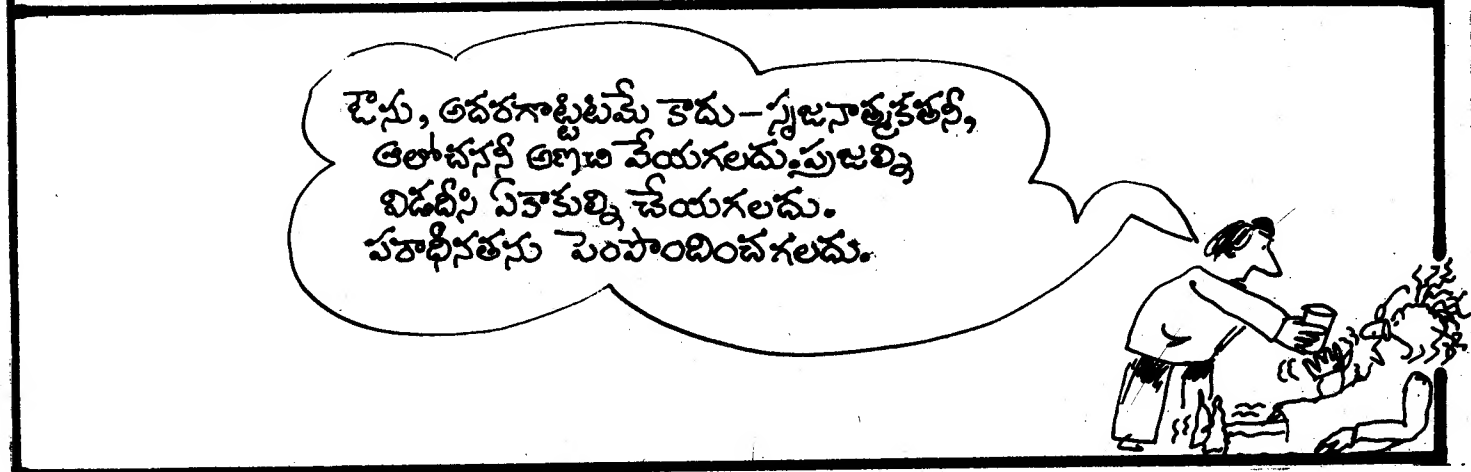

చూసావా! పీటన్నిటిని
వీరిలో ఎంత జాగ్రత్తగా
దాచి ఉంచాలో...

ఏదీ నన్ను
కూడా
చూడనీ!

బాబాయ్!
అదర
నొట్టేసిందే...

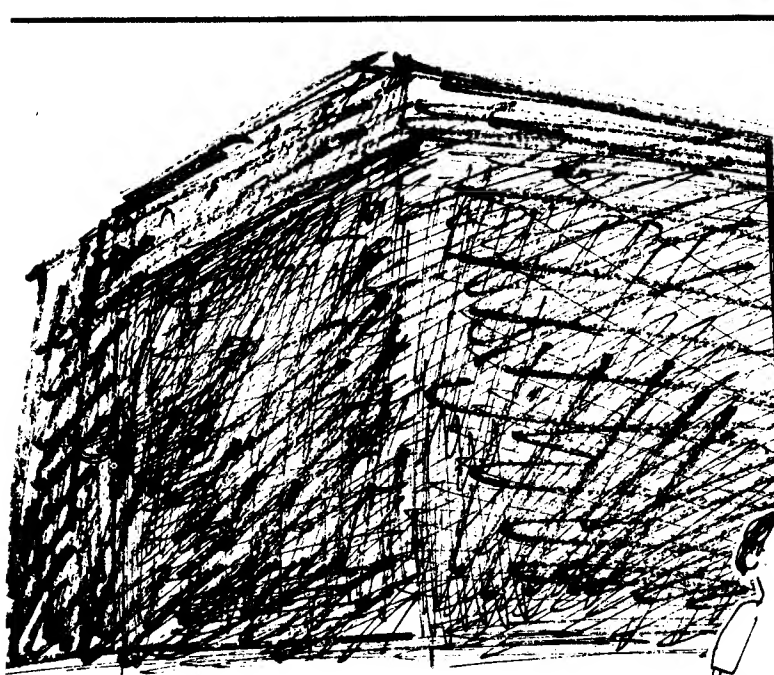

ఔను, అవరగాట్టిటమే కాదు - స్వల్పనాత్మకతనీ,
ఆలోచననీ అణచి వేయగలదు. పులర్ని
లిడవీని ఏకాకుల్ని చేయగలదు.
పరాధీనతను పెంపొందించగలదు.

బడి పరాయి భాషను నేర్పడు, కనీసం మన భాషను కూడా సరిగా నేర్పడు. పాడటం నేర్పడు. మనకాళ్ళు, చేతుల్ని సక్రమంగా ఉపయోగించుకోవటం నేర్పడు. పోషకాహారం ఎలా తీసుకోవాలో నేర్పడు. ప్రభుత్వ కార్యాలయాల అడవిలో దారి తెలుసుకొనే విధానం నేర్పడు. జబ్బు పడిన వారికి వైద్యం ఎలా చెయ్యాలో, పిల్లల్ని ఎలా పెంచాలో నేర్పడు.

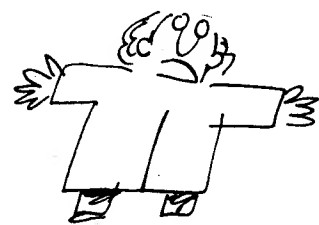
పాటలు పాడటం రాదు కాబట్టి ఇతరులు తమకోసం పాడిన పాటల రికార్డులు కొంటారు. మంచి ఆహార నియమాలు తెలియవు కాబట్టి డాక్టర్లకి, మందుల కంపెనీలకి డబ్బులు చెల్లించి ఆరోగ్యం పొంద చూస్తారు. పిల్లల్ని పెంచటం తెలియదు కాబట్టి ప్రభుత్వ డిప్లొమాలున్న ఆయాలను నియమిస్తారు.

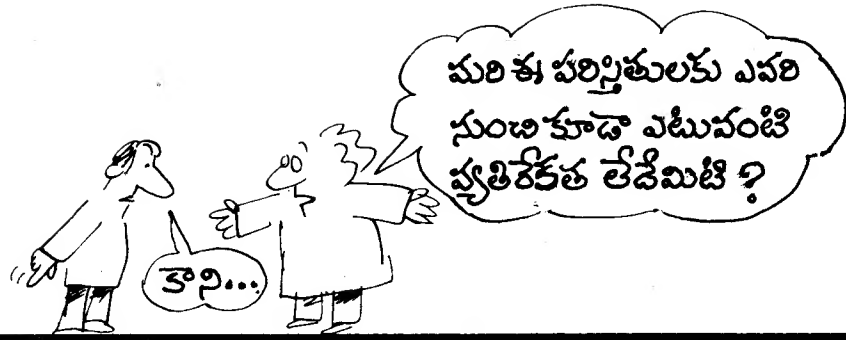
రేడియో, పంపు బాగు చేయటం రాదంటే, మందులు లేకుండా బెణుకులు, జలుబు కూడా నయం చేయలేరంటే ఇందులో బడిపాత్ర ఎంతయినా ఉంది. బడి అప్రకటితం గానే రకరకాల పనివాళ్ళనీ, వినియోగదారుల్ని, ప్రభుత్వం, వ్యాపారం, పరిశ్రమలో నౌకర్లనీ, క్లయింట్లనూ తయారు చేయడానికి పూనుకుంది.

అంటే అందరికీ సమాన అవకాశాలు ఇస్తుందనుకున్న బడి కేవలం పశ్చాత్తాపం అంతా అనుభవించడానికి ఉపయోగ పడుతోందా?

స్వచ్ఛ సామాజికతను తెస్తుందనుకున్న బడి వాస్తవానికి పరాధీనతను పెంపొందిస్తోందా?

విద్యార్థులు

మార్పు తీసుకు
రాడానికి వీళ్ళకు
ఏమైనా అధికారం
ఉందా ?

వృద్ధులందరూ

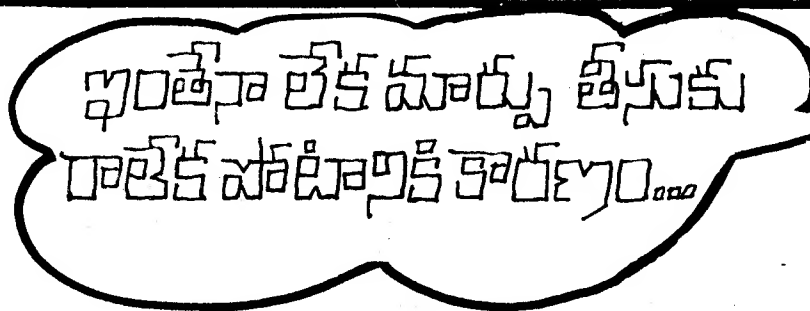
తమ పిల్లల భవిష్యత్తును నిర్ణయించే సంస్థ పై దాడి చెయ్యటానికి
వీళ్ళు భయపడరా ?

దీని అన్యాయాలకు గురవుతున్న కార్మిక, కర్షక ప్రజలనుంచి
పెద్ద ఎత్తున తిరుగుబాటు వ్యక్తమవుతుందని నువ్వు
ఆశిస్తున్నావేమో... వీళ్ళూ దీని బారిన పడినవాళ్ళే కదా.
బద్ధకస్తులు, ప్రతిభ లేనివాళ్ళు అన్న బడి నిర్ణయాలను
అంగీకరించిన వాళ్ళేకదా?

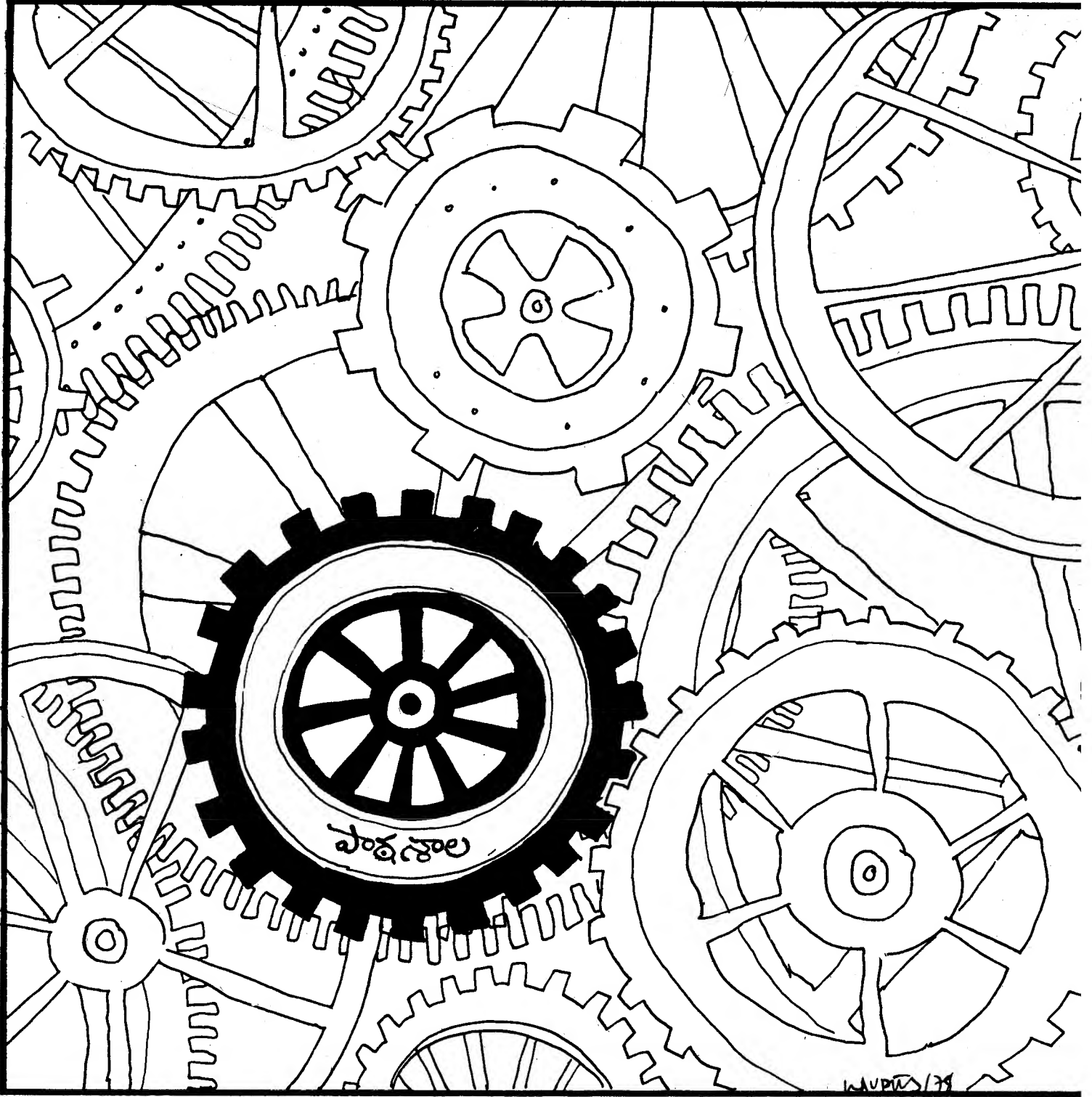
వాళ్ళల్లోంచి పైకి వచ్చిన వాళ్ళు ఒకరిద్దరుంటారు. గణాంక
వివరాలను కప్పిపుచ్చడానికి వీటిని గొప్పలు చేసేచెప్పుతారు.
మిగతా వాళ్ళంతా ఆమాయలో పడిపోతారు.

జీవితం

వ్యక్తులుగా వీళ్ళకున్న
మార్గమల్లా సంస్థకు
తమను తాము
అర్పించుకోవడమో,
లేదా రాజీనామా
సమర్పించుకోవడమో

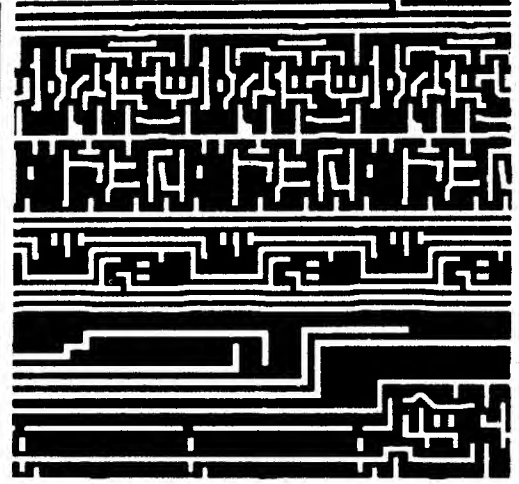
మెత్తం సామాజిక యంత్రంలో బడి చిన్న భాగం కావటం వల్లనా?

యంత్రంలో చిన్న భాగం ?

ఏ సమాజంలోనైనా,
ఏ కాలంలోనైనా కొత్త
తరాలను పెద్దల ప్రపం
చం మధ్య, పెద్ద
వాళ్ళుగా జీవించ
టానికి తర్ఫీదు నివ్వ
టమే బడి ఉద్దేశమని
ఘంటాపథంగా చెప్ప
వచ్చు. ఇంతకు
మించి భిన్నంగా
ఉండటానికి వీలు
లేదు.

సమాజం అనుసరిస్తున్న ఉత్పత్తి
విధానం బట్టి, ఉత్పత్తి సాధనాలను
బట్టి ఏంనేర్చుకోవాలో, ఏ విలువలు
అలవర్చుకోవాలో నిర్ణయమవుతున్నది
కూడా వాస్తవమే.

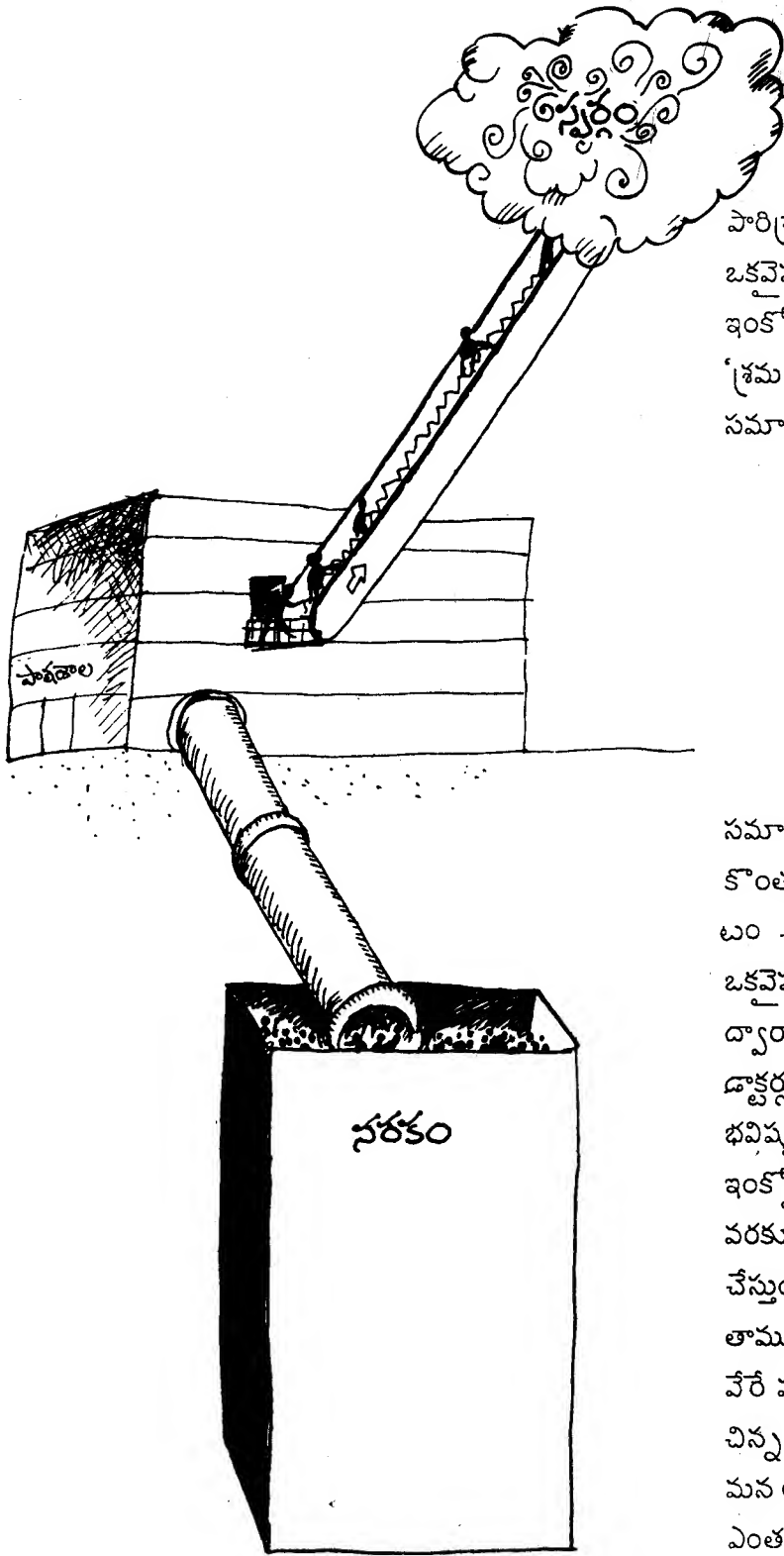

ఈరోజు మనం దేనినైతే 'విద్య' అంటున్నామో అది ఒక వినిమయ
వస్తువు: 'బడి' అనే సంస్థ దీనిని ఉత్పత్తి చేస్తుంది.

ఒక వ్యక్తి ఎంత ఎక్కువ విద్యను పొందితే అతని భవిష్యత్తు అంత
ఉజ్వలమవుతుంది. విజ్ఞాన పెట్టుబడిదారుల్లో అంతగా పైపెకి
పోతాడు. ఈ విధమైన విద్య ఒక కొత్తరకం పెత్తందారీ వర్గాన్ని
తయారు చేస్తుంది. సమాజానికి అత్యధిక సేవ చేసేది
తామేనంటూ అధిక విద్యపొందిన వాళ్ళు చెప్పుకుంటారు.

— భిక్షానంద్

పారిశ్రామిక సమాజం శ్రమ విభజనపై ఆధారపడి ఉంటుంది. ఒకవైపున బుద్ధితో చేసే పని, యాజమాన్యం వంటివి ఉంటే ఇంకో వైపున బండచాకిరి, రోజువారి పనులుంటాయి. దీనినే 'శ్రమ యొక్క సామాజిక, సాంకేతిక విభజన' అంటారు. సమాజం రెండు వర్గాలుగా ఉండటానికి కారణమిదే :

పైనుండే అల్పసంఖ్యాకులైన చదువు చెప్పేవాళ్ళు, పరిపాలకులు, కొత్త జ్ఞానాన్ని సృష్టించేవాళ్ళకి ఆయారంగాల్లో ప్రత్యేక నిపుణత ఉండాలి.

అట్టఅడుగున ఉండే అత్యధికులయిన ఫాక్టరీలో, ఆఫీసుల్లో, షాపుల్లో ఇతరులు చెప్పే పని (శ్రమతో కూడుకున్న, గానుగ ఎద్దు చాకిరి) చేసే కార్మికులకూ, నౌకర్లకూ ప్రత్యేక నిపుణత అవసరం లేదు.

సమాజం ఈ విధంగా విభజించి ఉన్నప్పుడు, బడిపనిచేసే తీరు కొంతమందిని ఉత్తీర్ణుల్ని చేయటం, కొంతమందిని తప్పించటం ఈ విభజననూ, తరతమ బేదాలను బలపరుస్తుంది.

ఒకవైపున విశ్వవిద్యాలయాల ద్వారా, సాంకేతిక కళాశాలల ద్వారా పరిశోధకులు, ఇంజనీర్లు, ప్రణాళికాకారులు, టీచర్లు, డాక్టర్లు తయారవుతారు. వీళ్ళ సామర్థ్యం మిగతా వాళ్ళ భవిష్యత్తునూ, అందరి 'ప్రగతి'నీ నిర్ణయిస్తుంది.

ఇంకోవైపున ఏ నైపుణ్యం అవసరం లేని ఉద్యోగాలు ఉన్నంత వరకూ ఇందుకు అనువుగా తప్పిన వాళ్ళని బడి తయారు చేస్తుంది. ఇంకో విధంగా చెప్పాలంటే పరీక్షలు తప్పిన వాళ్ళలో తాము తెలివితేని వాళ్ళమన్న భావం బలపడుతుంది. ఇక వీళ్ళకి వేరే మార్గం లేక తక్కువ జీతం, ఏ మాత్రం ఆసక్తి కలిగించని చిన్న, చితక ఉద్యోగాలు చేపట్టాల్సి ఉంటుంది.

మన అసమాన సమాజానికి పట్టభద్రులను తయారు చేయడం ఎంత అవసరమో, తప్పినవాళ్ళని తయారు చేయడమూ అంతే అవసరం.

బడి కొంతమందికే విద్యనూ, పట్టాలనూ ప్రసాదిస్తుంది. కార్మిక వర్గ సంస్కృతికన్నా అల్పసంఖ్యాకులైన సంపన్న వర్గ సంస్కృతికి పాదాన్యత నిస్తుంది. కొంతమంది ఉత్తీర్ణులు కావడం, కొంతమంది తప్పడంలో అన్యాయమేమిలేదని అందరినీ నమ్మిస్తుంది. వీటన్నిటిద్వారా సమాజం రెండుగా విభజించి ఉండటం సహజమేనన్న అభిప్రాయాన్ని బడి కలిగిస్తుంది. ఈ విభజనలో అల్పసంఖ్యాకులే ఆలోచించేవాళ్ళు, ఆజ్ఞలు జారీచేసేవాళ్ళు, పరిపాలకులు, యజమానులు. అధిక సంఖ్యాకులు ఆజ్ఞలు పాటించే వాళ్ళు, అణిగి మణిగి ఉండేవాళ్ళు, చెప్పినట్లు వినేవాళ్ళు.

నిపుణులకే విషయాలు తెలుసని, జ్ఞానమే అధికారసోపానమని, చదువు నార్థించటంలో ఎంత ఎక్కువ కాలం గడిపితే అంత ఎక్కువ జ్ఞానం వస్తుందనీ నిరంతరంఘోషించడంద్వారా బడి ఈ అసమాన సమాజం కొనసాగటంలో తన కర్తవ్యాన్ని సమర్థంగా నిర్వర్తిస్తోంది.

పెద్ద పెద్ద చదువులు చదవలేని అధిక సంఖ్యాకులకు ఈ చదువుల వల్ల ఉపయోగమేమిటన్న అనుమానం రావచ్చు. శ్రామిక వర్గంలో చేరేముందు వీళ్ళు నేర్చుకునేది ఏమిటి ? బడి చదువులవల్ల తమ జీవనస్థాయి ఎలాగూ మెరుగు పడదు. ప్రాథమిక అవసరాలు తీర్చుకోవడానికి సహకరించదు. పైగా నీకై నువ్వు ఏమీ చేయలేవన్న అభిప్రాయాన్ని కలిగిస్తుంది. అంతిమ విశ్లేషణలో చూస్తే ఈ చదువు ఇచ్చే అర్హతతో - అది కనక ఉంటే - నీ శ్రమను కొంచెం ఎక్కువ విలువకు అమ్ముకోవచ్చు.

శ్రమకూడా సరుకుగా మారింది. కాబట్టి దానిని అమ్ముకుని, ప్రతి చిన్న అవసరాలకూ (ఉదా: ఆరోగ్యరక్షణ, పోషకాహారం, సమాచారం, వినోదం, మొదల) నిపుణులు అందించే సేవలనుకొనుక్కోవాలి.

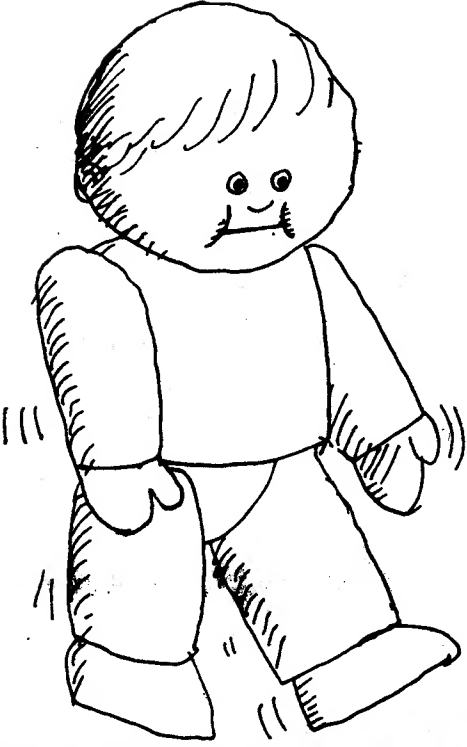
ఈ విధంగా బడిచదువుల ద్వారా అస
 మానత, పరాధీనత భావాలు పెరుగు
 తాయి. ఫలితంగా మనం పనిచేసే శక్తిని
 కోల్పోతాం. కలిసి జీవించే తత్వాన్నీ,
 సృజనాత్మకతనీ కోల్పోతాం. అంతే
 కాదు వాస్తవాన్ని నిశితంగా, పరిశీలనగా
 చూసే దృష్టిని కోల్పోతాం. నిర్దిష్ట
 వెళ్లిరిని, ధైర్యంగా నిలబడే శక్తిని కోల్పో
 తాం. ఫలితంగా ప్రత్యామ్నాయాలను
 అన్వేషించే దృష్టిని కోల్పోతాం.

చదువు చెప్పేవారికే అన్నీ తెలిసి, నేర్చుకునేవారికి ఏమీ తెలియని పక్షంలో గురువు తన జ్ఞానాన్నంతా శిష్యులకు దారపోయాలి. ఈ విధమైన జ్ఞానం ఇతరుల ద్వారా సంక్రమించేది అవుతుంది కానీ స్వయంగా అనుభవం ద్వారా నేర్చుకునేది కాదు.

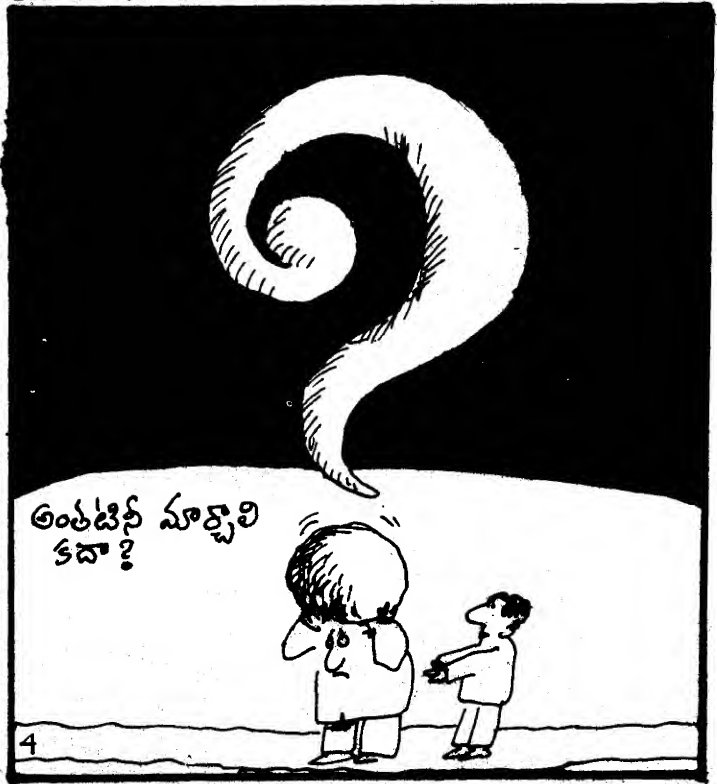
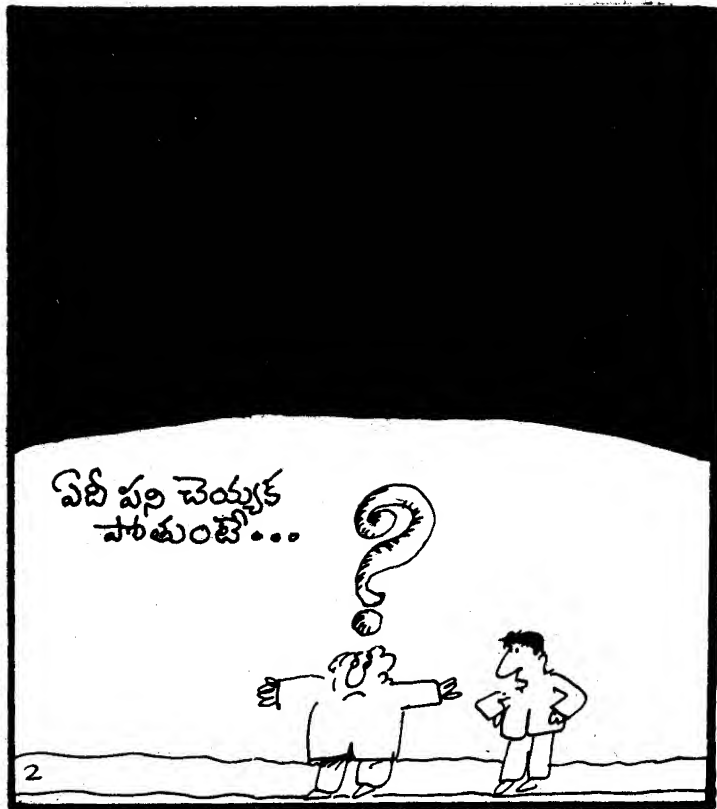
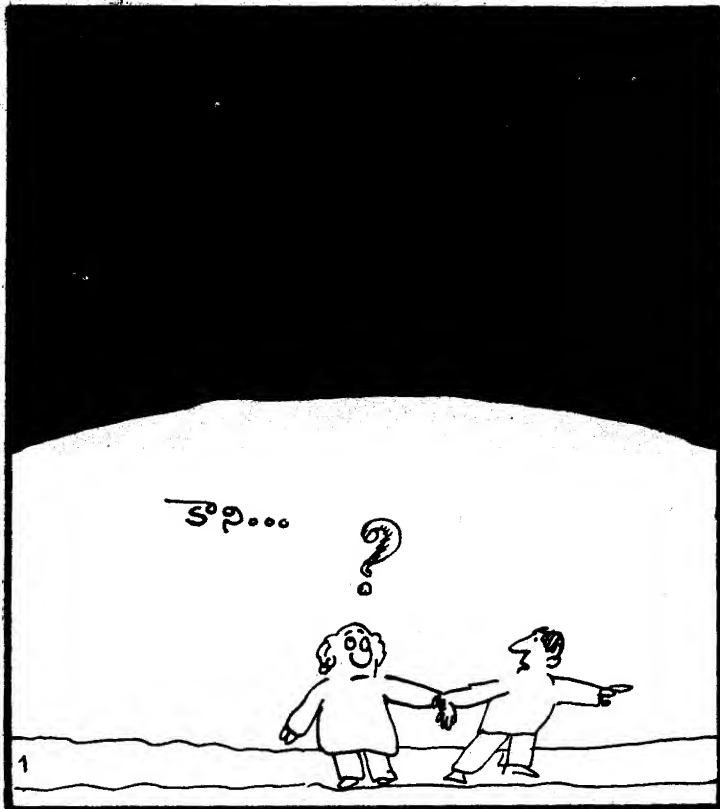
విద్యను ఒక నిధిగా భావించే సిద్ధాంతం మనుషుల్ని మరబొమ్మలుగా పరిగణించటం ఆశ్చర్యం కలిగించదు. తమకు కేటాయించిన నిధిని భద్రపరచటంలో విద్యార్థులు నిమగ్నమయిన కొద్దీ వాళ్ళ చైతన్యం అణగారిపోతుంది. ఫలితంగా ప్రపంచంలో జరుగుతున్న వాటితో తమకు ఎటువంటి సంబంధమూ లేదనీ వీళ్ళనుకుంటారు. ప్రపంచాన్ని మార్చటం లో తమ పాత్ర ఏమీ లేదనుకుంటారు.

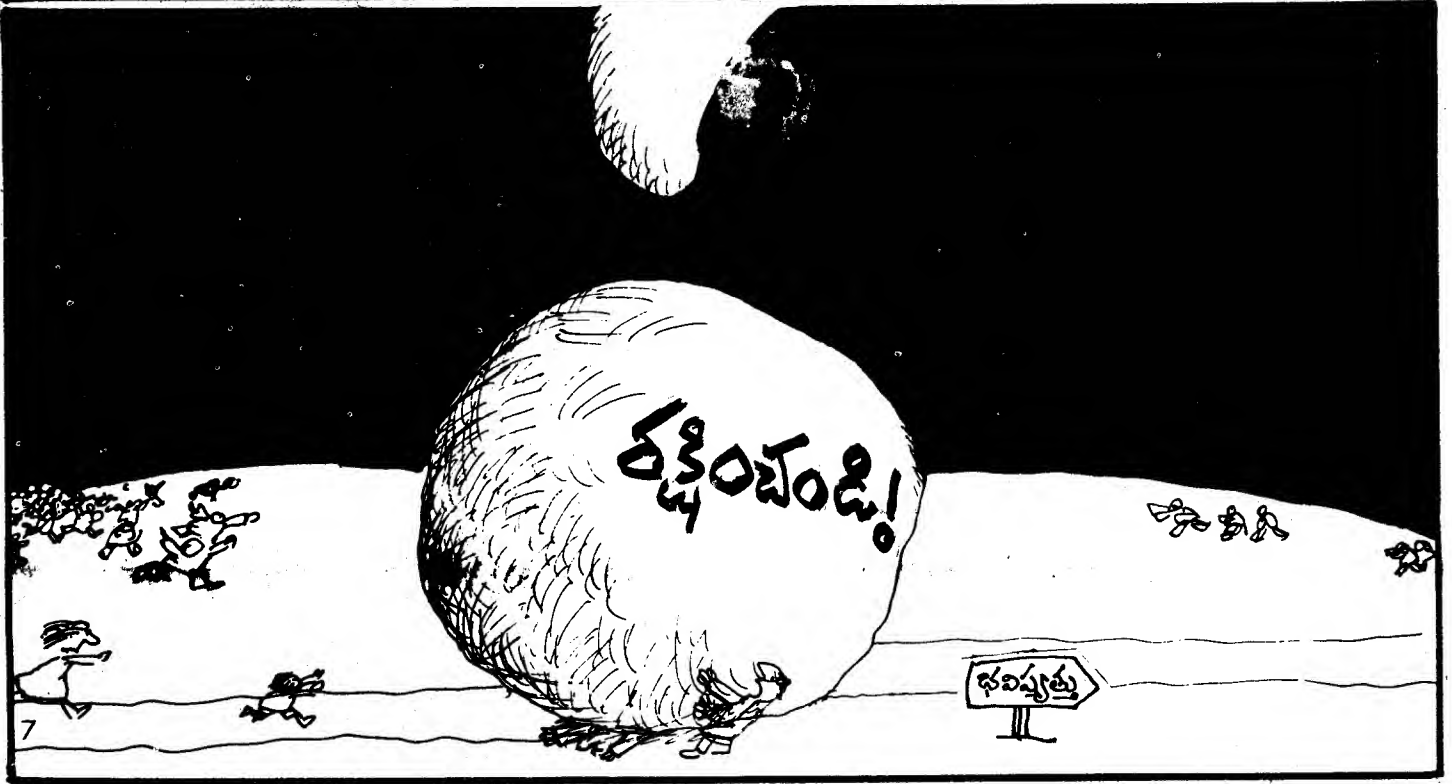
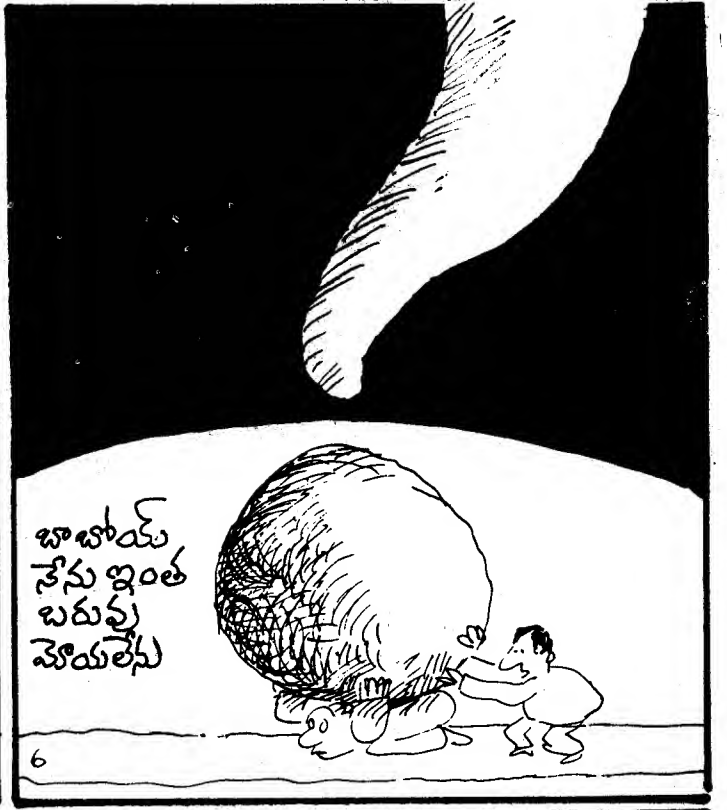
తమకు కేటాయించిన నిష్క్రియాత్మక పాత్రను అంగీకరించిన కొద్దీ తమకు తెలిసిన పాక్షిక సత్యానికీ, ప్రస్తుత సమాజానికీ తమను తాము మలుచుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తారు.

మెలకొనే ఘోరి

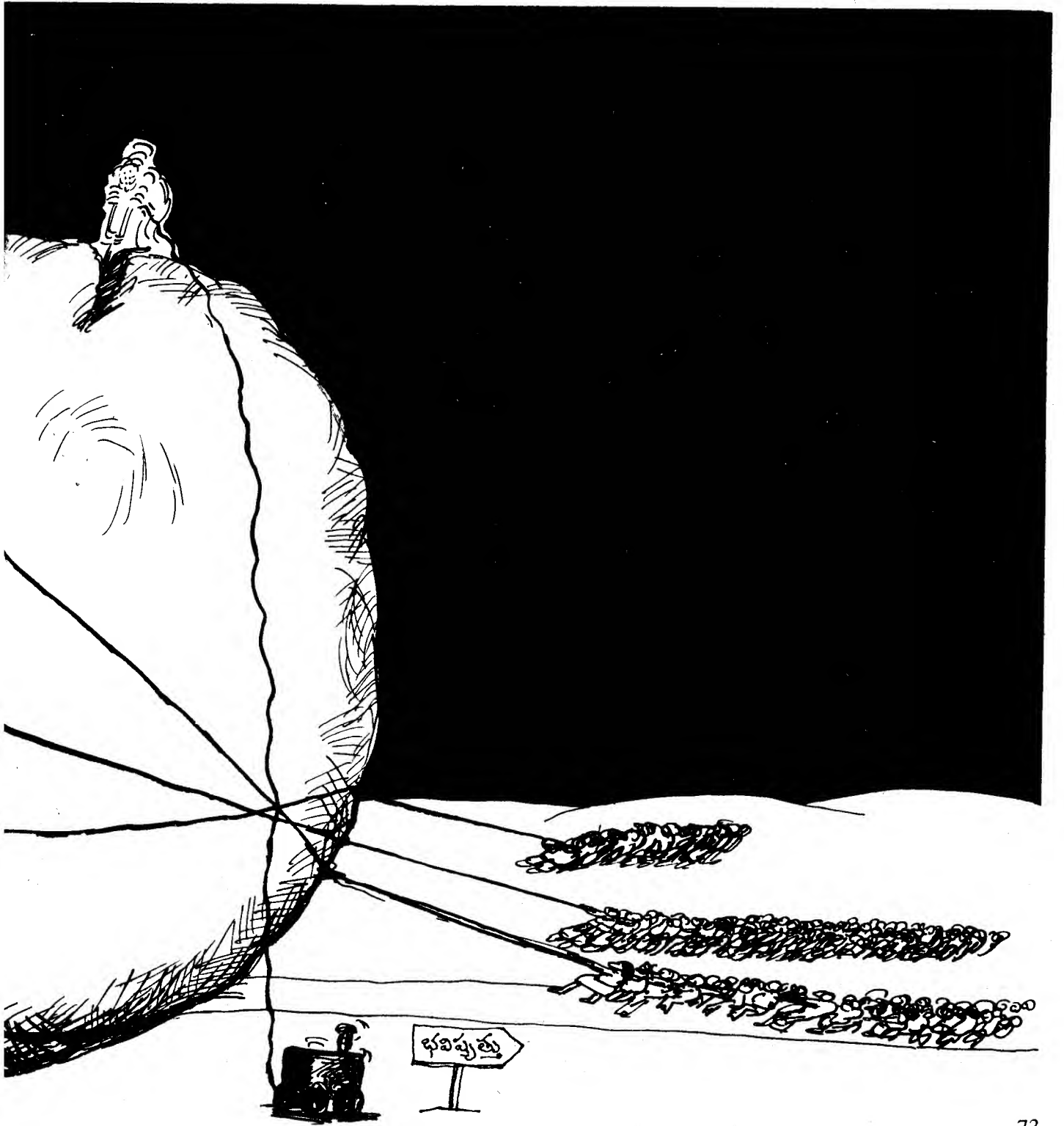
అమలా/ఆ

అనుకుంటాంగానీ పరిస్థితులు మారుతుంటాయి...

ఎప్పుడూ
ఒకే మాదిరి
ఉంటుందేమిటి?

నిరంతరం మారుతూనే
ఉంటుంది కాని ఎటువైపు
పయనిస్తోంది?

ఉన్నదాన్ని సమూలంగా
నాశనం చెయ్యాలని ఎవకు
అనటం లేదుగా!

బడులు మాకాయి!
కొన్ని సంవత్సరాలు
అమల్లోకి వచ్చాయి.

మంచి అంశాలను
కొనసాగించాలి!

అవును పరిస్థితులు
మారుతున్నాయి.

తప్పులను విమర్శించి
పుత్రామ్యాయాలను
సూచించాలి.

ఏది అవసరం లేదో
తెలుసు. కాని దాని
స్థానంలో ఏం తీసుకు
రావాలో అర్థం
కావటం లేదు.

మాపురాత్రిక
రాత్రి రాదుకదా .

పుత్రామ్యాయాలు
ఎప్పుడూ
సిద్ధంగా ఉండవు!

అవును,
పరిస్థితులు మారుతున్నాయి

ఒకటి మాత్రం నిజం:
మామన కౌమకుంటే
దాన్ని మనమే
తీసుకు రావాలి.

ఒకటి అంచనా
వేయటం అందరూ
పాల్గొనాలి.

అందరం కలసి
పని చెయ్యాలి.

చక్కలు ఒకగాలి, భావాలు,
ప్రణాళికలూ, ప్రయోగాల
మధ్య సంఘర్షణ
ఉండాలి.

మనం ప్రతిపాదిస్తున్న
ప్రత్యామ్నాయాలు వేలాది
మంది జీవితాలను
ప్రభావితం చేయవచ్చు!

కేవలం కొంతమంది
పరిమిత మయితే
ఏమీ సాధించలేము.

ప్రజలు గుర్తించడం
పోవచ్చు కాని ఇప్పటికే కొన్ని
ప్రయోగాలు జరిగాయి.

మనం ప్రతిపాదిస్తున్న
విలువలు ఇప్పటికే
ఉన్నాయి.

బడిపరి

వారి

మమల
నా

మనమయ...

బడిపరిస్థితులు

మారుతున్నాయి...

అవును పరిస్థితులు మారుతున్నాయి, గోడలు బీటలు వారుతున్నాయి. ఫాక్టరీలాగానే, ఆసుపత్రి లాగానే, మొత్తం సమాజం లాగానే బడి కూడా మార్పులేనిదీ, పరిపూర్ణమయినదీ, శాశ్వతమైనదీ కాదు.

ఇప్పుడున్న బడి-దీంట్లోనూ ఎన్ని లోపాలయినా ఉండొచ్చుగాక వందేళ్ళక్రితం, కనీసం పదేళ్ళక్రితం ఉన్నటువంటికాదు. బడిఅభేద్యమైనదీ, స్థిరమైనది కాదు. మార్పుకోసం

నిరంతరం కొనసాగుతున్న ఉద్యమాలప్రభావ ఫలమే నేటి బడిస్వరూపం.

ఈమార్పులు చాలా చిన్నవి కావచ్చు, ఒక్కోసారి విఫలం కావచ్చు. కానీవాటిప్రభావాన్ని చూపకుండా ఉండవు. బడి ఉన్నతీరుని

ఏ మాత్రం సహించలేని తల్లిదండ్రులూ, టీచర్లూ, పిల్లలూ కొత్త బడిని సృష్టించడానికి చేసిన ప్రయత్నాల ఫలితమే నేటి బడి. ప్రస్తుత

పరిస్థితిలో అసంతృప్తి చెంది నిరంతర,
అవిశ్రాంత అన్వేషణ కారణంగానే కొత్త
ఆశాలూ, కొత్తమార్గాలూ పుడుతున్నాయి.
బడిపని చేస్తున్న తీరును అర్థం చేసుకోవడానికి
మొదలయిన మనప్రయత్నం ఇక్కడ ముగు
స్తుంది. కాని ఇది అసలు ముగింపు కాదు. పాత
లోంచే పుట్టుకొస్తున్న కొత్తకోసం ప్రయత్నం

కొనసాగాలి. ప్రపంచాని కంటటికీ పనికివచ్చే
ప్రత్యాక్షాన్నాయాలు ఏ ఒక్కరి దగ్గరా
సిద్ధంగాలేవు. కొత్తకొత్త అనుభవాల ద్వారా కొత్త
మార్గాల ఏర్పడుతున్నాయి. బడిలో మార్పుల
కోసం ; జరిగిన ప్రయత్నాలనూ, అనుభవాలనూ
మరొక పుస్తకంలో తెలుసుకుందాం.

Danger : School I

IDAC Document 16/17

Prepared by IDAC Team : Babette Harper, Claudiaes Ceccon, Miguel E Rosiska Darcy de Oliveira with the Collaboration of Raymond Fonvieille. Drawings by Claudiaes

ప్రచురణ : భారత జ్ఞాన విజ్ఞాన సమితి

తెలుగు అనువాదం : సురేష్

ప్రచురణ సంఖ్య : 4

ప్రతుల సంఖ్య : 3,000

వెల : రూ. 16/-

మొదటి ముద్రణ : నవంబర్, 1990

ప్రతులకు : భారతజ్ఞాన విజ్ఞాన సమితి

3-2-16,

జూబ్ మిల్లు దగ్గర

గుంటూరు - 522 006

ముద్రణ : ఫ్రెంచ్ రియం, హిమాయత్ నగర్, పైదరాబాద్ - 500 029

ఈ పుస్తకం గురించి ఒక మాట

మానవ సమాజం విదంతరణ మూలమంటుంది. పుట్టిన మంచి పెరిగడంతో పాటు పిల్లల మనస్తత్వం కూడా మారుతుంటుంది. ఈ అనుసరానికి తీర్మానానికి గత అనేక శతాబ్దాలుగా మానవ సమాజం అనేక సంస్థలను చూపించింది. ఇటువంటి సంస్థల్లో ఒకటి ఒకటి. వారంతో పాటు ఒకే విధా మోడల్‌గా ఏర్పడింది. అది ఏ విధంగా సమాజానికి ఉపయోగ పడుతుంటే ఈ పుస్తకం తెలియజేస్తుంది. సమాజాన్ని పోలిస్తున్న వారి లేకుంట్లో ఒకమాతా ఒక పాఠసంగ ఉపయోగపడుతుంటుంది. ఇప్పుడైన ప్రతిపాదనకు ఈ పుస్తకం జేస్తుంది.

సామాజిక అనుమానాలను కొనసాగించడానికి ఒక దోహదం చేస్తుందన్న మరో ముఖ్యమైన ప్రతిపాదన కూడా ఈ పుస్తకంలో ఉంది. ప్రస్తుత సామాజిక ఆర్థిక స్వేచ్ఛలలో అందరికీ సమాన విద్యా అవకాశాలు కల్పించాలన్న ఆదర్శాన్ని సాధించడం కష్టం.

ఒకే పదికేసి తీసుకు విశేషించి సామాజిక యంత్రంలో ఒకే పన్ను తాగడం అని చూపించారు. అయితే ఒకటి కానీ, సమాజంలో చాలా ప్యాకాన్ని కానీ అర్థం చేసుకోవాలి. యంత్రం నాదం. సమగ్రమైన వివరణ కాదు. పిల్లల ఏ సామాజిక ప్యాకటి అంటేనే తాత్పర్యము కాదు నిజంగా చేస్తుంటేనే, తమ ప్రవర్తనను మారుతుంటే, ఒకటి చూపించిందలాంటి తీరగిరిలో స్వయంత్యతయో, కొత్త కొత్త ప్రయోగాలతో అవకాశం ఉంది. తీవ్రమైన ఈ పుస్తకాన్ని తాగడం అర్థమయిన జేయటం చాలా విద్యా విధానం నుండి తప్పింది అవకాశము కాగలుగుతారు. దీనిలోని ప్రతిపాదనలు నవీన అర్థం చేసుకోగలిగితే తప్ప మరల నుంచి విద్యన విలక్షణ అభివృద్ధి అనిచుకుంటూ ఒకే పదికేసి తీసుకు గూర్చుంటూ మార్చుకున్న ఏ సామాజిక సంస్థలైనా ప్రధానంగా అర్థం సూత్రానికి తీర్చిదిద్దుతాయి. ఒకమాతా దీనిని మనచోయింపు కాదు.

మనగత కోసం సంపన్నత మనవి తీరులో ఒక తాగడం. పిల్లల పెరుగుదలతో జ్ఞానం కోసం సంపన్నత రుచ్చివిన. ఇంట్లో తర్కం ప్రపంచాన్ని అర్థం చేసుకోవాలి మనసేద సంపన్నత అమరం. చాలా చిట్టికత్త సమగ్ర వివరాలతో ఒక అనువైన ప్రదేశం.

ఒకటి పిల్లల ప్రత్యేకించి పోషకాహార పద్ధతి గురించుకుంటే చాలా ఎరుక్కోవే పనులకుమే తీవ్రమైన గుర్తుంచేలా జేస్తుంది ఈ పుస్తకం. తీవ్రమైనమా ఒకటి ఒకే పదికేసి తీసుకు చాలానే సమాజం ప్రభావాన్ని అర్థమయిన జేయటం రకరకాల పల్లం నుంచి వచ్చిన పిల్లల తమ తమ కత్తి సామర్థ్యానికనుగుణంగా చేయకొంటే అనువుగా కాస్త్రీయం దోహదా విద్యన చూపించిందలాంటి పూనుకోవాలి.

ఒకటి మాత్రే ప్రయత్నంలో అందరూ పాల్గొనాలి. ప్రస్తుతం ఒకే పదికేయి 'మారుతున్నాయి' - ప్రజా స్వచ్ఛందీకరణాను విచ్ఛిన్నమౌ పర్యం నుంచి తీవ్రమైన మేలుకొని సామాజిక. అర్థం పరివాదానికి ఒకటి కోసం ప్రదేశంకు ఉమ్మడిమార్పాల్సిన సమాజం అనున్నమయింది.

బి. వెంకటేశ్, ఐ.ఏ.ఎస్.

సంచాలకులు, పాఠశాల విద్య

ఆంధ్ర ప్రదేశ్ ప్రభుత్వం